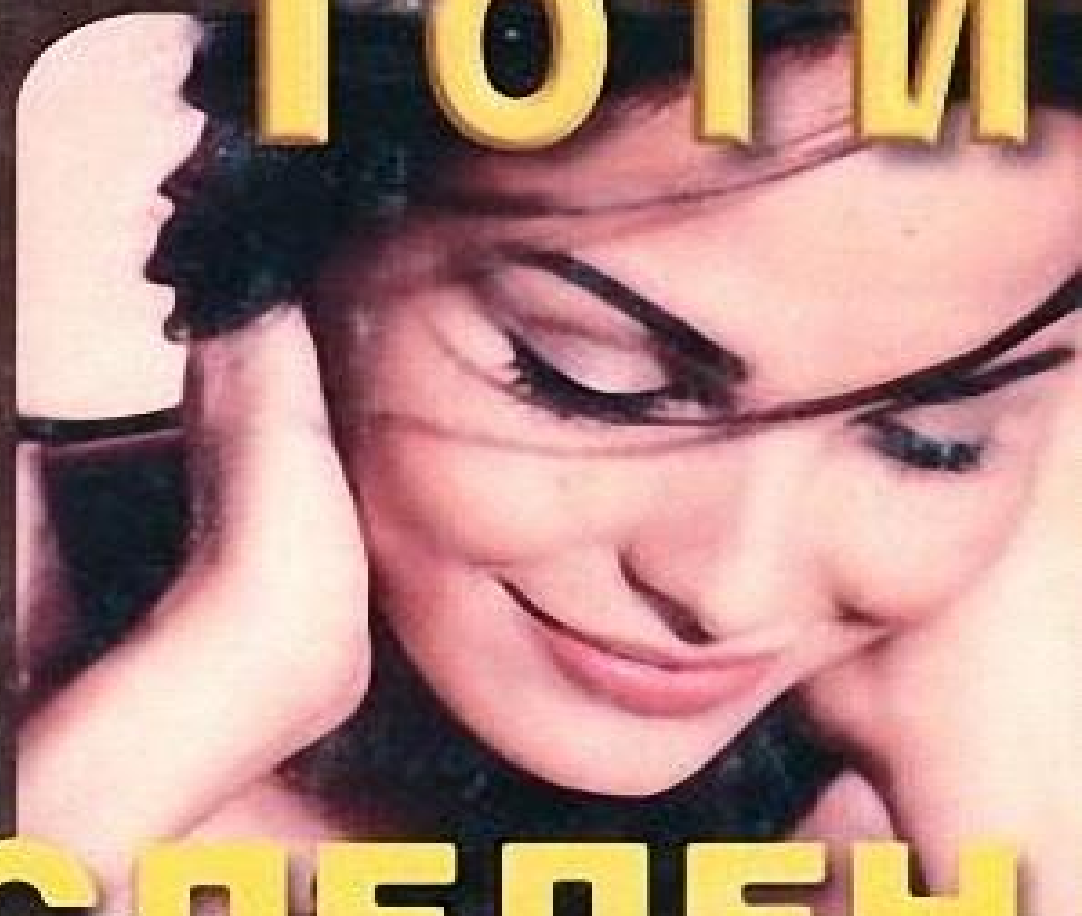

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ЕРА ИЗБРА ЗА ВАС:

Наследничката на СИДНИ ШЕЛДЪН

ВИКТОРИЯ ГОТИ

ПОСЛЕДЕН КАДЪР

ВИКТОРИЯ ГОТИ ПОСЛЕДЕН КАДЪР

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Две момиченца, родени само с десет минути разлика, раснат в различни светове, но детството им е еднакво помрачено от жестоко престъпление.

Трийсет години по-късно съдбата ги събира на снимачната площадка. Касиди е талантлив продуцент, спешно извикана в Холивуд да довърши касов филм, който или ще съсипе студиото на баща ѝ, или ще се окаже златният шанс в кариерата ѝ. Мечтата на Челси е да стане голяма актриса. Въпреки дарбата ѝ, късметът не е на нейна страна и мизерията съпътства живота ѝ.

Сега амбициозната Челси хитро използва всички средства и получава желаната роля.

Когато пътищата им се кръстосват, и двете жени не са подготвени за драматичния сблъсък.

Потулени скандали, предателство и истината за едно престъпление завинаги променят живота им.

ПРОЛОГ

Болница „Сийдърс-Синай“, 1966 г.

Двете бебета се родиха почти едновременно. Две момичета — едното здраво и жизнено, а другото — слабо и болнаво. Разликата беше поразителна, особено на ярката светлина на флуоресцентните лампи в родилното отделение. Медицинската сестра Патриша Хенсън имаше строги нареждания — да действа бързо и дискретно. Тя нетърпеливо изчака, докато помощничката ѝ зареди шкафчетата с нови медикаменти и материали. Щом младата жена свърши работата си, Хенсън нареди:

— Иди да видиш как е госпожа Мърфи. Имаше обилно кървене. Ако има причина за тревога, веднага ме извикай.

Патриша се усмихна престорено и кимна, а младата помощничка излезе от родилната зала. Щом вратата се затвори, лицето на Хенсън се изкриви от ужас. Тя затаи дъх и отметна одеялата на двете бебета.

Първото още плачеше. Патриша прокара пръст по розовата бузка и новороденото обърна глава. Другото бебе обаче не реагираше. Хенсън погледна монитора. Жизнените функции бяха нормални, но бебето не помръдваше. Тя докосна тънката ръчичка, но пак не предизвика реакция.

Как можа да се съгласи да извърши такова отвратително нещо? Как си позволи да играе ролята на Господ, променяйки необратимо живота на тези две момиченца? Сърцето ѝ се сви. Как щеше да продължи да живее с това?

Трябваше да се пребори с чувствата и да действа с разума си. Не ставаше дума само за парите, които ѝ бяха обещани преди няколко минути. Постъпката ѝ беше правилна в много отношения. Здравото бебе бе родено от неомъжена жена, която нямаше средства за препитание, а болнавото дете на Роджър и Лана Търмейн едва ли щеше да оцелее. Нямаше ли здравото момиченце да има много по-хубав живот с богатството, което семейство Търмейн щяха да му осигурят?

Патриша не разполагаше с много време. Младата помощничка можеше да се върне всеки момент. Без да губи нито секунда повече, Хенсън размени гривните на двете бебета, променяйки самоличността им. И съдбата им.

През следващите двайсет и една години на сметка в швейцарска банка редовно щяха да пристигат суми, стига никой, особено Лана Търмейн, да не разбере какво се бе случило днес в родилното отделение.

БЕВЪРЛИ ХИЛС
14 АПРИЛ 1976 Г.

ПЪРВА ГЛАВА

От изпълнението на Вивиан Лий в „Отнесени от вихъра“ Холивуд не бе ставал свидетел на такова вълнение, както сега, пред премиерата на „Укротената“, новия филм на „Метро Голдуин Майер“, с Лана Търмейн в главната роля. Лана беше изумително красива — русокоса и дръзка, истинска богиня. Тя беше трийсет и три годишна, знойна хубавица със зелени котешки очи, изящен чип нос, чувствени нацупени устни и безупречна фигура, покорила Холивуд, Ню Йорк и всяка друга столица на модата в света с емоционалната си игра в „Укротената“.

Обикновено поканите за посредствените галавечери се разнасяха от уста на уста, но събитието тази вечер беше изключително. Премиерата на „Укротената“ се очакваше да бъде празненството на десетилетието. Веднага щом бяха раздадени петстотинте релефни кремави покани, най-влиятелните хора в Холивуд — шефове на киностудии, продуценти, агенти и други представители на елита — ги възприеха като трофеи. Да те поканят на увеселението на семейство Търмейн, означаваше, че си някой. А това в Холивуд е всичко!

Жените незабавно си запазиха час в модните салони на Родео Драйв и си купиха тоалети, които биха били предизвикателни, дори неприлични, във всеки друг град. Кристиан Лакроа направи бум с надиплените си рокли от тафта, а Холстън — с лъскавите си дамски смокинги.

Мъжете не останаха по-назад. Шон Конъри, Джак Никълсън, Уорън Бийти и Ричард Гиър щяха да се издокарат в ушити по поръчка смокинги с двуредно закопчаване и широки ревери.

Вечерта, преди празненството да започне, портите от ковано желязо на „Шепнещи ветрове“, имението на Роджър и Лана Търмейн в Бевърли Хилс, се отваряха и затваряха, докато бентлитата и мерцедесите минаваха по оградената с палми алея. Дискретно сгушена зад шест бели каменни колони, къщата в английски стил от времето на Джордж I можеше безпроблемно да побере петстотинте гости.

Роджър Търмейн стоеше пред резбованата врата, докарана от една църква в Тоскана. Цветните стъкла в горната ѝ част разпръскваха ивици светлина по стъпалата. Роджър поздравяваше лично всеки гост.

До него стоеше синът му Джонатан. Намусеният седемнайсетгодишен младеж не полагаше усилия да прикрие презрението си към събитието. Той се бе облегал на дръжката на вратата и бе пъхнал ръце в джобовете на смокинга „Олег Касини“. Тази нощ беше на Лана Търмейн, а Джонатан не даваше пукнат грош за мащехата си.

Усмивката на Роджър беше напрегната. Той дискретно поглеждаше към стълбището, после часовника си. Всички гости питаха за Лана още преди да са опитали от шампанското и изисканите ордъври. Искаха не само да видят звездата, а и очакваха да почувстват дарбата ѝ да прелъстява, очарова и убеждава всекиго.

За никого не беше тайна, че успехът ѝ се дължи на Роджър. Той бе насърчил младото си протеже, секретарка в адвокатска кантора, да учи актьорско майсторство, а после се бе погрижил за кариерата ѝ. Роджър заяви, че ще работят заедно, и когато му стана съпруга, Лана вече беше звезда.

Роджър винаги бе вярвал в брака им, защото смяташе, че са родени един за друг. Макар да се бе отклонила от стремежите си и да бе омаломощена от алкохола и успокоителните хапчета, тази вечер Лана нямаше да го злепостави. Не можеше да го направи. Беше го вбесявала много пъти на партита — когато бе избухнала в сълзи заради някаква въображаема обида, когато се бе ядосала на съпругата на директора на киностудията, защото бе облечена в рокля в същия цвят като нея, когато пиански се бе хвърлила в прегръдките на един актьор, европейска кинозвезда, когото хареса. Но не и тази вечер. Това беше вечерта на Роджър.

Коридорът, водещ към големия салон, беше украсен с любимите цветя на Лана — розови, кремави и бели рози. Френските прозорци бяха отворени и осигуряваха достъп до терасата и двора, създавайки романтична обстановка като във филмов декор. Листата на дърветата потрепваха от свежия вечерен ветреца. В басейна плуваха розови цветчета и гардении, а въздухът бе наситен с уханието им.

Сводестият таван на трапезарията беше осветен от изящни кристални полилеи в стил Луи XIV, а на масите бяха наредени

сервизите от лиможки порцелан, които Роджър бе подарил на Лана в деня на сватбата им. Пред всяко място бе поставен специален спомен за вечерта — малка снимка на Лана и Роджър в сребърна рамка.

* * *

Докато стоеше във вече безлюдното мраморно фоайе, Роджър отново погледна към затворената врата на стаята на Лана. В същия миг някой докосна рамото му.

— Бъди внимателен — каза Джеймс Рентру, адвокатът му и негов най-добър приятел.

Роджър се вторачи в спокойните кафяви очи, прехапа устни и отпи голяма глътка уиски със сода. Сетне кимна и се упъти към гостите.

— Не и тази вечер, Лана! — прошепна той.

* * *

Лана намери утеха в силния аромат на четирийсет и осемте черни рози, сложени в кристална ваза на овалната викторианска масичка в стаята ѝ. Лампата с розов абажур осветяваше цветята като с ореол. На картичката, прикрепена към букета, пишеше: „Най-добри пожелания за огромния успех. Президентът и госпожа Форд“.

От изисканото празненство долу се чуваше музика, долиташе смях. Опиянена от тежкото ухание на розите, Лана се чувстваше в безопасност, изолирана от задълженията си като домакиня и от похвалите и ласкателствата на гостите за ролята си в „Укротената“.

Тя се вторачи изпитателно в отражението на бледото си лице в голямото огледало и опита да се пребори с нарастващата паника. Лана погледна шишенцето с хапчета, пъхнато в чантичката с гримове ѝ, после с треперещи ръце отвъртя капачката и сложи в устата си две-три таблетки. Погледът ѝ вече беше замъглен от двете водки, които бе изпила, докато се обличаше.

Бяха я завладели силни емоции. Успокоителните и алкохолът едва потушаваха засилващото се безпокойство и гласовете отдолу.

Лана положи усилия да диша дълбоко и равномерно. Но и това не помогна.

Ден след ден ставаше все по-трудно да запазва самообладание. Раната не зарастваше.

Нямаше значение какви успехи бе постигнала, нито колко високо се бе изкачила в йерархията на Холивуд. Чувстваше се душевно опустошена. До сутринта трябваше да вземе решение. Не беше лесно. Някой щеше да бъде наранен.

Лана погледна ръцете си и се замисли за дъщеря си. Касиди беше единственото й постижение, което нямаше да позволи да бъде опетнено. Лана намираще утеха в детето си. Касиди беше едва десетгодишна, но бе изключително умна. Лана се усмихна, като си представи как дъщеря ѝ заспива с книга в ръце.

Седна пред тоалетката, вторачи се в отражението си в огледалото и махна фибите, които фризьорът ѝ бе настоял да си сложи, за да запази прическата си. Прокара пръсти през гъстите си руси коси, наследство от баща ѝ, който беше с ирландско потекло, среса се и прибра косата си на кок, разкривайки изящната си шия и деколтето на великолепната рокля.

Напудри тъмните кръгове около очите си и добави сива очна линия, за да прикрие разширените си зеници. Накрая си сложи диамантените обеци, специално избрани да подхождат на роклята.

Най-сетне доволна от външността си, тя слезе долу.

Роджър я чакаше на площадката пред спираловидното стълбище. На устните му бе изписана търпелива, но напрегната усмивка. Той тръгна към съпругата си и я притисна в обятията си.

Лана стъпваше предпазливо и се държеше за перилата, за да пази равновесие. Очите ѝ бяха притворени, а устните — съблазнително нацупени.

— Мисля, че изпитвам сценична треска — каза тя.

Лана знаеше, че присъстващите щяха да приемат думите ѝ като шега. Всички, с изключение на Роджър. Само той знаеше какви усилия полага, за да се появи на снимачната площадка, и колко емоционални и физически сили трябва да събере, за да застане пред камерите. За нея появата на светски събития беше също толкова мъчителна, колкото и изпълнението ѝ на сцената.

Тя си позволи да бъде повлечена от безумната тълпа. Погледът ѝ попадна на Джонатан, доведеният ѝ син, който стоеше до Майк Дойл, сина на Джордж, един толкова добър актьор като баща си, но никой не очакваше да повтори успеха му. Лана забеляза, че Джордж води оживен разговор с Джеймс Рентру. Адвокатът я погледна и ѝ се усмихна. Вероятно бе привлякъл нов клиент. Това би било хубаво.

Роджър не пускаше ръката ѝ.

Тя продължаваше да се усмихва.

— Лана! — радостно възкликна застаряваща актриса и я придърпа към себе си, за да я целуне. — Изпълнението ти е възхитително, скъпа!

Лана благодари на възможността да се освободи от болезнената хватка на Роджър и реши да говори с възрастната актриса, докато съпругът ѝ се отдалечи. Но той нямаше намерение да я пусне, преди да каже онова, което е наумил.

— Огледай се, мила моя — прошепна в ухото ѝ Роджър. — Аз сторих всичко това за теб. Не забравяй кой те направи звезда, Лана. Помисли, преди да зарежеш всичко!

В гласа му прозвуча заплаха.

* * *

Касиди Търмейн беше родена принцеса.

Майка ѝ потопи в сребро първите ѝ бебешки обувки и ги сложи на лавица в спалнята ѝ до сребърните лъжици, чашата и дрънкалката.

Най-ранните ѝ спомени бяха за дантелените рокли и рождените дни, когато тя и приятелите ѝ се возеха на въртележките, монтирани до тенискортовете, и за родителите ѝ, които пиеха и сключваха сделки край басейна. Коледните ѝ подаръци бяха красиви порцеланови кукли и големи плюшени животни. Когато стана на четири години, Касиди вече знаеше, че ако изхлипа престорено, някой ще се втурне да я утешава.

Най-щастливите ѝ мигове бяха, когато баща ѝ я носеше на раменете си и разказваше на света за изумителните качества на малката си, красива принцеса. Той я наричаше „невъзможна красавица“, при това толкова често, че тя се изчервяваше.

Татко бе превърнал огромната им къща във вълшебен замък — само за нея и за мама. Бе наел телохранители и инсталирал лампи и алармени системи, за да ги пази.

И всяка вечер нежно я завиваше с топлото одеяло с цвят на слонова кост и я гледаше, докато заспи. Касиди сънуваше само хубави неща — добри феи, вълшебни понита и дворци със стаи, пълни с червени захаросани плодове и бели рози. Понякога се събуждаше нощем и виждаше, че татко седи до леглото ѝ и я гледа. Когато го попиташе какво прави, той отговаряше: „О, само бдя над моето ангелче“, и запяваше любимата ѝ песен: „Много отдавна и много далеч се влюбих в теб...“. Татко каза, че пял същата песен, когато се запознали с мама.

Такъв беше приказният живот на Касиди и никой никога нямаше да ѝ го отнеме, докато татко бдеше над нея.

* * *

Но тази вечер Касиди беше твърде развълнувана, за да заспи.

Когато чу, че майка ѝ най-после излезе от стаята си и тръгна надолу по стълбите, Касиди тихо и внимателно затвори вратата на спалнята си и отново легна. На двора свиреше музика, смехът и приглушените разговори се разнасяха нагоре заедно с аромата на цигари и пури.

На Касиди винаги ѝ беше трудно да заспи, когато родителите ѝ имаха празненства. Пречеше ѝ не толкова шумът, колкото вълнението. Обикновено тя се промъкваше до тайното си място в нишата на стълбището, откъдето гледаше роклите, обувките и чантите на дамите. Жените винаги бяха придружавани от мъже, които Касиди бе виждала по телевизията или във филмите. Всички приличаха на кралски особи, също като жените, които ги държаха под ръка.

За Касиди най-важното беше да се увери, че никоя от гостенките, колкото и добре да изглежда, не е красива като майка ѝ. Само като я видеше, Касиди изпитваше неопишуемо удоволствие.

Особено тази вечер, защото напоследък майка ѝ беше много тъжна. Касиди предполагаше, че това има връзка с многобройните кавги между родителите ѝ. Нещата се влошаваха с всеки изминал ден.

Караниците ставаха все по-шумни. Гневът на баща ѝ, заплашителният му тон и звукът на строшено стъкло нарушаваха приятните сънища на Касиди. И тя лежеше будна, очаквайки поредната препирня.

Но Касиди беше убедена, че тази вечер ще бъде изключение. Нямахше да има крясъци, чупене на чаши и ридания. Празненството беше в чест на майка ѝ. Татко го бе планирал. Той ѝ каза така.

Доволна, че както винаги мама е най-красивата жена на тържеството, Касиди придърпа одеялото до брадичката си, затвори очи, усмихна се и въздъхна щастливо.

* * *

В четири часа сутринта си тръгнаха и последните гости. Лана бавно изкачи стълбите, като се държеше за перилата. Но не защото беше пияна. Чувстваше се изтощена — физически и емоционално.

Съблече се, пускайки дрехите си на пода. Не си направи труда да сваля грима си. После легна в топлото легло. Клепачите ѝ бяха натезали. Намести се удобно и в същия миг се сети, че е забравила да сваля обещите си, затова се надигна и коприненият чаршаф се свлече, откривайки безупречните ѝ гърди. Лана остави диамантите на нощното шкафче и се зарадва, че Роджър не е в леглото.

Всъщност ѝ беше безразлично къде е той. Искаше да бъде сама. Цяла нощ пи уиски и беше доста пияна, когато го видя за последен път. Вероятно Роджър щеше да спи в някоя от спалните за гости. Лана затвори очи. Мислите ѝ бяха помрачени от притеснения и страх. Дали бе взела правилното решение?

* * *

Той се огледа и се увери, че всички са си отишли. После се качи по стълбите и безшумно тръгна по коридора. Отвори вратата на спалнята и видя, че Лана спи. Меките чаршафи бяха увити около голото ѝ тяло. В стаята беше тихо. Чувахе се само дишането ѝ.

Мъжът прекоси помещението и се вторачи в Лана. Едната страна на прекрасното ѝ лице беше заровена във възглавницата, а буйните ѝ

руси коси се бяха разпилели върху завивките. Той се приближи до нея. Ръцете му бяха само на няколко сантиметра от прелестните ѝ устни. Лана беше едно от най-великолепните божии творения и беше жалко, че трябва да умре.

Кристалната лампа на нощното шкафче разпръскваше мека, златиста светлина. Мъжът нежно отметна кичур коса от лицето на Лана. Събираше смелост. Дори докато спеше, тази жена можеше да го изкара от равновесие.

Той не устоя на изкушението и погали лицето ѝ. Тя изстена и устните ѝ се извиха в лека усмивка. Ръката му се плъзна към голото ѝ рамо. Пръстите му проследиха очертанията на шията ѝ. Лана отвори очи и примигна.

— Ти ли си...

Гласът ѝ беше предпазлив, почти уплашен, но въпреки това — съблазнителен. Тя се усмихна сънено и присви очи. И тогава забеляза драстичната промяна в поведението му. Чертите му се изкривиха.

През тялото ѝ премина тръпка. Мускулите ѝ се напрегнаха, обзе я страх.

Лана се сви на другия край на леглото, после опита да отметне завивките. Мъжът се наведе над нея и тя видя лъскавия метален предмет в ръката му.

— Играта свърши, Лана.

Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Тя се задъха. В гърлото ѝ заседнаха писъци.

Той насочи малкия револвер към нея и заяви:

— И аз спечелих.

Лана отметна завивките от голото си тяло в безуспешен опит да избяга.

Мъжът натисна спусъка толкова силно, че пръстът му се скова, и стреля два пъти. Първият куршум се заби в рамото ѝ, а вторият прониза главата ѝ.

Той пое дълбоко въздух.

Всичко свърши.

Тялото ѝ се свлече до леглото, кръвта ѝ обагри завивките. Лана се отпусна на пода. Пред очите ѝ падна мрак.

Мъжът бавно се обърна и спокойно излезе от оскъдно осветената спалня, без да обръща внимание на отпечатъците от обувките си по

лакирания паркет и на вторачения поглед на момиченцето, което надничаше през шпионката на вратата.

ВТОРА ГЛАВА

Десетгодишната Челси Хътън лежеше неподвижно под колосаните болнични чаршафи и наблюдаваше как венецианските щори потрепват от ветреца. Тя изреди наум азбуката отзад напред, за да заглуши напевния глас на свещеника.

Челси сведе очи, избягвайки вторачения поглед на майка си, коленичила до леглото ѝ и склонила ръце на гърдите си.

Отец Том повтори думите на причастието, този път по-твърдо, и допря нафората до устните ѝ.

Челси отвори уста, за да я поеме. Надяваше се, че майка ѝ не забеляза тръпката, която премина през тялото ѝ. Тя отново започна да изрежда наум буквите на азбуката, за да заглуши гласовете, онези, които не искаше да чува. Отец Том продължи да говори напевно, произнасяйки специални молитви за изцеление.

— Челси — рече мама, — благодари на отец Том, че дойде да те види и да се помоли за теб да бъдеш в Божиите ръце утре сутрин, когато те оперират.

На челото на момиченцето изби пот. „Не им позволявай да видят това“ — помисли тя, пое въздух едва-едва и прошепна:

— Благодаря, отче.

Но Челси знаеше, че нафората, виното, църквата, свещеникът и молитвите няма да я спасят.

Тя се опитваше да бъде добро момиче, но гласовете в главата ѝ говореха ужасни неща. Имаше чувството, че две гигантски ръце притискат слепоочията ѝ.

Вчера сутринта, преди да постъпи в болницата, докато мама сресваше косите ѝ, гласовете наричаха майка ѝ с ужасни имена. Това я ядоса и Челси грабна лекарствата от шкафчето в банята, запокити ги към огледалото и го строши на хиляди парченца.

Изпита срам и вина. Понякога маниакалното ѝ състояние продължаваше няколко дни, сетне тя изпаднаше в мрачно настроение и се чувстваше ужасяващо самотна.

Главата на Челси не беше единствената увредена част на организма ѝ. Тя беше родена със „слабо сърце“, както се изразяваше майка ѝ. Мария непрекъснато повтаряше, че едва не е умряла, докато я е раждала. И е Божи дар, че още е жива. Но щом Господ беше толкова добър и обичлив, защо животът е тъй мъчителен? Защо мама трябва да работи толкова много? Защо имаха толкова малко?

Домът им беше оскъдно обзаведен апартамент с една спалня, намиращ се на първия етаж на неугледна жилищна сграда в Източен Лос Анджелис, където живееха само латиноамериканци. В малката кухня имаше шумен хладилник, стара печка само с два работещи котлона, два разклатени дървени стола и маса, покрита с мушам на карета. Във всекидневната, осветена от една-единствена крушка, имаше протрит диван, където спеше мама. Пред него бе сложен черно-бял телевизор. Спалнята, стаята на Челси, бе обзаведена с издраскано бюро и разнебитено легло, подарено на отец Том от семейство енориаши. Децата им бяха пораснали и те го бяха дали на църквата, за нуждаещите се.

Челси се чувстваше неудобно, че хората ги мислят за нуждаещи се, но такава беше истината.

* * *

Мария Хъгън работеше като прислужница на господин Патрик. Повечето прислужници и децата им живееха в именията на работодателите си, в бунгала или пристройки, но мама смяташе, че само мексиканците и чернокожите правят така, затова не напускаше едностайния апартамент въпреки хлебарките, ръждясалите водопроводни тръби, вечно разбитата ключалка на външната врата, съседите и квартала, в който Челси не смееше да се разхожда сама дори през деня.

Мама често я водеше в къщата на господин Патрик, докато миеше тоалетните и пода и чистеше камината. Къщата на господин Патрик се намираше в покрайнините на Бевърли Хилс и не беше голяма, затова Челси знаеше, че той не е известна личност, каквито бяха хората във филмовите списания, които съседката им, госпожа

Гонзалес, вечно четеше. Когато мама се забавеше, Челси чакаше при госпожа Гонзалес, вместо да стои сама вкъщи.

Но за разлика от господин Патрик, Челси щеше да стане известна.

* * *

Когато я обземеше повишено настроение, Челси затваряше очи и си представяше колко различен ще бъде животът ѝ. Навършеше ли петнайсет години, тя щеше да си наеме импресарио, както бе направила сестрата на съученичката ѝ Анджела Клементи. Останалото щеше да бъде лесно. Челси обичаше да играе роли и с лекота пресъздаваше различни настроения. Та нали точно това правеха актрисите? Скоро щеше да се сбогува с хлебарките и жалките дрехи, които трябваше да взима от магазина на Армията на спасението. Където и да отидеше, всички щяха да я познават и щеше да живее в голяма къща в центъра на Бевърли Хилс и да има целодневна прислужница. И иконом. И шофьор.

Сетне повишеното настроение преминаваше и Челси си спомняше, че бащата на Анджела Клементи е директор на киностудия. А Челси дори нямаше баща. Гласовете в главата ѝ започваха да викат. Тя загубваше сили или изпадаше в ярост и крещеше. Затова удари в окото Анджела Клементи. Не можа да се въздържи. Защо всички имаха толкова много, а Челси и майка ѝ — толкова малко?

* * *

Отец Том размаха дългите си кокалести пръсти над главата на Челси и я прекръсти.

— Господи, благослови това дете, майка ѝ и дома им и го пази от...

„Само какви глупости дрънка тази торба с лайна“ — каза странният глас в главата ѝ и Челси разбра, че я обзема гняв.

„Какъв дом? Онзи скапан апартамент е само една гадна дупка!“

— Злото, което обгражда всичко...

„Какво зло? Има ли духове и демони? Наистина ли дяволът живее в мен, мамо?“

— Предпази ни от...

„От какво? От гладна смърт? От замръзване в неотопления апартамент?“

— Ние ще продължим да бъдем твои верни ученици. Ще обичаме и ще съхраним...

„Защо не обикнеш някой мъж, мамо? От години дори не си разговаряла с мъж. Не е ли крайно време да го сториш?“

— Амин.

„Или може би ще ме опазиш само с мисли?“

Молитвата свърши. Челси облегна глава на възглавницата и затвори очи. Сега започна водопадът от въпроси и всеки въпрос я доближаваше все повече до изблика на гняв.

Защо нямаха пари? Защо мама не можеше да си намери сваятна работа, вместо вечно да чисти чуждите къщи? Защо мама не можеше да бъде като другите жени, които вечер седяха пред блока, пиеха кафе и клюкарстваха? Челси искаше в събота вечер майка ѝ да се издокара и да излезе. Къде беше баща ѝ? Кой беше баща ѝ?

Челси знаеше отговора на този въпрос. Тя беше извънбрачно дете. Според клюките, баща ѝ можеше да е всеки един от четиримата мъже, които Челси познаваше.

На младини Мария Хъгън беше онова, което повечето хора наричат момиче на повикване, компаньонка, и от време на време получаваше малки роли във филми с нисък бюджет. Челси беше случайна грешка, но и отрезвяващо пробуждане. Тогава майка ѝ се обърна към Бога, за да пречисти душата си и да моли за прошка.

Челси се опитваше да бъде добро момиче, да вярва в Бога и да спазва ритуалите, но това не беше лесно, особено след като отец Том я плашеше толкова много. За Челси ставаше все по-трудно да ходи на църква с майка си четири пъти в седмицата, да се изповядва в събота и всяка вечер да казва молитви в малката си стая. Тя не вярваше, че душата ѝ някога ще се пречисти. Отвори очи и погледна майка си.

— Молих се за пари, мамо. За много пари. За да можем...

— Мълчи, Челси — строго я прекъсна Мария. — Никога не искай от Господ материални неща.

— Но, мамо, аз исках...

— Не можеш да почиташ Господ само когато и както ти изнася, Челси. Ти се нуждаеш от Неговата помощ.

— Майната му на твоя Господ! Майната ти и на теб! — изкрещя Челси.

Тъмносините ѝ очи искряха. Маниакалната енергия разпалваше гнева ѝ.

Мария удари с длан по металното нощно шкафче толкова силно, че едва не го събори.

— Не разбираш ли, Челси? Ти трябва да се молиш да имаш сили, за да се пребориш с болестта си.

Челси се вцепени. Почувства, че лицето ѝ се зачервява. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Страхуваше се да помръдне. Разумът ѝ казваше да не говори, да кимне послушно и да се извини, но душата ѝ беше на друго мнение.

Челси Хътън беше убедена, че един ден Господ ще я чуе. И тогава Челси ще напусне апартамента, без да поглежда назад.

Но не и днес. Тя почувства пронизваща болка в сърцето. Кожата ѝ стана студена и лепкава. Опита да нормализира дишането си. После изгуби съзнание.

Когато медицинската сестра дойде, Челси вече се бе свестила и макар и сънена и немощна, изглеждаше нащрек. Сестрата установи, че пулсът и дишането ѝ са равномерни.

Предстоящата операция беше сериозна. Челси осъзна, че Господ я наказва. Тя вероятно умираше, както бе казала мама. Надяваше се, че Господ не долавя страха ѝ.

* * *

— Доктор Гарон, викат ви в трета операционна зала...

Екипът вече се бе събрал. В залата имаше три медицински сестри, двама кардиолози, анестезиолог. Доктор Фил Гарон, виден сърдечен хирург, известен с щедростта си към бедните деца, щеше да извърши операцията.

Разрезът вече беше направен. Хирургът сръчно разтвори перикарда.

— Ето го проблема — каза той и погледна изпитателно всеки член на екипа, за да се увери, че го разбират, сетне посочи силно увредената област върху предната стена на сърцето.

Доктор Гарон отмести поглед встрани и се съсредоточи. Когато вдигна глава, в очите му се четеше несигурност. Младите пациенти винаги се крепяха на ръба между живота и смъртта, когато стигнеха до него. Обикновено той вярваше в успеха си, но това момиченце едва ли можеше да бъде спасено. Недохранване и мизерия. Децата плащаха за това със здравето си. Но Гарон трябваше да опита.

— И така, да започваме...

* * *

Лекарят не погледна майката, докато прекосяваше чакалнята, за да ѝ каже какво е станало в операционната зала. Забеляза, че някога е била красива, но самотният ѝ живот и отглеждането на болнаво дете я бяха съсипали. Жената беше облечена в стари дрехи — избеляла морскосиня рокля с окъсана, пожълтяла якичка, несъмнено от магазин за дрехи втора употреба. В шкафчето на доктор Гарон имаше черен панталон „Брукс Брадърс“ и кашмирен пуловер. Той се засрами, че има толкова много.

— Защо не ме поглеждате? — попита Мария Хътън. — Жива ли е?

Хирургът я погледна в очите.

— Дъщеря ви е боец. Ще живее.

Той се намръщи и извади очила от джоба на зелената си престилка, сетне прочете доклада, който му бе дала медицинската сестра. Стигна до края и започна отначало.

Имаше нещо странно. Гарон продължи да търси, после се обърна към Мария.

— Госпожо Хътън, казахте, че кръвната група на дъщеря ви е А-положителна.

— Да, точно така.

Той поклати глава.

— Разбираемо е да допуснете такава невинна грешка, като се има предвид стресът, който преживявате.

— Не — възрази тя и предизвикателно вдигна брадичка. — Не съм направила грешка. Кръвната група на Челси е А-положителна.

— Лабораторните изследвания преди операцията показват, че е нулева отрицателна. Трябва да си го запишете. Може да се окаже важно, ако Челси се нуждае от кръвопреливане. Ако разчитах единствено на информацията, която вие ни дадохте, щяхме да направим ужасна грешка. Слава богу, една от сестрите беше взела изследванията на кръвта на Челси.

Мария поклати глава.

— Не, докторе. Знам, че тя има болно сърце, откакто се е родила. Нали съм й майка. Сигурна съм. Кръвната й група е А-положителна. Пазя всички документи от раждането й. Ще ви ги донеса, за да ги видите с очите си. Лаборантите ви са сбъркали.

— Не, госпожо Хътън. Убеден съм, че изследванията са точни. Няма грешка. Накарах лаборантите да ги направят два пъти. Апаратурата ни е нова и абсолютно прецизна. Повечето лаборатории не са оборудвани с такива модерни технически средства. Кръвната група на Челси със сигурност е нулева отрицателна.

На лицето на Мария се изписа недоумение и шок. Доктор Гарон я хвана за лакътя и я заведе до най-близкия стол. И после хвърли бомбата.

— Докато планирахме как да се справим с увреждането на сърцето й, трябваше да направим множество изследвания, за да видим какво е състоянието й. После сравнихме резултатите с вашите кръвни проби. Не ми е лесно да ви го кажа, госпожо Хътън, но не е възможно Челси да е ваша дъщеря.

**КАСИДИ
НЮ ЙОРК, 1999 Г.**

ТРЕТА ГЛАВА

— Не може така — въздъхна Касиди. — Ние искаме симпатиите на зрителите, а не презрението им.

Откъсът, който снимаха за предаването „На минутата“, не вървеше добре. Тя погледна неодобрително оператора, който стоеше на стъпалата пред хотел „Плаза“ на Петдесет и девета улица.

Касиди Инглиш беше продуцент на най-гледаното телевизионно новинарско предаване. Тя продължи да крачи напред-назад и отчаяно добави:

— Госпожа Корнбърг е жертва на престрелка, за бога! Съпругът и дъщеря ѝ са убити пред очите ѝ. Тя страда, а не се готви да ходи на обяд с Нанси Рейгън.

Раздразнението ѝ нарастваше. Естел Корнбърг беше богата вдовица и светска дама, но в случая не трябваше да прилича на такава.

— Тази жена е единствената оцеляла от акт на насилие, извършен от ненормален човек. Защо е издокарана и нагласена така, сякаш ще я снимат за неделния брой на „Ню Йорк Таймс“? — продължи Касиди. — Костюмът не е подходящ. Нито чантата, нито обувките. Дори прическата. Не мога да повярвам! Нали обсъдихме всичко това? А сега правите точно обратното. Хотел „Плаза“, костюм от „Шанел“ — нищо не е така, както трябва да бъде!

Членовете на екипа и портиерът гледаха втрещени младата продуцентка, която получаваше шестцифрена заплата. Касиди приближи до жената на средна възраст, която стоеше като манекен и се усмихваше престорено.

Страхувайки се да помръдне, госпожа Корнбърг попита през стиснати зъби:

— Какво искате да направя, госпожице Инглиш?

— Вземете. Сложете си ги — отговори Касиди и подаде на стъписаната жена консервативното си черно сако и обувки с ниски токове. — Мислете за средната класа, госпожо Корнбърг. Зрителите трябва да ви възприемат като оцеляла въпреки удара на съдбата. Те искат да ви съчувстват и да изпитат болката ви. Да си представят какво

сте преживели. Трябва да ги накарате да повярват колко страдате от загубата на съпруга и дъщеря ви. Те трябва да разберат, че сте покрусена.

Касиди спря да говори, за да подреди мислите си, сетне поспокойно добави:

— Съзнавам, че не мога да се бъркам в живота ви, госпожо Корнбърг, но трябва да предизвикаме съчувствието на телевизионната публика. Не може да ви възприемат само като богата жена, която е претърпяла лека автомобилна злополука.

Госпожа Корнбърг облече сакото на Касиди и смени обувките си. Гримьорката и фризьорката се втурнаха към нея и се заловиха да развалят модната ѝ прическа.

Рудолфо Дърбън, режисьорът на предаването, гледаше шефката си с възхищение и почуда. Макар че работеха заедно от две години и имаха интимна връзка от една, Касиди оставаше загадка за него.

Беше красива и интелигентна. Едва трийсет и три годишна, а бе един от най-известните и уважавани продуценти. От време на време ходеха на кино или вечеряха в бистро, дори прекарваха по някоя нощ заедно, но Касиди не му позволяваше нищо повече. Дали защото Рудолфо ѝ беше подчинен? Разбира се, тя беше шефът. А може би той беше само удобен приятел. Но от самото начало Рудолфо усети, че Касиди се страхува или се колебае да се отдаде изцяло на някого. Макар че, едва ли можеше да се нарече романтик, той силно копнееше за нея. Такова беше въздействието ѝ върху мъжете.

Леко замисленото ѝ изражение беше интригуващо. Обикновено Касиди беше сдържана, сякаш пазеше някакви тайни. Единственото място, където явно се чувстваше добре, беше на снимачната площадка, докато даваше напътствия на актьорите и на членовете на екипа. „На минутата“ имаше неизменно висок рейтинг и четиригодишен успех. Трите награди „Еми“ миналата година отново потвърдиха това. Всъщност не друг, а Касиди бе измъкнала предаването от дъното на класациите и за седем месеца го бе превърнала в номер едно на пазара.

Преобразяването на госпожа Корнбърг от заможна светска дама в жертва на ужасно престъпление завърши за двайсетина минути. Доволна от вида ѝ, Касиди заяви:

— Чудесно. А сега да отидем да снимаме в парка.

Неколцина от членовете на екипа изпъшкаха, но Рудолфо се усмихна закачливо и възкликна:

— Ти си страхотен опортюнист, Касиди. Пренасянето на историята на тази жена от едно място на друго е хубав щрих, но е рисковано. Знаеш какво става с журналистите, които измислят факти, за да направят разказа си по-убедителен.

Усмивката му стана по-широка, когато Касиди нетърпеливо му направи знак да тръгва и каза:

— Ще рискувам.

— Никога не се страхуваш да се отдадеш на нещо, което чувстваш, че е правилно, поне що се отнася до работата ти — иронично подхвърли Рудолфо.

Касиди спря, преди да стигнат до колата, и се засмя:

— Хубавите неща са правилните.

В смеха ѝ прозвуча тъга.

— Искаш ли после да вечеряме заедно? — нервно попита той. — Напрегната си. Почивката ще ти се отрази добре.

Касиди кимна.

— Имаш право. Но се боя, че не може и да става дума за вечеря. Имам много работа. Репортажът, който заснехме миналата седмица, е монтиран и трябва да го видя.

Касиди махна на шофьора да тръгва, защото реши да отиде пеша до Сентръл Парк. Главата ѝ винаги бе вдигната, а походката ѝ — енергична. Тя беше висока — метър и седемдесет — и осанката ѝ излъчваше достойнство. Рудолфо предполагаше, че в някой предишен живот Касиди е била кралска особа, вероятно египетска принцеса. Дългите ѝ до кръста черни коси, леко къдрави по краищата, бяха лъскави и гладки като коприна, а сапфиреносините очи и изящните черти ѝ придаваха вид на порцеланова кукла.

— Хей! Идваш ли, или ще снимам без доверената си дясна ръка? — извика през рамо тя.

Смехът ѝ беше безобиден и контрастираше на сериозния, вторачен поглед на Рудолфо, който много искаше Касиди да отвърне на чувствата му. Той бе твърдо решил да разруши онази невидима стена, която тя бе изградила около себе си. Според него тази стена съществуваше още от детството ѝ и вероятно бе издигната след смъртта на майка ѝ.

Въпреки безспорния ѝ успех и амбиции, той знаеше, че Касиди е несигурна, поне в някои отношения. Рудолфо не можеше да определи източника на тази несигурност, само знаеше, че съществува. Потресаващото убийство на майка ѝ и раздялата с баща ѝ, докато е бил в затвора, сигурно бяха причините за емоционалната изолация на Касиди. Но дали това беше всичко?

Рудолфо бе забелязал също, че тя няма доверие на мъжете, макар да желаше контакт с тях. Той се усмихна, като си припомни как се любеха. Касиди явно го харесваше, но въпреки страстта ѝ Рудолфо усещаше, че тя не може да се отпусне и да му повярва. Касиди сякаш използваше агресивността си, за да се защити от него. Дали някой мъж я бе наранил? Всичко това приличаше на извратена шега на боговете — жена с тялото и лицето на Касиди, с интелигентността на учен и със смелостта на воин да бъде самотна. Не, тук нещо не беше наред. Той се вгледа в нея. „Каква тайна криеш, Касиди?“

* * *

Тя си представи бурните, непредсказуеми вълни на океана, топлия морски бриз и палмите, огънати от силни ветрове. Небето беше великолепно синьо и Касиди беше сама.

Лени, който подбираше сюжетите за „На минутата“, бе споменал, че има вероятност следващия месец да снимат по южното крайбрежие на Тихия океан, филмът щеше да бъде за експлоатацията на млади момичета и момчета за поддържане на най-процъфтяващата индустрия в страната — секстуризма. И по-точно секстуризма за педофили. Разказът щеше да бъде покъртителен, защото проблемът беше важен. Достоен за награда „Еми“. Освен това Касиди щеше да бъде няколко дни сама.

Тя пое дълбоко въздух и прогони тези представи. После отвори очи и погледна видеокасетата с предаването от миналата седмица. Касиди знаеше, че филмът трябва да бъде преработен и още не може да го одобри, но тази вечер не беше в състояние да се съсредоточи върху тази задача.

Тя стана, приближи се до големия прозорец и се вторачи във величествения Музей за естествена история. Точно над хоризонта се

виждаха зелените поляни на Сентръл Парк. Гледката от сградата в готически стил, построена през 1909 година, беше великолепа. Преди около година спонсорът ѝ, компанията „Уомейко“, беше дал безплатно апартамента на Касиди, точно след като предаването спечели наградата „Еми“ за трета поредна година. Жилището беше единственият лукс, който Касиди си позволяваше. Тя не беше претенциозна, но като продуцент на „На минутата“ реши, че трябва да поддържа определен стил на живот.

Касиди въздъхна дълбоко и отиде в кухнята. Използваше я рядко, но намираще необяснима утеха в мисълта, че може да си сготви нещо, ако поиска. Стените бяха боядисани в яркочълто и розово. На плота имаше остатъци от китайската храна, която си бе взела за вечеря, купчина телефонни съобщения, сметки и писмо от Джеймс Рентру, дългогодишния приятел и адвокат на баща ѝ. Касиди отвори кремавия плик и извади написаната на ръка бележка.

„Мила Касиди, пиша ти, за да ти съобщя, че баща ти е болен. Не е добре със сърцето. Единственото му желание е отново да те види. Моля те, изпълни това желание. Може би този път ще му простиш.

Искрено твой, Джеймс.“

Касиди изпита недоумение и гняв. Тя не бе получавала от години писмо от човека, когото наричаше чичо Джеймс, нито го бе чувала по телефона. Веднъж я бе завел на обяд, когато Касиди следваше в Нюйоркския университет. Откак го освободиха от затвора, баща ѝ също не ѝ се беше обаждал. Не го беше виждала, откакто го изведоха от съдебната зала, след като бе осъден за убийството на майка ѝ. И го бе запомнила така — окован в белезници.

Тази част от живота ѝ отдавна бе забравена. Но това не намаляваше болката, скръбта и чувството за вина. Касиди Инглиш вече не беше десетгодишната Касиди Търмейн, малката принцеса на татко.

Тя погледна към тъмните корони на дърветата в Сентръл Парк и се пренесе двайсет години назад, когато за една нощ животът ѝ необратимо се промени.

Огромната им къща бе утихнала. Касиди се страхуваше и трепереше в леглото, като позволяваше само на бавачката Рей да я утешава. Ирландката на средна възраст я потупваше по гърба и ѝ казваше, че майка ѝ е отишла при ангелите. Когато Касиди попита къде е баща ѝ, бавачката отговори, че той изтърпява наказанието си и добави: „Трябва да се молиш за татко си“.

И тогава Касиди коленичи на дървения под и започна да се моли на Бога, като го питаше как е възможно татко да направи такова нещо, когато е обичал мама. Касиди не проумяваше нищо.

Но молитвите ѝ винаги бяха прекъсвани от спомени. Опитваше да се съсредоточи върху разговорите си с Бога, но мислеше само за кавгите, звуците на строшен кристал и шума от празненството в нощта, когато мама отиде в рая.

Един ден бавачката Рей я издокара в морскосинята кадифена рокля, която татко много харесваше, в бял чорапогащник и черни обувки. Докато я обличаше, Рей обясни, че един човек щял да ѝ зададе въпроси за нощта на празненството. Касиди не трябвало да се притеснява, а само да каже истината. И чичо Джеймс щял да седи до нея, за да ѝ помага.

— А ти ще дойдеш ли? — попита Касиди.

— Аз ще бъда навън, до вратата.

Флекс, шофьорът на чичо Джеймс, ги закара до голяма сива сграда. Касиди попита дали е летище.

— Не, миличка, това е съдебна палата — отговори бавачката.

Касиди не си спомняше нищо друго за онзи ден. С течение на годините, с помощта на специалисти по възвръщане на паметта и на безкрайни разговори с бавачката Рей, опитваше да си спомни повече. Подложи се на хипноза и в съзнанието ѝ изплува спомен за сиви обувки, опръскани с кръв, които скърцаха по пода, докато минаваха покрай стаята ѝ. Беше забравила всичко останало.

Според един от психиатрите беше много странно, че Касиди си спомня само този детайл от убийството на майка си и нищо от показанията си. Защото именно показанията ѝ бяха изпратили Роджър в затвора.

Тя не видя повече баща си. След дванайсет години се състоя втори процес и той бе оправдан. Съдът прие като вещественно доказателство кръвните проби от сцената на престъплението, които

дори не бяха анализирани по време на първия процес. Оказа се, че едната кръвна проба не съответства на ДНК нито на Роджър, нито на Лана. Освен това бледите кървави отпечатьци от обувки, намерени в спалнята на Лана, също не бяха представени като доказателство на първия процес. Следите бяха толкова размазани и неясни, че новакът криминалист не им бе обърнал внимание. Той предположи, че са оставени от някой от следователите, направили оглед на сцената на престъплението, защото бяха твърде далеч от трупа. Макар че новите доказателства не посочиха кой е убиецът, съдебните заседатели не намериха достатъчно основания да признаят за виновен Роджър Търмейн в убийството на съпругата му.

Той бе оправдан, но в продължение на години това не означаваше нищо за Касиди.

* * *

Роджър бе освободен от затвора преди единайсет години — достатъчно дълго, за да се завърне във филмовата индустрия и да напише книга, в която заявяваше невинността си. През това време Джонатан стана дясната му ръка в „Дезмънд Филмс“, киностудията на Търмейн.

През всичките тези години Роджър не потърси Касиди нито веднъж. Тя копнееше за любовта на баща си, за присъствието му. Не го обвиняваше. Онова, което бе казала в съдебната зала, бе изпратило баща ѝ в затвора, и когато бе освободен, той ѝ даде ясно да разбере, че не желае да има контакти с нея. „Баща ти много се срамува и чувства, че не може да те погледне в очите“ — ѝ беше обяснил Джеймс Рентру.

Тогава Касиди изпита съжаление към баща си и прие обяснението на Джеймс. Но сега изпитваше само гняв и огорчение. А нейните чувства? Неговите задължения към нея — принцесата, която бе изоставил?

След като баща ѝ отиде в затвора, Касиди замина да живее в ранчото на чичо Джеф и леля Бевърли, далеч от блясъка и шума на „Шепнещи ветрове“.

Брат ѝ Джонатан бе изпратен в пансион и само веднъж месечно си идваше вкъщи.

Чичо Джеф не беше пример за подражание за Джонатан. Макар да се наричаше счетоводител, той не работеше много. Леля Бевърли се интересуваше само от живота на кинозвездите и беше типична представителка на средната класа, станала „холивудчанка“. Единственото ѝ желание беше да я канят на увеселения и тя използваше роднинството си със семейство Търмейн, за да се вмести сред изисканите гости. Касиди чу как една вечер Бевърли заклеми баща ѝ като убиец, а на следващото събиране го защити. Бевърли нямаше нито време, нито търпение за племенницата и племенника си. Чичо Джеф също не изпитваше нито загриженост, нито съчувствие към тях. Леля ѝ и чичо ѝ се вълнуваха само от чека, който получаваха на всяко първо число за грижите за Касиди и Джонатан. Ако това изобщо можеха да се нарекат „грижи“.

Но Джеймс Рентру остана постоянна фигура в живота на Касиди и Джонатан. Когато имаше училищно тържество или родителска среща, Джеймс неизменно присъстваше като представител на Роджър. Продължи да играе тази роля дори след оправдаването на Роджър.

Джеймс бе уверил Касиди, че годините, прекарани в затвора, са преобразили баща ѝ. Но тя още жадуваше за героя, когото си спомняше, и прогонваше обвиненията срещу него и вероятно дори спомените за убийството и последиците му.

Но Роджър не се появи отново в живота ѝ. Не ѝ се обаждаше и не ѝ пишеше. Тя научаваше от новините какво става с баща ѝ. Той отказваше поканите ѝ да я посети и връщаше неотворени писмата ѝ.

И сега, когато Касиди мислеше, че се е преборила с демоните от миналото си, баща ѝ, известният режисьор, продуцент и директор на киностудия, отново се бе появил, за да обсебва мислите ѝ. Макар че бележката беше подписана от Джеймс, съобщението, разбира се, беше от баща ѝ. Явно гордостта и себичността не му позволяваха да се унижи да поиска прошка.

* * *

Роджър Търмейн страстно обичаше професията си. Той беше известен с точността си в детайлите и с умението си да събира най-добрите актьори, режисьори, сценаристи и дизайнери и да създава

великолепни филми. „Укротената“, последният филм на Лана Търмейн, бе станал световен хит. Желанието да прави качествени филми — в стила на Лъмет и Копола, с нюанс на Хичкок — го крепеше дори в затвора, където Роджър написа сценарий, който след две години бе претворен във филм. „Какво знаеше тя“ беше прозрачно завоалиран разказ за онова, което според него се бе случило в онази съдбовна нощ, и описваше целия блясък на главната героиня, превърнала се в холивудска легенда, прелюбодеянията ѝ, пристрастяването ѝ към наркотиците, живота и забавленията на известните личности, мистерията около смъртта ѝ.

Успехът на „Какво знаеше тя“ разби недоверието и неприязънта на зрителите към него. Роджър Търмейн си възвърна позициите. Той отново беше прочут и спечели уважението на колегите си и вниманието на любителите на киното.

* * *

Касиди се замисли за поредицата от събития, довели до този момент в живота ѝ. Каква ирония, че въпреки душевната ѝ съпротива, тя винаги се бе стремилa към кариера в киното, също като родителите си.

Отначало Касиди смяташе да стане актриса, но после реши, че правенето на филми е по-творческа работа.

Наивно мислеше, че може да се дистанцира от скандала в семейството си, ако никой не знае коя е, затова смени името си на Инглиш. Бе избрала това име още когато беше на тринайсет, но го направи законно, щом навърши осемнайсет години.

Задоволявайки желанието си за независимост, тя замина колкото е възможно по-далеч от столицата на филмовия бизнес и се записа в Училището за драматично изкуство в Ню Йорк. През втората година Касиди известно време се среща с много по-възрастен от нея професор по драматургия. Тя невинно му призна коя е и той започна да я увещава да стане актриса. Накрая професорът успя да я убеди да се снима в главната роля в любовен филм. Касиди не беше толкова наивна, че да не съзнава желанието му да използва името Търмейн като

трамплин към известността. От друга страна, беше любопитна да разбере дали притежава таланта на майка си.

Когато изгледа завършения продукт, Касиди се почувства неудобно от онова, което видя — несигурна млада жена, полагаща огромни усилия да играе естествено. Изглеждаше неадекватна и неубедителна.

Но се оказа, че е наследила страстта към филмите на Лана и Роджър Търмейн. Касиди беше продукт както на брачния им съюз, така и на тъжното му и грозно разпадане. По ирония на съдбата амбицията ѝ беше единственото общо нещо между нея и баща ѝ.

Напусна Училището за драматично изкуство и посвети времето си на гледане на филми. Издържаше се, като работеше на различни места — сервитьорка в едно бистро в Гринич Вилидж, рекламен агент на парфюми, помощник на майстор на рамки за картини, продавачка на сергия.

От време на време събираше смелост да се свърже с баща си, който вече се бе върнал в Холивуд, но той не отговаряше на обажданията и на писмата ѝ. Касиди нетърпеливо чакаше мига, в който щеше да навърши двайсет и една и да наследи парите, завещани от майка ѝ.

Щом ги получи, тя кандидатства и беше приета във факултета по филмово изкуство в Нюйоркския университет и скоро установи, че не само обича филмите, но и може да ги прави. Междувременно Касиди продължи да работи където намереше свободно място, предимно за независими компании, произвеждаци реклами и документални филми, а вечер ходеше на лекции.

През 1990 година засне първия си документален филм — „Изповед“, с последните пари, завещани от майка ѝ. Произведението разказваше трагичната история за борбата на един мъж със СПИН. Беше свръхреалистично, граничеше с „черните“ филми. Спечели „Сънданс“ за най-добра документална творба и наградата на фестивала в Ийст Хамптън за най-добър млад режисьор и беше включено в програмата на Нюйоркския фестивал през същата година.

Успехът на „Изповед“ бе последван от множество предложения за работа от различни филмови компании. Сред тях беше добре платена длъжност в киностудията на Франсис Форд Копола и помощник-продуцент на предаването „Шейсет минути“.

Да работи с Копола, беше най-дръзката ѝ мечта, но ако приемеше, трябваше да се върне в Лос Анджелис и да се сблъска с миналото, което се опитваше да забрави. Затова предпочете да остане в Ню Йорк и прие предложението на „Шейсет минути“. След по-малко от две години Касиди щеше да бъде настойчиво търсена от шест-седем програми, заемащи първите места в класациите.

Преди четири години започна работа в „На минутата“ и това я удовлетворяваше.

Сега стоеше в кухнята, притискаше писмото до гърдите си и се надяваше някой като по чудо да ѝ даде съвет. Дали да изпълни последното желание на баща си? Да изложи ли на риск спокойствието, което толкова старателно си бе създала? Или да хвърли бележката в боклука и да се престори, че не я е прочела? Избра втория вариант. В края на краищата преструвките бяха нещо, което бе усъвършенствала.

След като години наред размишлява за случило се и посещава известни психиатри с луксозни кабинети на Парк Авеню, тя осъзна, че е по-лесно да забрави всичко. Касиди никога нямаше да прости на баща си, че я бе изоставил. Нито щеше да забрави колко много я обичаше майка ѝ.

Мислите ѝ бяха прекъснати от пронизителния звън на домофона. Тя се стресна, потрепери, сякаш се събуждаше от кошмар. Нямаше съмнение кой е посетителят.

— Касиди — чу се успокояващият глас на Рудолфо. — Отвори. Трябва да поговорим.

„Да поговорим“ едва ли беше най-уместната дума. Касиди харесваше физическия контакт, но Рудолфо искаше повече — сериозна връзка и всеотдайност, а това я вбесяваше. Тази вечер не ѝ се говореше.

— Тъкмо си лягах — излъга тя. — Моментът не е подходящ. Може би утре...

— Пусни ме, Касиди — прекъсна я той. — Няма да си тръгна.

Гласът му трепереше и тонът му беше странен. Касиди изпадна в паника. Тя отвори уста да възрази, после осъзна, че няма смисъл. Рудолфо наистина нямаше да си тръгне.

* * *

Меката лунна светлина проникваше в пестеливо обзаведената спалня и озаряваше спящия Рудолфо, завит с памучно одеяло. Касиди седеше на другия край на леглото и го наблюдаваше. Изглеждаше спокоен и отпуснат. Бяха се любили, както обикновено, страстно и изтощително. Никой партньор не ѝ бе допадал толкова много във физическо отношение.

И в тази връзка Касиди определяше правилата на играта. Мъжът можеше и да мисли, че има шанс да я постави в шах, но никога не ставаше така.

Облече плюшения си халат и излезе от спалнята. Затвори безшумно вратата и започна нервно да обикаля стаите. Тази вечер Касиди мразеше апартамента, който някога ѝ бе предложил уединение и спокойно съществуване. Ненавиждаше студенината, изолираността, отдалечеността му от Лос Анджелис, мразеше тишината.

Касиди отиде в кухнята и отключи вратата на светилището си, където не пускаше никого. В кабинета ѝ имаше голям портрет на майка ѝ, поръчан от баща ѝ в годината, в която се бяха оженили. Касиди седна на стола с висока облегалка и протегна ръка към телефонния секретар, за да провери дали има съобщения. Имаше едно обаждане, но се чу само изщракване и после линията бе прекъсната.

Тя се запита дали баща им е повикал и брат ѝ Джонатан. Касиди знаеше, че двамата имат общ бизнес, защото ги бе видяла заедно на снимки. Познаваше добре Джонатан, който само чакаше да сложи ръка на огромното богатство на Роджър. Тя не искаше да мисли така за заварения си брат, но истината беше, че те никога не се бяха сближавали.

Той беше седемгодишен, когато Касиди се роди. Откак се помнеше, тя болезнено усещаше враждебността, дори омразата му към нея. Неприязънта на заварения ѝ брат беше по-силна от класическото огорчение и ревност, които изпитва едно момче, когато баща му се разведе с майка му, за да се ожени за някоя „по-млада, по-слаба и по-хубава“. Лана притежаваше всички тези качества и много повече. За Джонатан Касиди представляваше окончателната, безспорна раздяла между Роджър и майка му, светската дама Бетси Вандерлиър Търмейн.

Освен това Касиди беше главният фактор, който стоеше между Джонатан и богатството на баща му. Разбира се, едва когато порасна, Касиди осъзна колко голямо ще бъде наследството, оставено от Роджър

Търмейн. Повечето пари бяха спечелени от инвестиции, които той бе направил, докато Лана беше жива. Но Касиди предполагаше, че най-много от всичко Джонатан я мрази и ѝ завижда заради успеха, който бе постигнала без помощта на баща им.

След бурен пубертет и ранен, принудителен брак, Джонатан не бе постигнал нищо сам. Той направи краткотрайна кариера като протеже на Роджър, но сега беше само пазач на „Дезмънд Филмс“.

Три години след като Касиди напусна Калифорния, Джонатан се запозна с богата жена, два пъти по-възрастна от него, влюби се, ожени се за нея и се премести в Чикаго. Касиди бе опитала няколко пъти да се свърже с него. Единственият им телефонен разговор така си и остана загадка за нея.

— Не ме търси повече, Касиди — грубо каза той.

— Но... — опита се да възрази тя.

— Не. Престани. Имам причини.

— Какви причини? Ако не ми кажеш веднага, ще дойда при теб и ще те торозя, ако трябва. Ние израснахме заедно, Джонатан. Какво има? Кажи ми, ще опитам да се реванширам.

— Не можеш. Не става дума за теб...

— А за кого?

— Татко — примирено въздъхна Джонатан. — Той каза да не поддържам връзка с теб.

— Но защо? Това е лудост.

— Така е по-добре.

Стъписана и потресена, Касиди отстъпи. Нямахше да може да понесе още един отказ.

Две години по-късно, докато разглеждаше списание „Град и провинция“, тя видя снимка на Джонатан и баща им. А напоследък снимките им заедно можеха да се видят почти във всяко списание.

Странно, но докато седеше зад бюрото и си спомняше всичко това, Касиди започна да съзира прилики между себе си и Джонатан. И двамата бяха ужасно уплашени. Дали страхът им не бе станал причина за разпадането на семейство Търмейн, а сега още ги свързваше, макар да бяха далеч един от друг?

В същия миг болката, която свиваше сърцето ѝ, понамаля и Касиди взе решение.

Излезе от кабинета и отиде в кухнята. Прерови боклука и извади бележката от Джеймс.

После се върна в кабинета си, за да се обади на адвоката. На Западното крайбрежие още беше рано. Ровенето в стари спомени ѝ причиняваше болка. Касиди погледна портрета на майка си, ангелските и същевременно предизвикателно нацупени, прелестни устни. Касиди беше готова да се срещне с баща си, дори ако той използваше сърдечния удар като оправдание. Роджър не би могъл да възобнови кариерата си, ако не беше гениален манипулатор. Но Касиди знаеше, че баща ѝ не може да я изкара от равновесие. Както и никой друг.

Да. Щеше да отиде да го види. Щеше да изпълни последното му желание и в същото време да уреди някои нерешени въпроси между тях. И после щеше да бъде свободна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Ексцентричната маймуна“, моден танцов клуб, сгушен в хълмовете на Холивуд, беше твърде оживен за четвъртък вечер, но Челси Хътън не чуваше шума на тълпата и силната музика. Тя седеше на високо столче до бара и наблюдаваше танцуващите — директори на музикални къщи, кинопродуценти, манекени, филмови звезди и отегчени съпруги от Бевърли Хилс. Обичайните посетители. Оскъдното осветление ги превръщаше в нереални, гърчещи се очертания. Челси имаше чувството, че се намира между два свята.

Отпи от чашата с водка и мартини, която барманът сложи пред нея. Не си спомняше дали това е третото, или четвъртото ѝ питие. Както казваше покойният ѝ съпруг Едуард Пол Кинкейд, за жена Челси носеше доста. Тя знаеше, че лекарствата я предпазват от нежеланите ефекти на алкохола, но не бе споделяла този факт с Едуард. Той нямаше да разбере.

Единственото, което Едуард разбра, беше, че Челси се нуждае от него. Беше двайсет години по-възрастен от нея, скучен и ревнив. Беше логично тя да изпита усещането, че от плещите ѝ е паднал огромен товар, когато Едуард почина. Но той наистина ѝ липсваше. Ако не друго, тя никога нямаше да забрави, че Едуард я спаси от безсъдържателния живот на манекенка, актриса в евтини филми и компаньонка. Челси бе успяла да се махне от пълния с хлебарки апартамент в Източен Лос Анджелис, но когато се запозна с Едуард, не бе стигнала по-далеч от едностайно жилище в Западен Холивуд, на булевард „Санта Моника“.

Всеки друг би бил доволен да живее удобно с парите, спечелени от епизодичните ангажименти, но не и Челси. Тя искаше повече. Много повече. Искрено вярваше, че единственото, от което се нуждае, е достъп до ярките прожектори на Холивуд. После щеше да се справи сама.

Едуард ѝ осигури този достъп, но в същото време я научи да живее в разкош.

Запознаха се на луксозния кораб „Ледената принцеса“, който пътуваше от Калифорния до Беринговия проток. Челси беше компаньонка. Едуард бе овдовял наскоро. Не ѝ беше трудно да го оплете. След две прекрасни седмици в Тихия океан той обеща, че ще я обича до края на живота си, и двамата се върнаха в Лос Анджелис.

Не можеше да повярва в какъв лукс бе свикнал да живее Едуард — от огромната къща в Бел Еър до кремавото бентли. Пренесе се в живот, какъвто не си бе представляла. Едуард беше наследник на много богата фамилия.

Той я прие в дома си, отрупа я със скъпи подаръци и ѝ показа своя свят. Челси бързо се приспособи към него. Наред с другия бизнес, Едуард беше собственик на една от най-големите агенции за манекени в страната. Той незабавно я запозна с най-видните фотографи в Лос Анджелис и Ню Йорк, които ѝ направиха страхотни снимки. Не след дълго Челси излезе на модния подиум. Ново лице, възбуждаща и прелъстителна. На ревютата винаги беше елегантна и грациозна. Всяка снимка беше стъпка към филмовия екран.

Когато Едуард почина, тя бързо научи, че той притежава съвсем малък дял от агенцията за манекени и си е позволявал лукс само защото наскоро е продал застраховката си „Живот“. Едуард отдавна бе пропилял парите от наследството си. Преди три месеца банката ипотекира къщата ѝ. Челси отново остана без средства, сама с дъщеря си Изабел.

Присви очи и огледа бара и дансинга. Ниският дебел мъж със силен акцент още я гледаше и се надяваше тя да промени решението си и да приеме предложението му за почерпка и може би за танц. Челси се престори, че не забелязва хлътнолите му тъмнокафяви очи, и отчаяно потърси с поглед Джо, Том или Майк. Взе чашата си, повъртя я между пръстите си, после жадно изпи остатъка от питието си.

Не беше в стихията си. Тя бе светска жена и това личеше от съвършената ѝ прическа, скъпия костюм от „Армани“ и италианските обувки за хиляда долара. Но посещението ѝ в „Ексцентричната маймуна“ означаваше да се отърси от облика си на дама. Обичаше пикантните преживявания и разнообразието и можеше с лекота да се приспособи във всяка среда. Освен това имаше слабост към хубавите мъже.

— Е, видя ли някой щастлив кандидат? — попита Тина, посредствена актриса, която неизменно се появяваше там, където беше Челси.

Тина беше ужасно досадна и Челси се запита как така блондинката винаги знае къде да я намери.

— Боя се, че тази вечер не ми провървя — отговори Челси, като внимаваше да не фъфли.

После стана от столчето, извади от чантата си банкнота от петдесет долара и остави обичайния щедър бакшиш. Едуард я бе научил, че една дама никога не трябва да пие толкова много, че да забравя обноските си.

Леко замаяна, Челси излезе от страничния изход на клуба, където беше паркингът.

И тогава го видя. Беше се облегал на капака на мерцедеса си и се усмихваше.

Когато я погледнеш по този начин, тя беше готова да направи всичко за него.

През последната година от живота си Едуард се бе затворил в себе си. Изабел беше единствената ѝ компания. Челси бе свикнала да се прави на заета и понякога раздаваше покани за светски събития на паркингите пред киностудиите, където бе изиграла няколко незначителни, но незабравими за нея роли. Тя търсеше някого и нещо, без да знае какво, когато се появи мъжът с неописуемите очи и поразителната усмивка.

Докато се приближаваше към колата му, Челси вече усещаше устните и ръцете му, които се плъзгаха по тялото ѝ.

— Качвай се — каза той.

Тя не се нуждаеше от нищо повече.

— Кога пристигна?

— Тази сутрин.

— Как разбра, че съм тук? — прошепна Челси.

— Ти си човек с навици. Не беше трудно да се досетя.

Той се облегна на колата и се вторачи в дългите ѝ крака с бронзов загар. Тя се усмихна. Очакването беше по-възбуждащо от самия секс.

Докато се настаняваше на предната седалка на мерцедеса, Челси забеляза вестника на таблото. Заглавието на първата страница гласеше:

„БОГАТ, ПРОТИВОРЕЧИВ ДИРЕКТОР НА КИНОСТУДИЯ ПОЛУЧАВА СЪРДЕЧЕН УДАР“. Отдолу имаше черно-бяла снимка на Роджър Търмейн отпреди две седмици, когато за последен път се бе появил на публично място.

Челси имаше чувството, че през тялото ѝ преминава електрически ток.

— Какво има, Челси? — загрижено попита мъжът.

Тя не отговори. Същето ѝ биеше до пръсване, беше ѝ трудно да си поеме въздух.

ПЕТА ГЛАВА

Джонатан Търмейн отмести поглед от телевизора, където монотонно говореше журналист от Си Ен Ен, и насочи вниманието си към гласа от телефонния секретар. Дори не бе чул, че телефонът звъни.

— Джонатан, обажда се Джеймс. Баща ти не желае никой да го вижда в болницата. Написал ми е бележка да се свържа с теб и с Касиди. Иска двамата да отидете при него в къщата му. Бъди там в понеделник.

Съобщението свърши. Джонатан отново се вторачи в телевизора.

По Си Ен Ен съобщиха, че баща му е в критично състояние и показа кадри на „Шепнещи ветрове“, Роджър и Лана, от съдебния процес срещу него и накрая как той влиза в залата за церемонията по присъждането на наградите на филмовата академия под ръка с поразително красива червенокоса жена.

— Тази вечер филмовите дейци се молят за оздравяването на един от най-изтъкнатите представители на индустрията, който е получил сърдечен удар рано сутринта във вторник след обичайното си плуване. Господин Търмейн е бил намерен до басейна от икономката си Рей О’Дуайър. Говорителят на „Дезмънд Филмс“ каза, че господин Търмейн е в болница „Сийдърс-Синай“.

Джонатан усили звука на телевизора. Как щеше да бъде в понеделник вкъщи баща му, след като е толкова болен? Разбира се, той го познаваше по-добре от лекарите в болницата. Щом искаше да види сина и дъщеря си в „Шепнещи ветрове“, Роджър Търмейн щеше да бъде там.

Джонатан прикова поглед в екрана, съсредоточен в сменящите се образи, а в съзнанието му нахлуха спомени.

* * *

Беше шестнайсетгодишен и силните им, гневни гласове бяха започнали редовно да го будят нощем. Нищо не беше наред във

вълшебното царство, което баща му бе построил за красивата си невеста. Джонатан се промъкваше в коридора, за да подслушва. Гневът на баща му не познаваше граници и се изливаше дори върху любимата му Лана.

Двамата бяха присъствали на раздаването на наградите на Академията. Лана бе спечелила „Оскар“ за най-добра актриса за ролята си в „Милозливо дете“. Роджър я държеше през кръста така, както тя стискаше златната статуетка — здраво и собственически. Джонатан ясно си спомняше онази нощ, защото беше сред публиката.

* * *

По Си Ен Ен показаха кадри от благотворителен бал, на който Роджър седеше между губернатора и един друг известен политик.

— Роджър Търмейн е главен спомоществовател на Демократическата партия и личен приятел на мнозина от най-видните политици в страната.

Предаването продължи с кадри от други благотворителни балове, организирани от различни светила от развлекателния бизнес — Роджър с Брус Уилис и Деми Мур на прием за набиране на средства за борбата със СПИН, с Алек Болдуин и Ким Бейсинджър — за правата на животните, с Арнолд Шварценегер на турнир по голф в полза на младите диабетици.

— Легендарният режисьор е изключително щедър в благотворителната си дейност и се говори, че е един от най-големите филантропи в страната, макар някои от даренията му да са анонимни. Въпросът, който си задават всички във филмовата индустрия, е кой ще поеме длъжността на Роджър Търмейн като директор на „Дезмънд Филмс“. От време на време Търмейн работеше със сина си Джонатан, който, изглежда, нетърпеливо чака зад кулисите. Но посветените се питат дали Джонатан ще може да се справи с отговорността да управлява компания за милиарди долари. В миналото името на Джонатан Търмейн се свързваше с лошите момчета на Холивуд — Чарли Шийн, Крисчън Слейтър и Робърт Дауни младши — и стана известно, че има проблеми с наркотиците, затова назначаването му на този пост е съмнително. Дъщерята на Търмейн е Касиди Инглиш,

продуцент на телевизионното предаване „На минутата“ и носителка на наградата „Еми“. Макар че Роджър Търмейн и дъщеря му не поддържат връзка, не трябва да я изключваме от списъка на кандидатите. Според източници в киноиндустрията най-способният човек, който може да се справи с работата, е изпълнителният директор на киностудията Джак Кавели. Но той, разбира се, не казва нищо. Ако Търмейн умре, в „Дезмънд Филмс“ ще се разрази буря. Ако живее, всичко е възможно.

Джонатан не откъсваше очи от екрана. Той несъмнено щеше да заеме мястото на баща си. Нямаше друга вероятност. Връзките с Касиди бяха отдавна прекъснати.

Баща им обаче искаше да види и нея. Но Джонатан беше законният му наследник. Касиди беше външен човек. Джонатан се бе погрижил за това.

* * *

Година след като баща му започна да излежава присъдата си в затвора, Джонатан, който тогава беше на осемнайсет, бе арестуван за притежание на кокаин и рецепти за опиати и бе изключен от училище. Заловен на местопрестъплението, той нямаше голям избор, освен да признае вината си и както чичо Джеф се бе изразил, да се остави на милостта на съда. Джонатан не знаеше какво става зад кулисите, но сигурно бе станало нещо. Въпреки голямото количество наркотици съдът постанови Джонатан да отиде на лечение в клиника, позовавайки се на факта, че това е първото му провинение и има „смекчаващи вината обстоятелства“ — осъждането на баща му за убийството на втората му майка. Джонатан се възползва от снизходителността на съда и поиска да го изпратят в най-добрата клиника, която парите на баща му можеха да осигурят. Но когато чичо Джеф уведоми за това баща му, отговорът на Роджър беше: „Сам се е забъркал в тази каша, сам да се оправя. Няма да платя. Пък и знам каква е статистиката. Парите ще отидат на вятъра. От Джонатан няма да излезе нищо“.

Въпреки че шансовете бяха против него, Джонатан успя не само да накара киностудията да плати за лечението му, но и се записа в една

програма в Хейзълдън. Там се запозна с Барбара и скоро се ожениха. Тя беше наследничка на състояние, натрупано във фармацевтичната индустрия.

„Идеалният“ му брак се оказа несполучлив. Разведоха се две години след като Барбара разбра, че той тайно тегли пари от банковите ѝ сметки. С наведена глава Джонатан се върна в Лос Анджелис и помоли баща си, който наскоро бе оправдан на втория процес, да го назначи на работа в „Дезмънд Филмс“.

И заяви на Роджър Търмейн, че любимата му Касиди е сменила фамилията си на Инглиш.

Джонатан си проправи път в света на баща си. Той беше там, когато Роджър си възвърна богатството и поста като директор на киностудията. Е, трябваше да признае, че само водеше записки на съвещанията и предаваше съобщения от името на баща си, но беше в бизнеса. И сега беше време да поеме жезъла. Никой нямаше да му попречи.

* * *

Фарове пронизаха мъглата. Той я видя да тича към входа с колони на къщата и да прескача по две стъпала наведнъж. Тя пищеше, но той не я чуваше, защото вятърът отнасяше виковете. Беше тихо, времето сякаш бе спряло.

Тя оживяваше всяка нощ в сънищата му, досущ ангел или привидение. Златистите ѝ коси. Дългата снежнобяла рокля, изящно падаща около свършеното ѝ тяло. В очите ѝ се четеше съжаление, после се чу звучният ѝ смях, когато го подразни, че ще му откаже. Но всичко това бледнееше в сравнение с ужаса, който видя в очите ѝ няколко мига преди тя да разбере, че ще умре. Този момент му достави огромно удоволствие.

Той допря плоското шише до устните си, прибра го в джоба си и зачака. Сърцето му биеше в гърлото.

Опита се да не мисли за Лана. Понякога успяваше да спи цяла нощ, освободен от обсебващите го кошмари. Но, уви, тя беше по-силна от него и винаги надделяваше.

Границата между любовта и омразата бе тънка. Кое от двете изпитваше към нея? Не беше сигурен. Но все още, след повече от двайсет години, той чувстваше болката и срама. Сега, когато Касиди отново се появяваше, кошмарите започнаха да го преследват дори когато беше буден.

Той избърса капките пот от челото си и пак отпи глътка, сетне пое дълбоко въздух, задържа го и доволно го изпусна.

Още усещаше уханието на парфюма на Лана. Ароматът беше достатъчен, за да го накара да обезумее от страст и ярост. Докато изкачваше стъпалата, в главата му зазвуча музика, която постепенно се усили. После отново се чу смехът и накрая се появи срамът. Той пак пое дълбоко въздух, затвори очи, стисна юмруци и прошепна: „Няма да ти позволя да ме съсипе, Лана. Играта свърши. И този път няма да загубя. Ти вече не можеш да избираш“.

Но и през ум не му бе минавало, че дори след като я убие, Лана ще продължи да го обсебва.

ШЕСТА ГЛАВА

Касиди спря пред входа на имението, за да разгледа мястото, където се бяха родили мечтите ѝ.

Неведнъж се бе питала защо Лана не е сложила своя отпечатък върху облика на къщата. Сега, връщайки се след дългото отсъствие, Касиди разбра каква е причината.

Долината се намираше в подножието на божествено красива планина. Касиди се зачуди какво вижда планината. Ужасяващ лабиринт от асфалтови артерии, водещи към киностудиите. Хора, които карат разноцветни коли, смеят се, водят своя съвършено програмиран живот. Млади и не толкова млади хора, които се стремяха да станат звезди и отчаяно се бяха вкопчили в преходните си качества. Някои постигаха успех, други загиваха, изпепелявани от пламъка на славата и съвършенството.

А усамотената планина безпристрастно наблюдаваше всичко.

„Усамотеност“ беше ключовата дума. Имението „Шепнещи ветрове“ беше разположено във вътрешността на Бел Еър. Човек трябваше да положи усилия, за да види светилището на семейство Търмейн, да се изкачи нагоре, да заобиколи другите, по-малки къщи и да намери уединеното имение, потънало в планината.

От колата Касиди видя светлина в кабинета на баща си. Прозорецът беше почти напълно скрит в гъстите шубраци, които бяха избуяли след смъртта на Лана.

Въпреки че температурата беше двацет градуса, Касиди потрепери. През тялото ѝ премина ледена тръпка. Какво би трябвало да изпитва? Тя не усети реакция в себе си, освен умора, примесена с безпокойство, и се почувства неловко.

Лампите в голямата спалня бяха запалени и осветяваха целия втори етаж. Тук се бе разиграла трагедията, която отне майка ѝ и преобърна живота ѝ. Можеше ли някога да забрави окървавеното тяло на Лана, отпуснато на бежовия килим?

Касиди затвори очи и се замоли да не си представя отново всичко това. Но картините, досущ снимки от сцена на престъпление, се

появиха в съзнанието ѝ. Години по-късно тя бе намерила микрофилма в библиотеката на нюйоркската полиция. Лана, простряна гола върху опръскания с кръв килим, отпечатъците от пръстите ѝ върху стените, докато се бе опитвала да избяга от убиеца, окървавените завивки...

Спомените нахлуха в паметта ѝ. През годините Касиди често сънуваше, че отново е дете, и се събуждаше с вик, уплашена и с чувство на ужасна загуба.

Тялото ѝ затрепери, сърцето ѝ пропусна няколко удара. Касиди не можеше да си поеме въздух. Тя почувства до болка познатите симптоми на безпокойство, което се засилваше и постепенно я завладяваше изцяло. За да се успокои, Касиди си представи голям бял кон, препускащ по зелена поляна, и пое дълбоко въздух. Всичко щеше да бъде наред.

* * *

Поздрави я познато лице — бавачката Рей. Касиди и Рей поддържаха връзка в продължение на няколко години, но разстоянието и Роджър Търмейн ги разделиха. Лъскавите черни коси на бавачката бяха побелели, а стройното ѝ тяло — напълняло. Само очите бяха същите — сини и искрящи.

— Мило дете, по-хубава си, отколкото си представях.

Рей още говореше с ирландски акцент. Тя прегърна Касиди и я притисна до гърдите си. Бавачката винаги оправяше нещата с домашно приготвени шоколадови курабии, чаша топло мляко и мечешка прегръдка.

Касиди се чувства в безопасност. Но веднага си напомни, че това усещане не е за дълго. Щом се откъснеше от обятията на Рей и тръгнаше по огромния коридор, покрай изпълнените с хубави и лоши спомени стаи, безпокойството отново щеше да я обземе.

Рей я дръпна вътре.

— А чантите ми?

— Не се тревожи за тях. Ще накараме някой да ги донесе.

Касиди погледна през рамо към малката кола, която бе взела под наем. Тъмносивият автомобил изглеждаше съвсем не на място в тази обстановка. В гаража си Роджър несъмнено имаше десетина луксозни

нови коли. Той беше особен, някои биха казали — ексцентричен, в интересите си.

Касиди влезе в мраморното фоайе и нервно погледна нагоре към спираловидното стълбище.

— Той... Баща ми...

Рей стисна ръката ѝ.

— Той спи, миличка. Боя се, че ще се видите чак утре сутринта.

— А Джонатан?

Лицето на Рей беше безизразно.

— Пристигна преди няколко часа и излезе. Каза, че ще се прибере късно.

Касиди изпита желание да го види и същевременно облекчение, че не е тук. Достатъчно трудно ѝ беше отново да влезе в тази къща. Срещата с брат ѝ беше допълнително натоварване, което Касиди не знаеше дали ще понесе.

— Искаш ли чаша чай? Ще сваря лайка с две лъжички мед.

— Не си забравила — усмихна се Касиди.

Рей, сложи ръце на кръста си и наклони глава.

— Как бих могла да забравя?

Влязоха в огромната кухня. Касиди я огледа, сякаш я виждаше за пръв път, и осъзна колко е мрачна и тъмна. Старинната маса и столовете „Чипъндейл“, на които бе закусвала всяка сутрин като дете, ѝ изглеждаха голи. Мрачната обстановка извика сълзи в очите ѝ. Касиди не можеше да разбере защо Рей се върна да работи за баща ѝ, след като го оправдаха. Когато Джеймс ѝ съобщи новината, тя остана озадачена, дори се ядоса. Почувства се предадена. Хрумна ѝ дори да престане да ѝ се обажда. Но сега се зарадва, че не е прибързала, защото Рей беше връзката между смъртта на Лана и настоящето. Тя беше съществена част от драмата на семейство Търмейн.

Рей сигурно прочете мислите ѝ, защото я прегърна през кръста и я поведе към масата.

— Ще прием чай, ще поговорим. Искам да ми разкажеш за Ню Йорк — каза тя.

* * *

През нощта Касиди дълго лежа будна. Рей ѝ бе предложила да спи в старата си детска стая, но Касиди се боеше от спомените, затова я помоли да отседне в крилото за гости. Сега съжеляваше, че е толкова далеч от централната част на къщата.

Чувствата ѝ се меняха от безпокойство до гняв. Сериозно ли беше болен Роджър? Щеше ли да умре, без да може да му каже каквото и да било след всичките тези години? Никога ли нямаше да се сблизат отново?

Тя се измъкна на пръсти от спалнята за гости и тръгна по коридора. Вратата на детската ѝ стая беше затворена. Безшумно превъртя валчестата дръжка и запали лампата.

Погледът ѝ обходи помещението, спирайки се на всеки предмет. Мебелите, разкошните бели завеси и правеното по поръчка, тапицирано с коприна канапе бяха там. Фактът, че всичко е запазено така, както е било в детството ѝ, би трябвало да я успокои, но само ѝ напомни за болката и за неизразимото чувство за загуба.

Касиди виждаше майка си навсякъде — на белия люлеещ се стол, където прелистваше албума със снимки на дъщеря си, пред старинната тоалетка, където я учеше да си слага червило, на леглото, където вечер сядаше, за да си говорят.

Касиди пое дълбоко въздух.

„Трябва само да събера сили за срещата утре. Ще разговарям с татко, после ще се прибера вкъщи. Нищо не ме задържа тук, освен да се сбогувам с него. Мястото ми отдавна не е в тази къща.“

Тя се приближи до вратата и угаси лампата.

Докато безшумно вървеше по безлюдния коридор, Касиди отново усети смразяващи тръпки.

Чу, че баща ѝ крачи в спалнята си. Е, поне беше достатъчно добре, за да се движи. И в къщата нямаше болногледачки или медицински сестри, които да се грижат за него. Това означаваше, че не е на смъртно легло. Или се бе уплашил, или имаше други намерения. Баща ѝ бе пълен с планове. Касиди беше убедена в това.

Тя се върна в крилото за гости и си легна, придърпвайки завивките до брадичката си. Дълго се въртя в леглото. Най-последно заспа неспокойно.

* * *

Седеше разтревожена в кабинета и с насълзени очи гледаше как сестрата подготвя апарата за интравенозно лечение.

— Аз съм... съвсем сама... Бебето ми... Чаках... Той обеща...

Думите се изплъзнаха сами от устата ѝ.

— Ти си развратница. Как иначе би се случило това? — рече Бевърли Търмейн и гневно се вторачи в Касиди. — Курва като майка си! Живееш като нея. И ще си платиш.

— Моля те, лельо Бевърли, не исках да...

След няколко минути Касиди усети как хладната ръка на лекаря се извива, изстързва и дърпа нещо в утробата ѝ. В стаята се чуваха гласове, но Касиди не можеше да различи лицата. Зрението ѝ беше замъглено. Всичко се движеше като на забавен каданс. Лампата на тавана беше ослепително ярка. После си представи Том. Образът му изчезна. И Касиди остана сама.

* * *

Будна ли беше? Или още сънуваше? Главата ѝ сякаш бе залепнала за възглавницата. Тя чу стъпки в коридора, които се усилиха, когато приближиха стаята ѝ. Касиди се надигна на лакът в очакване някой да потропа на вратата. Стъпките спряха, после се отдалечиха.

Някъде в коридора се тресна врата и след секунди се разнесе музика — позната и ужасяваща. „Много отдавна и много далеч...“

* * *

На зазоряване той я остави пред „Бевърли Уилшър“, където тя бе отседнала. Временно. Челси скоро трябваше да се махне оттам. Управителят всеки момент щеше да поиска парите за наема. Но първо трябваше да се обади на няколко души.

От мига, в който видя заглавието във вестника, Челси не беше в състояние да мисли за нищо друго. Реши да не ходи на прослушването,

което ѝ бе уредил агентът. Мислите ѝ бяха объркани. Психофармакологът ѝ я бе предупредил, че в такива случаи трябва да се успокои и няколко дни да взима транквиланти и лекарства против депресия.

Когато изпаднеше в еуфория, Челси имаше чувството, че не е човек, а свръхестествено същество. Можеше да рисува картини, да композира музика, да пише романи и дни наред да работи в студията без почивка. Забравяше да се храни и да спи. Колкото повече я обземаше това състояние, толкова повече тялото и съзнанието ѝ искаха да действат и лекарствата бяха единственото, което си позволяваше. Започваше да купува всевъзможни неща — бижута, дрехи, обувки и компактдискове. Когато еуфорията свършеше, Челси отиваше в магазините и връщаше всичко. Беше учудващо, че продавачите още не се бяха досетили какъв е проблемът ѝ, но тя знаеше как да манипулира хората.

Беше особено вещица в извъртането на нещата в своя полза, когато беше в повишено настроение. Манипулираше предимно мъжете. По време на тези цикли тя не можеше да се насити на секса. Понякога чуваше гласа на майка си, който пронизително ѝ напомняше, че е дете на дявола и е прокълната и обладана от злото. Но през повечето време оставаше безчувствена. Тя дори имаше списък на мъжете, с които бе спала. Те неизменно бяха по-млади от нея. Нямахше значение откъде са и с какво се занимават. Сексът си беше секс. Мъжете трябваше да бъдат използвани.

От време на време усещанията ѝ преминаваха раниците на обичайната ѝ мания. Тогава Челси започваше да халюцинира. Съчиняваше цели сценарии, включващи въображаеми хора. Понякога сцените съдържаха мъчения и убийства и Челси трепереше под одеялото, парализирана от собственото си въображение. Често, за да „се защити“ и да излезе от това състояние, прилагаше насилие — нараняваше се, заплашваше непознати на улицата.

Челси циклично изпадаше в маниакална психоза и се нуждаеше от помощ и лекарства, за да се върне в реалността.

От време на време се озоваваше в спешното отделение на болницата и после на път към някоя психиатрична клиника. Когато това се случеше, лекарите викаха психиатъра ѝ. И той започваше да повтаря едно и също: „Трябва да минеш на литонейт или на халдол“.

Новото поколение стабилизатори на настроението не бяха толкова токсични, колкото литиумът. Но Челси не искаше да ги взима. Загубеше ли периодите на еуфория, нямаше да има нищо. Животът ѝ щеше да бъде сив и еднообразен. Нямаше да бъде неповторима.

Днес тя беше в една от крайностите на емоционалния спектър. Новината за Търмейн не ѝ даваше покой. Това беше покана да довърши „разговора“, който бе започнала преди няколко месеца в кабинета му в „Дезмънд Филмс“. Челси чакаше знак да осъществи плана си. И този знак дойде — Търмейн беше на смъртно легло. Време беше тя да получи онова, което ѝ се полагаше. Никакви посредствени филми вече! Особено сега, когато Едуард ѝ бе оставил само дългове.

Досега Холивуд, страната на мечтите, беше ад за Челси. Тя се замисли за компромисите, които бе правила с достойнството си, откакто остави Мария и Източен Лос Анджелис. Колко много планове имаше, когато беше малка, колко грандиозни бяха мечтите ѝ! Но непрестанният стремеж да я забележат и да има влияние в този нереален град я бе изтощил. Не си спомняше точно кога стана уличница. Не, куртизанка. Челси знаеше каква е разликата. Уличниците рядко преуспяваха. Те харчеха парите си за наркотици и алкохол, мотаеха се из долнопробни клубове и принадлежаха на зализани алчни сутеньори. Куртизанките спяха с богати, влиятелни мъже, хитро използваша парите им и живееха по техните правила. Никой не обиждаше и не унижаваше куртизанките.

Съдбата на Челси беше подпечатана в деня на раждането ѝ, в мига, в който някой смени нея, дъщерята на известна холивудска личност, с извънбрачното дете на Мария Хътън. Челси нямаше избор. Годиците на самоунижение бяха предопределени. Но сега краят се виждаше.

Тя знаеше, че падението ѝ се дължи на лудостта, с която е родена, но се съпротивляваше — отричаше, лъжеше за болестта си, ходеше от психиатър на психиатър и чакаше онзи, който ще потвърди вярата ѝ, че увреждането подхранва таланта ѝ и ѝ е необходимо, за да успее. Този лекар още не се беше появил, но тя беше убедена, че предстоящият хаос в „Дезмънд Филмс“ ще ѝ предложи шанс. Не знаеше точно какъв, но в династията Търмейн се бе отворила вратичка и тя щеше да се промъкне през нея.

Челси отиде в спалнята, заключи вратата и извади изрезка от вестник. Разгъна я и се вторачи в снимката. Спомни си деня, в който се досети какво е станало. Това се случи само преди няколко месеца, точно след като майка ѝ почина след години боледуване. Не си отиде внезапно като горкия Едуард. Не, Мария Хътън предпочете да торМОЗИ дъщеря си до последния момент на окаяния си живот.

Отец Том отслужи опелото и извърши погребалната церемония, на която никой не си направи труда да отиде. След всичките тези години Челси още се плашеше от него.

После тя се върна в мръсния, бедняшки апартамент, където бе живяла като дете. Искаше ѝ се да изгори всичко, но се отказа от тази идея, защото се надяваше, че някъде, в купчините документи в спалнята си, Мария е скрила застраховка „Живот“.

Не намери полица, но откри нещо още по-добро.

18 февруари 1987 г.

До: Лорън Хибъл

Относно: Делото Мария Хътън срещу болница „Ливан“

„Внимателният преглед на архивите на ражданията от април 1976 г. показва, че има само една жена, която може да е биологична майка на Челси Хътън. Това е вече покойната Лана Търмейн. Кръвните ѝ проби съответстват напълно на тези на детето.

Адвокатът много би искал да уреди този въпрос извън съдебната зала.

Моля, обадете се в кантората ми колкото е възможно по-скоро.

Искрено ваш Чарлс Каплан, юрисконсулт на болница «Ливан».

Челси прерови всички документи и намери още едно писмо от болницата, в което се предлагаше случаят да бъде уреден срещу седемстотин и петдесет хиляди долара. После откри над двайсет и пет неосребрени чека, придружени от писма от адвоката на Търмейн, където пишеше, че парите са „за доброто на детето“.

Челси си спомни безрадостното си детство, дрехите от Армията на спасението, играчките — дарения от чужди хора — и жестоките обвинения на майка си. Когато във вестника публикуваха снимки от празненството по случай шестия рожден ден на Касиди Търмейн, Челси остана смаяна от въртележката до къщата в двора. Мария безмилостно я дразнеше. „Е, госпожичке, смяташ, че трябва да те поканят, само защото си родена в същия ден. Наистина ли мислиш, че малката холивудска принцеса ще иска да има нещо общо с теб?“

Седемстотин и петдесетте хиляди долара щяха да направят живота на Челси много по-лесен.

Тя прочете още веднъж писмото от болницата и започна да сглобява парчетата от ребуса. Но онези хора не бяха взели под внимание религиозността на Мария и невероятната ѝ способност да отказва.

Челси почувства прилив на адреналин. Замисли се върху възможностите си за избор. В съзнанието ѝ се рояха идеи. Та нали Лана Търмейн бе омъжена за Роджър Търмейн, известния режисьор? Той безспорно щеше да иска тази малка грешка да бъде потулена. Лана бе починала, но той беше жив.

Челси си припомни младежките си фантазии, когато се молеше да стане чудо, което да сложи край на бедността и мизерията, и си представяше, че е богата. А сега се оказа, че е дъщеря на Лана Търмейн!

Часове по-късно, точно преди полунощ, тя заспа на разнебитеното легло на Мария Хътън, а на сутринта измисли план.

В осем часа сградата на „Дезмънд Филмс“ беше почти безлюдна. Светеха само няколко прозореца. Челси влезе във фоайето и каза на пазача, че има среща с Роджър Търмейн. „Аз съм дъщеря му“ — добави тя, без да съобщава името си. Пазачът каза нещо по вътрешния телефон и Челси чу възклицанието на Търмейн. Всички в Холивуд знаеха, че Роджър и дъщеря му не поддържат връзка.

Преди пазачът да успее да я спре, Челси скочи в асансьора.

Дотук добре. Хапчетата халдол, които бе взела, действяха бързо. Тя отново бе започнала да гълта литиум, твърдо решена да бъде спокойна и да контролира маниакалните си настроения.

На тежката стъклена врата бе нарисувана емблемата на „Дезмънд Филмс“ — разкошен замък на фон, напомнящ на древна Ирландия.

Щом Челси се приближи, вратата се отвори автоматично.

— Касиди! — строго извика Търмейн от кабинета си.

Челси затвори очи и си представи всички неща, които искаше за себе си.

— Какво става тук, по дяволите?

Тя отвори очи и видя мъжа, когото познаваше от вестниците и списанията. Беше съблякъл сакото си. Бледорозовата му риза беше безупречно изгладена. Сивият панталон стоеше идеално на стройната му фигура. Челси се вторачи в сините му очи и си помисли, че двамата много си приличат, но Търмейн не ѝ даде възможност да говори.

— Коя сте вие? — изръмжа той и направи крачка към нея.

Тя инстинктивно отстъпи назад.

— Вашата дъщеря.

Челси се опита да отвори елегантната си чанта от „Шанел“, където бяха документите, доказващи самоличността ѝ, но ръцете ѝ бяха изпотени и се плъзгаха по естествената кожа.

— Вървете си, госпожице. Инак незабавно ще наредя да ви арестуват.

Челси положи усилия да събере всичката си смелост, сила и енергия.

— Моля ви, изслушайте ме.

Кичури от меднорусите ѝ прави, дълги до раменете коси залепнаха по обляното ѝ в пот лице.

Търмейн се поколеба, сетне по-спокойно каза:

— Моля, седнете, докато се обадя.

Той заговори по телефона. Челси не чу нито дума, макар да седеше само на няколко крачки от него.

— Боя се, че не ви познавам — каза Търмейн, след като приключи с телефонния разговор.

— Казвам се Челси Хътън — рече тя и протегна ръка.

Той я стисна и спокойно и тихо добави:

— Госпожице Хътън, адвокатът ми всеки момент ще бъде тук. Но аз предпочитам да уредим нещата насаме.

Челси се възхити на убедителността и обаянието му. Нищо чудно, че Лана се бе влюбила в него. Лана Търмейн, майка ѝ. Обля я пот.

— Кажете какво желаете, госпожице Хътън, и аз ще се опитам да изгледа това... недоразумение.

Главата на Челси пулсираше. Беше време отново да вземе транквилант и вероятно последните три капсули литиум за деня. За миг ѝ хрумна да се извини и да си тръгне, но после реши да остане.

— Ще ми отговорите ли? — попита Търмейн.

Тя се опита да не обръща внимание на безпокойството си.

— Дойдох да се срещнем и да...

Забеляза, че Търмейн не боядисва прошарените си коси. В красивите му черти нямаше нищо изкуствено. Точно така си бе представяла баща си — богат, красив и известен. Мечтата ѝ се бе сбъднала. Това беше истинско чудо. Изведнъж думите на Роджър прекъснаха мислите ѝ.

— Вие не сте моя дъщеря. Ако продължите с тази игра, ще предявя обвинения срещу вас.

— Но вие не разбирате — възрази Челси и извади от чантата документите, но Търмейн удари с юмрук по бюрото, после заплашително размаха пръст срещу нея.

— Кой ви плаща за това?

Тя предполагаше, че като всички преуспяващи хора, и Роджър има много врагове. Винаги съществуваше вероятност някой да го злепостави, изнудва или да предизвиква скандали.

— Вие не разбирате...

Челси изпита желание да го нарече „татко“, но той още не беше готов да го приеме. Тя трябваше да му помогне да прозре истината.

В коридора отекнаха забързани стъпки и в кабинета влезе мъж на годините на Търмейн.

— Какво става тук?

— Благодаря ти, че дойде толкова бързо. Госпожице Хътън, това е адвокатът ми, Джеймс Рентру. Джеймс, може би ти ще се заемеш с тази... неприятност.

— Успокой се, Роджър. Пийни минерална вода. Аз ще се оправя с госпожица Хътън.

Челси знаеше името на адвоката. Той беше подписал чековете, които бе намерила. Изтръпна, като чу как Рентру произнесе името ѝ. Думите сякаш бяха нокти, които се впиха в гърлото ѝ. Адвокатът беше

висок и хубав. Но за разлика от Роджър изглеждаше отстъпчив и достъпен.

Докато Челси се опитваше да запази хладнокръвие, Рентру извади от куфарчето си дебела чекова книжка, написа чек и ѝ го хвърли. Беше за сто хиляди долара. После адвокатът ѝ подаде и написано на ръка писмо — явно някакво официално споразумение, с което да се отърват от нея.

Зрението ѝ се замъгли и тя осъзна, че няма да стигне доникъде по този начин. Скъса чека и писмото, после се наведе над бюрото. Гърдите ѝ изскочиха от блузата.

— Задръжете си парите, господин адвокат! Няма да ме купите! Но само от любопитство искам да попитам защо ми давате сто хиляди долара, след като Роджър Търмейн няма какво да крие? И защо сте изпратили седемстотин и петдесет хиляди долара на майка ми?

Без да чака отговор, Челси се обърна и се забави достатъчно, за да може адвокатът да огледа задника ѝ. После добави:

— Тя така и не ги осребри.

И си тръгна.

* * *

Изкъпана и облечена в нощница от „Валентино“, Челси гледеше отражението си в огледалото, когато вратата се потропа. Тя погледна ролекса си, подарък от Едуард. Поне часовникът не беше имитация.

Отвори вратата и се изненада, когато видя десетгодишната си дъщеря Изабел и гувернантката ѝ, Джеси, трийсетгодишна имигрантка от Полша. Челси я бе наела няколко дни преди да роди.

Още от малка Изабел наричаше Джеси „мама“, но вместо да се почувства задължена да брани майчинството си, Челси се утеши с мисълта, че детето ѝ е обичано и може да обича. Беше убедена, че дъщеря ѝ ще получи добро възпитание. Изабел въплъщаваше най-доброто от Челси. Когато Едуард почина, на Челси ѝ беше необходимо време, за да се оправя с финансовите проблеми — нещо, което не би могла да направи, ако трябваше да се грижи за детето си. И като временно решение тя помоли Джеси да вземе Изабел в малката си, но

спретната къща в покрайнините на Лос Анджелис, близо до пустинята, където двете живееха и досега.

— Челси... — започна Джеси, но Изабел я прекъсна.

— Не се сърди, мамо. Идеята не беше на Джеси. Аз исках да дойда.

Русите къдрици на детето се спускаха до кръста. Изразителните ѝ зелени очи бяха широко отворени от възмущение. Изабел беше висока за възрастта си и вече бе влязла в пубертета. Много приличаше на баба си, легендарната Лана Търмейн. Беше красавица като нея.

— Трябваше първо да ми се обадите — строго каза Челси, без дори да полага усилия да прикрие гневната нотка в гласа си.

Присъствието на Изабел можеше да се окаже катастрофално и да осуети внимателно обмислените ѝ планове за отдавна очакваната среща с Касиди Инглиш. Сега Касиди беше единствената надежда на Челси и запознанството им беше неотложно.

СЕДМА ГЛАВА

Не ставаше дума за италианския костюм за три хиляди долара, нито за безспорното му обаяние. Нито дори за забележително красивите, изящни черти на леко застаряващото му лице или за лъскавите, тук-там прошарени черни коси и за пронизателните му изумруденозелени очи. Не, той щеше да бъде привлекателен и без скъпите дрехи, които носеше. Не беше благородник, нито кралска особа, но въпреки това управляваше царство, далеч по-голямо и могъщо от много държави. Нямаше престижна титла, нито политически пост, но властта му беше неизмерима и му позволяваше да оказва влияние върху президенти и изпълнителни директори в цял свят. Властта му се простираше навсякъде, включително над хората, които дърпаха конците на Уолстрийт, и над политическите титани във Вашингтон.

Джак Кавели бе завършил литература и изкуства и бе станал известен колекционер на модерна живопис. Кавели владееше пет чужди езика — френски, испански, иврит, немски и арабски. Миналата година бе станал шампион по голф в най-големия турнир за аматьори, организиран от клуба в Бевърли Хилс.

Като главен изпълнителен директор и основен акционер, той държеше седемдесет процента от акциите на киностудия „Колосал“. Кавели можеше да си позволи удоволствия като ескадрила от частни самолети, къщи в най-изисканите курорти в страната и колекция от стари автомобили. Джак Кавели беше всезнаещ, вездесъщ и всемогъщ. Той беше една от най-опасните, влиятелни, безпощадни, умни и амбициозни личности в Холивуд. Кавели не смяташе множеството жени, с които се бе „сприятелил“, за експонати, заслужаващи да бъдат добавени към списъка на удоволствията му, но въпреки това ги притежаваше, защото всички те му бяха дали сърцата и душите си.

Беше на четирийсет и девет и още не се беше женил. Кавели пламенно вярваше в свещеността на брака.

Като всички преуспяващи бизнесмени, той бе дошъл на Западното крайбрежие с надеждата да стане следващият Марлон

Брандо. Преди двайсет години Джак беше актьор, участва в тринайсет касови филма и спечели двайсет милиона долара за ролите си и две награди „Оскар“, когато беше едва на двайсет и девет години.

Но беше достатъчно умен и се отказа от актьорския занаят, за да преследва по-значими и високи цели, което, разбира се, означаваше пари.

През 1989 година „Дезмънд Филмс“, някога една от трите най-печеливши киностудии в Холивуд, пусна поредица от скъпи, но посредствени филми. За много кратко време акциите на компанията паднаха от пет и петдесет на един долар. Роджър Търмейн се нуждаеше от пари. При това незабавно. И когато Джак Кавели му се обади и му предложи помощта си, Търмейн не се поколеба.

За по-малко от три години „Дезмънд Филмс“ се изправи на крака и сега беше номер едно. И Джак Кавели възнамеряваше да я поддържа така. Щом Роджър излезеше от играта, Джак щеше да приложи творческите си умения, да събере талантливи хора и да прави филми с бюджет, който никой друг продуцент не можеше да си позволи.

Нищо не можеше да свали „Дезмънд Филмс“ и „Колосал“ от върха на индустрията, най-малко онзи малък сополанко, наследникът на приключилия кариерата си Роджър Търмейн. Джонатан щеше да бъде държан така изкъсо, че да може да навреди само на себе си.

* * *

Петимата мъже изчакаха Джак да седне, после заеха местата си около голямата овална маса в средата на трапезарията. Движеха се като марионетки. Петимата бяха най-влиятелните играчи в „Колосал“. Не можеше да се каже, че се страхуват от Кавели. Джак беше изключително самоуверен и не чувстваше необходимост да се обгражда с ласкатели. Ако някой от служителите се страхуваше от Кавели, това беше, защото не даваше всичко от себе си на „Колосал“ — нещо, което Джак Кавели безрезервно изискваше. Той започваше всяко съвещание с едни и същи думи: „Работата в «Колосал» е стил на живот и пътуване. В компанията няма място за мързеливци, подмазвачи и посредствени личности“. Но този път не беше така.

Мъжете около Джек мълчаха. Предстоеше да се решава важен проблем.

Кавели бе съзрял в система, която първоначално бе използвала гангстерите, за да превърне Холивуд в магия. Той интуитивно запази някои от полезните аспекти на онази стара система. През първите му години в „Колосал“ Холи Хейс, една от най-добрите актриси, която с еднаква лекота изпълняваше и трагични, и комични роли, принуди киностудията да я освободи от договор за три филма, възползвайки се от дребна процедурна подробност в една от клаузите. Последвалите съдебни дела, включително от страна на профсъюзите, които загубиха работни места и пари поради анулирането на скъпо струващата комедия, чиито снимки вече бяха започнали, костваха много на киностудията.

Това беше нещо, което Джек не можеше да подмине. Той търпеливо изчака подходящия момент. Удобната възможност се предостави в лицето на Дарил, дъщерята на Холи. Госпожица Хейс се движеше в обкръжението на второ и трето поколение холивудски звезди. Красива и талантива като майка си, тя бе подписала с „Колосал“ договор за тринайсетседмичен телевизионен сериал, но така и не успя да го реализира. След месеци на реклама Джек нареди да освободят Дарил поради процедурна подробност. Тя употребяваше наркотици, но не прекаляваше. Дрогата и алкохолът не пречеха на работата ѝ. Но един ден, след като бе започнал монтажът на първия епизод, ѝ направиха изследване на урината. Това беше стандартна процедура, упомената в договора. И урината ѝ се оказа „нечиста“, както се изразиха.

Всички знаеха, че предишната нощ Дарил бе присъствала на сватбата на рокзвездата Оскар Грант и супермодела и актриса Сюзан Стар. Разбира се, там имаше наркотици — малко кокаин и марихуана, но това не беше кой знае какво. Първият и последен опит на Дарил Хейс да направи кариера бе обречен на провал. С нея беше свършено, още преди да е започнала. Такова беше отмъщението на Джек Кавели.

* * *

След като петимата седнаха, обсеркелнерът раздаде менюта, като връчи на Джак единственото, на което бяха отбелязани цени. Мъжете си поръчаха минерална вода, с изключение на Кавели, който пиеше гореща вода с лимон.

— Господа, всички знаем защо сме тук. Не е необходимо да го увъртаме.

Както винаги, Джак говореше тихо. Мъжете се наведоха към него и се съсредоточиха върху думите му.

— Роджър е тежко болен. Може и да се съвземе, но повече никога няма да може да работи. Цялата индустрия, както и аз, ще претърпи голяма загуба, когато един от най-великите бъде принуден да се оттегли. Но въпреки всичко най-важното е да се грижим за интересите на компанията. Не можем да позволим Джонатан, синът на Роджър, да поеме „Дезмънд Филмс“. Това е огромен риск и за „Колосал“. Освен другите неща, „Опасни намерения“ надхвърли бюджета си и закъсняваме със снимките. Трябва ни бърз план или да спасим, или да се откажем от филма, без да претърпим загуби, и после да предприемем стъпки да продадем „Дезмънд Филмс“ на по-голямата корпорация. Без Роджър няма да има необходимост киностудията да съществува. Убеден съм, че всички знаем какъв е залогът.

Мъжете кимнаха, а Фил Брофи, шефът на финансовия отдел, подчерта одобрението си с шумно възклицание.

— Точно така!

— Смятам да свикам съвета на директорите — продължи Джак. — Да обсъдим всички въпроси. В крайна сметка, Джонатан Търмейн ще бъде отхвърлен като приемник на баща си. Убеден съм, че има множество големи имена, които Роджър би могъл да предложи на съвета, но като се има предвид краткият срок, за който трябва да бъде завършен филмът, и критичното състояние на продукцията...

Кавели замълча. Някой трябваше да продължи мисълта му. Той погледна в очите всеки един от присъстващите.

— Спилбърг прави страхотни епични филми — каза Джо Лавин, най-новият член на съвета. — Вижте например „Последният император“. Може би има някое протеже.

— Добра идея, Джо — рече Джак. — Проучи въпроса, Емануел.

Емануел Естевес, шеф на творческия отдел, си записа в електронния бележник.

— Знам само едно — каза Кавели. — „Опасни намерения“ ще пожъне огромен успех.

— Да не говорим за „Оскар“ — добави Емануел.

— Точно така. Затова трябва да го заснемем.

— Джонатан Търмейн е история. Предлагам да го отстраним от сцената — рече Джак, сетне погледна сервитьора, който стоеше до него. — Ще ядем ли? Умирам от глад.

* * *

За негова изненада, да я убие, когато му отказа, беше единственото преживяване, което възвърна първоначалната сексуална тръпка. И сега, като знаеше, че скоро ще го изпита отново, беше постоянно възбуден.

Жените бяха неговата сила и слабост. Още първия път откри опиянение и усещане за сила, каквито не си бе представял.

Той беше едва дванайсетгодишен и живееше в сиропиталище в Бруклин, когато Лиза го съблазни. Бе поразително красива — наполовина латиноамериканка, по-голяма от него, петнайсетгодишна. Дръпна го в килера до кухнята на сиропиталището и го попита дали иска да я докосне. Той се страхуваше, но ѝ позволи да сложи ръцете му на гърдите си, които бяха изненадващо едри. После Лиза плъзна ръцете му надолу, под полата си. Той се усмихна. Тя също се усмихна. Тялото му се напрегна. Така започна всичко и не спря, докато монахините не ги хванаха.

Тogaва той наистина остана сам. Сестра Мери Елизабет му заповяда да събере багажа си и да напусне. Тя каза, че никое сиропиталище няма да го приеме, защото бил грешен и неморален.

Преди да напусне приюта, единствения му дом, откакто беше навършил шест, Кари, негърката готвачка, му даде два сандвича с фъстъчено масло и една ябълка. „Не казвай на сестрите“ — предупреди го тя. После му даде и два жетона за метрото и петдесет цента: „Може да ти послужат“.

Той прекара първата си нощ сред широкия свят на товарен влак, криейки се от пътната полиция.

Лиза бе определила стандарта за всички онези, които се появиха след нея. Всяка следваща среща само подхранваше пристрастяването му и засилваше сексуалния му апетит. Не след дълго той осъзна, че му трябват пари, за да задоволява необикновените жени. Само съвършенството можеше да утоли ненаситната му страст.

Стана член на бруклинска банда, която наред с другите неща изпълняваше поръчки за местния бос Мики Финс, и усъвършенстваше уменията си с всеки обир и удар. Когато стана на четиринайсет години, той се смяташе за най-добрият в бизнеса. Всеки уличен главорез търсеше услугите му. Разбира се, той действаше само на територията си. Не биваше да пипа протезетата на другите гангстери. Това би означавало улична война, демонстрация на груба сила. Босовете започнаха да се бият за лоялността му и той се гордееше с това.

Бяха му дали малък бар в Източен Манхатън, „Валънтайн“.

Осъзнал, че не е сам в сексуалния си апетит към жените, той превърна „Валънтайн“ в място, където джентълмените можеха да се възхищават на красивите жени и да ги докосват. И скоро политиците, известните личности и играчите от целия град се стичаха в бара, за да гледат момичетата, които лично той бе избрал.

Във всяка от тях той виждаше Лиза. Подобно на пристрастен наркоман, който не може да забрави първата си доза, той непрекъснато се опитваше отново да изпита онова чувство, което го възбуди и породило навика. И всеки път установяваше, че не може да си възвърне онази страст, колкото и много жени да имаше и колкото и често да ги притежаваше. Колкото повече жени обладаваше, толкова по-силно бушуваше огънят в него.

Никоя не можеше да се сравни с Лиза. Докато не срещна Лана.

* * *

Касиди се събуди, когато някой потропа на вратата. На прага стоеше Рей.

— Искаш ли да ти донеса нещо? Може би чаша силно кафе?

Касиди потърка очи, прозя се и се усмихна.

— Не, Рей. Чувствам се отлично. — Тя се надигна на лакът и погледна часовника на нощното шкафче. — По дяволите. Успала съм се.

Касиди отметна завивките и скочи от леглото.

— Ей сега ще сляза долу, Рей. Трябват ми само няколко минути, за да се изкъпя и гримирам. Джонатан долу ли е?

— Да. Той и баща ти току-що седнаха да закусват.

— Баща ми? Но аз мислех, че...

— Той за пръв слезе долу, откакто се е върнал от болницата, макар че не знам как ще се качи. Баща ти не иска да те поздрави от болнично легло. Не и след като не сте се виждали толкова дълго.

Рей излезе. Касиди се вторачи в отражението си в голямото огледало и реши, че днес трябва да изглежда добре.

Джонатан беше тук. Ако репортерите бяха прави, завареният ѝ брат гуляеше по цели нощи и спеше през деня. Наркотиците и алкохолът взимаха своето. Касиди се опита да си спомни кога го видя за последен път. Беше преди да се ожени за Барбара. Джонатан беше потаен и я плашеше. А баща ѝ? Какво да му каже? Как да го погледне в очите след всичките тези години? И къде, по дяволите, беше гневът ѝ?

Неизвестно защо не страхът от баща ѝ, а мислите за Том, първата ѝ любов, я изпълниха с безпокойство. Тя си припомни съня от изминалата нощ.

Наскоро бе станала на осемнайсет. Година след като завърши гимназия, се запозна с Том Глийсън, второкурсник в университета на Лос Анджелис. Той беше звезда във футболния отбор, красив и остроумен, имаше поразителна усмивка. Касиди мигновено се влюби в него. Семейството му беше богато и хранеше надежди един ден Том да започне работа в престижната адвокатска кантора на баща си. Касиди, от друга страна, криеше произхода си.

Връзката им се задълбочи. Касиди се радваше на компанията му и мечтаеше за деня, в който щеше да го представи на баща си, който още беше в затвора. Том беше всичко, което Роджър я бе учил да търси у мъжете — мил, отзивчив, забавен, нежен и любящ.

Три месеца след запознанството им посещението в гинекологичната клиника потвърди подозренията ѝ. Беше бременна. Касиди се притесни, измъчваха я въпроси.

Но когато му каза, Том я успокои и увери, че всичко ще бъде наред. Щял да съобщи новината на родителите си, когато се приберял вкъщи. И независимо дали те ще дадат благословията си, или не, щели да се оженят.

На другата вечер Касиди видя Том в университетската библиотека. Беше сдържан, дори раздразнен от изненадващото ѝ посещение. Очите му бяха студени.

Масата около него беше отрупана с книги, макар че Том не обичаше да учи.

— Казах ти, че тази вечер трябва да работя. Не може да ме прекъсваш, когато поискаш. Госпожица Инглиш иска внимание и аз трябва да скоча и да зарежа всичко, така ли?

В този момент Том ѝ напомни за баща ѝ, който я гледаше студено и презрително, докато го извеждаха от съдебната зала, и Касиди отново изпита познатата болка.

— Том, аз...

Придърпа стол и се приготви да седне, но безчувствените студени очи я накараха да си тръгне.

На другия ден Том ѝ се извини.

— Страхувам се, Касиди — прошепна той и я прегърна.

— Няма нищо — каза тя и избърса горещите си сълзи. — И аз се страхувам. Но всичко ще бъде наред. Нали искаш да се оженим?

Том я целуна и Касиди се отпусна. Уговориха се да се срещнат след два дни, в събота, на летището.

— В седем и петнайсет сутринта има полет до Лас Вегас. Нека да го направим със стил — каза той.

Усмивката му я стопли.

* * *

В нощта на онзи петък Касиди се въртя неспокойно в леглото и мисли за чудесния живот с Том и бебето им. Момче ли щеше да бъде или момиче? Нямаше значение. Детето щеше да бъде благословия от Бога и награда за болезнените ѝ спомени. Тя си представяше мъничките пръсти, нежните черти и изразителните му очи.

В пет часа сутринта, без да е мигнала цяла нощ, Касиди стана и пригответи багажа си. Хрумна ѝ да остави бележка на чичо Джеф и леля Бевърли, но после се отказа. Нищо нямаше да помрачи пътуването ѝ с Том до Лас Вегас и сватбата им.

Взе куфара си, мина на пръсти покрай спалнята на чичо си и леля си и се измъкна от къщата. Том още не беше дошъл на летището. Касиди бе подранила, затова седна да го чака.

„Най-сетне ще бъда щастлива — помисли тя. — Том и аз ще живеем в малка къща с ограда от бели колчета. Аз ще стана приятно закръглена и ще готвя за мъжа на мечтите ми. А после, когато бебето се роди, ще му разказвам чудесни истории за баща му...“

Стана шест и трийсет, после седем, седем и петнайсет.

Очите на Касиди трескаво обхождаха залата. Обезпокоена, тя се обади в стаята на Том в общежитието. Никой не отговори.

Том сигурно бе закъснял и в момента пътуваше към летището. Нищо. Ще вземат следващия полет.

В девет вечерта Касиди нае такси и се прибра. Какво я бе накарало да помисли, че Том ще избяга с нея във Вегас? След години осъзна, че той се бе опитал да се пошегува по свой начин, да я подразни. Не бе разбрала колко е силен страхът му.

Когато се върна вкъщи, чичо Джеф стоеше във фоайето. Беше скръстил ръце на гърдите си. Леля Бевърли беше зад него. Не се притесняваха за Касиди, просто не искаха неприятности с баща ѝ.

— Къде беше? — изръмжа чичо Джеф и прикова поглед в куфара ѝ. — Какво става, Касиди?

Тя още не знаеше как да се грижи за себе си, затова му каза фактите.

Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— Аз... Бебето... Чаках го... Той обеща...

Заклучи се в стаята си. Кавгите в коридора не стихваха.

— Брат ми ще бъде бесен! Ще помисли, че не съм опазил дъщеря му! — викаше Джеф.

— Не си виновен. Глупавото хлапе само се е забъркало в тази каша!

— Той ще се обади след два дни. Кой знае какво ще направи, когато разбере.

— Не е необходимо да разбира. Можем да се оправим сами.

На третия ден Касиди най-после се облече и слезе за закуска, но съвсем не беше подготвена за онова, което щеше да научи. На плота в кухнята имаше вестник. Едно от заглавията гласеше: „Том Глийсън, син на известния адвокат Адам Глийсън, и годеницата му Мерилий Уилсън на премиерата на новия филм на Мартин Скорсезе“. На снимката Том се усмихваше и с една ръка прегръщаше през кръста красива брюнетка. Изглеждаше много щастлив.

В осем часа на другата сутрин, против волята си, Касиди беше заведена в болница, записана с фалшиво име и упоена.

Когато дойде в съзнание, почувства ужасна, пронизваща болка. Опита се да извика, но от устата ѝ не излезе звук. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Ръцете и краката ѝ бяха завързани. Светлината на лампата на тавана беше ослепителна. Тялото ѝ се тресеше от болка. Сестрата ѝ даде още седативи, но Касиди отчаяно се бореше да запази съзнание, за да се съпротивлява и да спаси бебето си.

Очите на лекаря бяха разтревожени.

— Боли ли? — попита той.

Касиди затвори очи и се опита да мисли за нещо друго. Болката беше непоносима. Нещо не беше наред. После загуби съзнание.

Когато се събуди, Касиди видя до себе си медицинска сестра.

— Какво стана? — прошепна.

Сестрата обясни, че по време на „процедурата“ матката на Касиди е била перфорирана и екип от седем лекари се е борил четири часа за живота ѝ.

— Ще се справиш, миличка. Вече си извън опасност. Извади голям късмет, че си жива.

— Не — промълви Касиди. — Трябваше да умра...

Агонията от загубата на Том, непоносимото усещане за празнота в утробата ѝ и ужасното чувство за самота се запечатаха в душата ѝ. Касиди разбра, че от сега нататък никога няма да си позволи да обича отново.

След два дни напусна болницата и с двестата долара, които имаше в чантата си, си купи билет за автобуса за Ню Йорк.

ОСМА ГЛАВА

Как се облича една дъщеря за баща си, когато не го е виждала повече от двайсет години?

Касиди се вторачи в дрехите, които си бе донесла. Избра светлосин кашмирен пуловер, черен панталон и мокасини. В последната минута си сложи перлената огърлица и обещите, които бе наследила от майка си, като се запита дали баща ѝ помни, че ги е подарил на Лана в деня, когато се роди дъщеря им.

Не знаеше защо ѝ се плаче.

После видя Джонатан. Дългите му черни коси скриваха очите му.

— Здравей — едва доловимо измънка тя.

Джонатан не ѝ обърна внимание.

— Виж ти, кой е дошъл — рече баща ѝ. — Моля те, извини ме, че не ставам.

Познатото гордо чело, проницателните сини очи и изпъкналите скули! Само косите му бяха прошарени. Гласът му още беше прекрасният баритон, който чуваше в съня си. Роджър ѝ направи знак да седне от дясната му страна.

Касиди наведе глава и бавно прекоси стаята. Искаше да покаже на тези двама мъже, които бяха най-близките ѝ роднини, че се владее.

Седна до баща си, разгъна на коленете си ленената кърпа за хранене и го погледна в очите.

— Добро утро, татко.

— Добро утро, Касиди. Радвам се, че дойде — отговори Роджър, после се обърна към Джонатан: — Нали се радваме, че Касиди е тук?

Джонатан я погледна гневно и с тон, имитиращ баща си, рече:

— Разбира се. Приятно ми е, Касиди. Отдавна не сме се виждали.

Касиди отпи глътка кафе, сетне, поглеждайки обилната закуска, отбеляза:

— Колко изискано.

На масата имаше варени яйца, белгийски вафли, плодове и домашно приготвени кифлички. Всичко беше поставено в старинни

сребърни подноси.

Срещата им нямаше да е сърдечна. Завареният ѝ брат беше ядосан. Баща ѝ, от друга страна, изглеждаше отстъпчив, дори мекушав. Стъписването явно се изписа на лицето ѝ, защото Роджър възприе обичайното си властно държание.

— Лекарите казаха, че трябва да почивам и да не работя. Всъщност ми наредиха да не ставам от леглото. — Махна с ръка. — Но аз не съм на това мнение. Чувствам се здрав и във форма. Не бях сигурен какво предпочиташ за закуска сега, Касиди, затова казах на готвачката да приготви по малко от всичко.

— Има достатъчно да нахраниш цяла армия — каза тя.

В стаята настъпи тишина, после, сякаш това беше ежедневна закуска, Роджър и Джонатан възобновиха разговора си, обсъждайки „Опасни намерения“.

И двамата не одобряваха новия режисьор, препоръчан от Джек Кавели.

— Филмите му са твърде пищни — каза Роджър.

— Съгласен съм. Всички в бизнеса знаят, че е шарлатанин, абсолютна откачалка. Но мисля, че Кавели го покани точно заради това.

— Кавели няма думата в случая. Ние избираме и аз съм против Дъкърман.

Тримата не се бяха срещали повече от двайсет години, от погребението на Лана, а двамата мъже разговаряха по делови въпроси както всяка сутрин!

Касиди се вторачи в баща си, опитвайки да определи какви са чувствата ѝ. Гняв? Тъга? Докато той седеше до нея и умишлено се държеше безгрижно, тя изпита недоверие, дори отвращение към него.

Наистина ли беше болен? Да, беше блед и остарял, но не приличаше на човек на смъртно легло. Естествено, той беше изключително енергичен, особено когато ставаше дума за работа.

Но макар да беше спокоен и да се владееше, Касиди долови нервността му. Тя насочи вниманието си към Джонатан. За разлика от баща ѝ той изглеждаше съсредоточен и притеснен от присъствието ѝ.

— Какво става, татко? Би ли ми казал защо съм тук? — импулсивно попита тя.

Роджър се намръщи.

— Не може ли да се срещна с дъщеря си? По дяволите, откога не сме се виждали!

Касиди се вторачи изпитателно в него.

— Получих бележка от Джеймс. Там пишеше, че си сериозно болен. Но сега съм убедена, че болестта ти е само хитрина. Очевидно имаш други планове.

Погледна брат си, който се усмихна злорадо. Лицето на баща ѝ стана непроницаемо. Касиди нямаше представа какво мислят тези двама мъже.

— Ако не ми обясниш какво става, ще взема първия самолет за Ню Йорк.

Тя стана, но Роджър я хвана за ръката.

— Седни, Касиди.

Този път в гласа му нямаше и следа от учтивост. Касиди се почувства отново дете — послушна и уплашена.

— Всичко е вярно... Наистина съм болен. Писмото не беше хитрина. Физически понесох тежък удар, а психически — още по-голям.

Роджър говореше сериозно. Той стана и се приближи до прозореца, после се обърна и се вторачи в Касиди, сякаш Джонатан вече не беше в стаята.

Касиди усети пронизителния поглед на сините очи на баща си. Вгледа все в тях, за да потърси някакъв спомен, който би запълнил бездната помежду им.

— Може и да не съм толкова зле, колкото накарах хората да повярват — сериозно продължи той, — но наистина получих сърдечен удар и нямам сили да режисирам „Опасни намерения“. Това ще е последният ми филм. И трябва да бъде фантастичен! Искам ти да го поемеш, Касиди. Ти си единственият човек, на когото вярвам, че ще го направи както трябва.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Ще се прибереш ли за вечеря? — попита Сирина, когато Джеймс тръгна към вратата.

— Не знам. Зависи какво ще свърша днес. Ако ми провърви, ще излезем да празнуваме. Ако не, ще си стоим вкъщи.

— Искаш да кажеш, че трябва да се моля да стане чудо, за да получа безплатно ядене?

Двамата се засмяха. Сирина беше привлекателна четирийсет и четири годишна жена с къдрави коси, изразителни кафяви очи и невероятно тяло. Джеймс Рентру обожаваше прекрасната си съпруга.

Беше стегнат и добре сложен, когато преди десет години се ожениха, но сега беше поостарял. Въпреки това наскоро бе включен от „Ю Ес Ей Тудей“ сред десетте най-привлекателни мъже в страната. Репортерката бе написала: „Рентру притежава интуитивна интелигентност, която се излъчва от искрящите му като диаманти очи“, и Сирина безмилостно го дразнеше за това.

Джеймс беше на шейсет и една и бе смятан за един от най-видните адвокати в страната. През 1978-а, четирийсетгодишен, той стана партньор в кантора „Дайъмънд, Филипс, Розенберг и Рентру“. Обжалването по делото на Роджър Търмейн, приключило с оправдаването му, също спомогна за това. Джеймс беше известен като проницателен и умен адвокат, но искрената любов към правото и невероятните познания му бяха гарантирали място на върха в този конкурентен свят.

Кантората му имаше клонове в Лос Анджелис, Ню Йорк, Лондон и Токио. Клиенти му бяха най-известните личности в развлекателния бизнес — рокзвезди, актьори, режисьори, професионални спортисти.

Джеймс започна работа в кантората веднага щом завърши право в университета в Лос Анджелис. Отначало другите адвокати го използваха безмилостно и му възлагаха задачи, които не желаеха да вършат — разследвания, издирване на информация и детайли по делата. Рентру беше под голямо напрежение, но бе твърдо решил да

успее. В края на втората си година в кантората той знаеше подробно делата на всичките си колеги. Не му убегна нито един факт.

В деня преди Коледа през 1965 година отиде в кантората в седем сутринта. По онова време нямаше семейство, с което да прекара празника, затова реши да поработи на спокойствие.

Телефонът иззвъня. Гласът, който се обади, звучеше познато.

Флора Робинс, литературният агент на Тенеси Уилямс, един от любимите писатели на Рентру.

— Млади човече, незабавно ме свържете с Розенберг — каза тя.

Джеймс обясни, че господин Розенберг не е в града и ще се върне след Нова година.

— Мога ли да направя нещо за вас, госпожо Робинс?

Тя се поколеба.

— Познавам добре всички дела на господин Розенберг — побърза да добави той.

— Случаят е неотложен. Имам нов клиент с предложение за договор за режисура от „Уорнър Бродуейс“. Необходима ми е помощ. Юридически съвет.

Рентру я насърчи да му разкаже подробностите. Това обаждане се оказа съдбоносно за него.

Преди да е свършил денят, той успя да уреди всички въпроси с юридическия отдел на „Уорнър Бродуейс“. Роджър Търмейн, новият клиент на госпожа Робинс, изказа благодарността си, като му изпрати бутилка скъпо шотландско уиски. От своя страна Джеймс се обади да му благодари и това доведе до обяд.

Двамата бяха почти на едни и същи години и еднакво амбициозни.

Няколко седмици по-късно Рентру запозна Роджър с една млада секретарка от кантората. Лана Хънт. Джеймс и Роджър вече бяха станали добри приятели и съюзници в бизнеса. И Търмейн го покани да му бъде кум на сватбата с Лана.

Впоследствие Роджър Търмейн стана първият от видните клиенти на Рентру. После много знаменитости от филмовия бизнес — Съдърланд, Шийн, Питър Фонда и Майкъл Дъглас — повериха правните си проблеми на Джеймс.

Но също като Роджър, и Джеймс не се задоволи с тези постижения. Амбициите му растяха и го теглеха напред.

* * *

— Ще ти се обадя по обяд от кантората — извика през рамо той.

Джеймс и Сирина се бяха запознали преди единайсет години на пищно парти, организирано от Роджър в чест на адвоката, успял да попречи на конкурентна киностудия да наеме една от водещите актриси на „Дезмънд Филмс“.

Сирина беше звезда в популярен комедиен сериал, но се разболя от пневмония и трябваше да постъпи в болница. Телевизионната компания загуби много пари и Сирина бе уволнена. В онази нощ Джеймс спомена вероятността да заведат дело срещу тях и на другата сутрин Сирина отиде в кабинета му.

Рентру спечели делото и тя получи два милиона долара обезщетение. След година се ожениха.

Джеймс внимателно изкара новото си BMW от гаража.

Клетъчният телефон иззвъня пронизително.

— Джеймс, обажда се Джонатан.

— Добро утро, Джонатан.

Рентру долови раздразнението в гласа на младия мъж. Нещо не беше наред.

Джонатан се прокашля и без да отговори на поздрава, продължи:

— Онази кучка е тук... Тя...

Джеймс веднага разбра какво е накарало Джонатан да му се обади и едва сдържа смеха си.

— Не е прилично да говориш така за сестра си.

Касиди не бе отговорила на бележката му, но Джеймс беше сигурен, че ще отиде да види баща си. Всъщност той очакваше това обаждане. Още като дете Джонатан ревнуваше сестра си заради вниманието, което тя получаваше от Роджър.

Докато беше в болницата, Роджър му разкри решението си да повери „Опасни намерения“ на Касиди. Първите думи на Джеймс бяха:

— Мисля, че не можеш да го направиш. Джонатан ще побеснее.

Спокойно и уверено Роджър отговори:

— Той е невъзможен и непредсказуем, всичко, което Касиди не е. Филмът е изключително важен за мен. Обмислих добре въпроса.

Касиди е единственият ми избор.

— Ами ако откаже?

— Няма да ѝ позволяя. Тя ми го дължи. Нали ми е дъщеря.

Джеймс не каза нищо.

От другия край на телефонната линия отчаяно прозвуча гласът на Джонатан.

— Трябва да знам какви са законните ми права. Няма да позволя на Касиди да вземе онова, което ми се полага по право. От години работя с баща си.

„Работиш благодарение на него“ — помисли адвокатът, но не посмя да го каже.

Той не понасяше Джонатан Търмейн. Не го харесваше и не го уважаваше. Единствената причина, поради която имаше вземане-даване с него, беше дългогодишното приятелство с Роджър. Освен шофирането в нетрезво състояние и скандала в един бар, който трябваше да бъде потулен, Джеймс бе викан да го представлява и в два още по-неприятни случая. Джонатан бе пребил съпругата си, а преди година бе обезобразил непълнолетно момиче.

Джонатан имаше осъдителни навици и беше използвач, който искаше да се издигне на гърба на другите и особено на баща си. Джеймс беше съгласен с Роджър, че на Джонатан не може да се има доверие.

Пък и нещата в „Дайъмнд, Филипс, Розенберг и Рентру“ не вървяха добре. Там имаше твърде много амбициозни и себелюбивви хора.

— Аз познавам бизнеса — продължаваше Джонатан. — Искам този филм! Трябва да ми помогнеш. Баща ми не може да разсъждава трезво. Ще го съдя.

— На какви основания?

— Баща ми е психически неуравновесен и не може да взема разумни решения, като се има предвид здравословното му състояние.

Този път Джеймс не сподави смеха си.

— Ще те изхвърлят от всяка съдебна зала. Пък и едва ли ще си намериш адвокат. Със сигурност няма да съм аз. Виж какво, ще дойда около обяд. Кажи на баща си, че трябва да поговорим.

Без да чака отговор, Рентру затвори.

* * *

Касиди пиеше чай в просторната кухня на „Шепнещи ветрове“ и се радваше, че е сама в слънчевата стая, от която имаше най-приятни спомени. В главата ѝ още отекваха думите на баща ѝ от сутринта. На масата пред нея бяха разтворени днешните вестници. Във всеки бе публикувана една и съща история. Информацията явно бе изтекла, преди Роджър да съобщи новината на дъщеря си. Касиди взе „Дейли Варайъти“.

„Според слуховете всеки момент Роджър Търмейн ще направи изявление, че поради наскоро получения сърдечен удар ще подаде оставка като директор на «Дезмънд Филмс». Добре осведомени източници твърдят, че дъщеря му Касиди Инглиш ще поеме бизнеса, включително довършването на широко обсъждания «Опасни намерения». Търмейн нарече филма си с бюджет седемдесет и пет милиона долара своето най-съкровено произведение и апогея на кариерата си. Ако Търмейн възложи проекта на Касиди, това ще бъде най-силният израз на доверие и признание, който един баща може да даде на дъщеря си.“

Статията продължаваше със слуховете за разногласията по избора на актьорите за главните роли.

„Говори се, че госпожица Инглиш ще има пълен творчески контрол, включително избора на желаната от много актриси главна женска роля, но посветените се питат дали Джек Кавели не е на друго мнение.“

Касиди още не бе приела предложението на баща си, а новината вече се беше разчула. Всъщност това не беше предложение, а

настояване. Вероятно той бе оповестил информацията, за да я постави пред свършен факт.

Стомахът ѝ се сви. Защо позволяваше всичко това да се случва? Защо не откажеше на баща си? Дали вината ѝ и умението на Роджър да я използва бяха причината да се чувства толкова беззащитна?

Преди процеса Касиди беше подготвена от екипа адвокати на Роджър, но щом застана на свидетелското място, прокурорът получи онова, което искаше — свидетел, макар и ужасено десетгодишно дете.

Касиди каза, че се е събудила от мъжки глас и после е чула два изстрела. Страхувала се да отвори вратата, затова надникнала през шпионката и видяла само опръскани с кръв обувки. Сетне баща ѝ влязъл в стаята и я прегърнал.

Прокурорът извъртя нещата така, сякаш баща ѝ бе изтичал от спалнята на родителите ѝ.

Настояванията на Роджър, че Касиди може да докаже невинността му, се обърнаха срещу него и той отиде в затвора.

С течение на времето тя започна да го мрази, че я бе накарал да даде показания. Но най-лошото беше вината — заплетено кълбо от тъмни, неразгадаеми чувства, които не ѝ даваха покой.

В момента Касиди беше вцепенена и объркана. Но това състояние беше по-приемливо от гнева, който щеше да я завладее по-късно.

„Баща ми отново спечели. Аз бях подготвена, съсредоточена и твърдо решена да отстоявам своето, но по някакъв начин той успя да надделее. Да остана в Лос Анджелис? Да ръководя киностудия? Да довърша най-съкровения му филм и цял Холивуд да ме наблюдава? О, боже!“

* * *

Тя вече не беше педиатрична сестра, когато в „Сийдърс-Синай“ започна разследване за размяната на бебетата на Търмейн и Хъгън. Грешката в кръвната група на едното от момичетата раздвижи духовете в комисията по етика. Патриша Хенсън бе изчезнала. Тя имаше много пари и нямаше семейство. Пиянството ѝ го бе разрушило. Но след време парите свършиха. Чековете престанаха да идват и Патриша

пропиля на хазарт онова, което не бе изпила. Опита да си намери работа като болногледачка, но артритът ѝ се влоши. Изпробва всякакви нови лекарства и редовно ходеше да ѝ слагат инжекции, но нищо не помогна. Тя знаеше защо. Болката се дължеше на вината, която изпитваше.

Ето защо, когато прочете в клюкарските рубрики, че Роджър Търмейн предава бизнеса и вероятно богатството си на „дъщеря“ си, Патриша прие това като сигнал от висшата ѝ сила. Тя членуваше в „Анонимни алкохолици“ и не пиеше от година, затова в името на въздържанието беше важно да разчисти бъркотията от миналото. В съзнанието ѝ отекваше гласът на наставника ѝ, който казваше, че е дълг на поправящите се алкохолици да се извинят на всеки, когото са обидили с извратеното си пиянско мислене и държание.

Патриша разговаря с неколцина от членовете на семейството си, пострадали от поведението ѝ на алкохоличка. Беше ѝ неудобно, но щом започна да говори, тя наистина изпита облекчение. Единственото, което не ѝ даваше покой, бяха бебетата. Патриша знаеше, че трябва да закупи вината си пред тях. Беше ги разменила за няколко хиляди долара и не минаваше ден, в който да не мисли как е променила живота им с алчността си. Ако можеше да оправи този въпрос, съвестта ѝ щеше да бъде чиста и Патриша отново щеше да може да гледа хората в очите.

Алкохолиците във филмите не се извиняваха. Те преставаха да пият и всичко си идваше на мястото. Но в реалния свят не беше така. Патриша се бори с порока цели единайсет месеца. Ето защо, когато прочете във вестника, че Касиди Инглиш, дъщерята на Роджър Търмейн, ще наследи бизнеса му, тя разбра, че е време да направи последната и решителната крачка.

Не беше трудно да го намери. Той беше там, където бе живял през цялото време, докато ѝ изпращаше чековете. Телефонът иззвъня няколко пъти. Отговори някаква жена и Патриша остави кратко съобщение — той да ѝ се обади колкото е възможно по-скоро. Когато я попитаха от коя компания е, тя каза, че той ще познае името ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Офисът на Джак Кавели заемаше цялата мансарда на новопостроената сграда на „Колосал“, разположена в Силвър Лейк. За да стигне до него, човек трябваше да мине през три кабинета, където зад стъклени стени работеха секретарки и други служители на киностудията. Външната стена на кабинета му беше остъклена, а вътрешната представляваше еднопосочно огледало, през което наблюдаваше подчинените си, без те да го виждат. Срещу бюрото му имаше врата, водеща към малко спираловидно стълбище. На междинното ниво, между мансардата и седемдесет и петия етаж, имаше помещение, което Джак наричаше своето временно жилище.

Междинното ниво беше украсено с редки картини и скулптури. Осветлението беше оскъдно, а мебелите — удобни и луксозни. Имаше прожекционна зала, стаи за прислугата, сауна, кухня, трапезария, спални и асансьор до подземния гараж. Сто и петдесет квадратни метра от пространството бяха предназначени за огромна стереоуредба, която озвучаваше и жилището, и офиса му. Джак обожаваше музиката — джаз, опера, средновековни песни, Моцарт, Бах — и имаше подходящи мелодии за всяко настроение.

Той седеше замислен зад махагоновото си бюро и въртеше между пръстите си любимата си златна писалка „Монблан“. Това беше първият подарък, който получи от нея.

„Нека да ти носи късмет, здраве и най-вече успех. Всеки път, когато се подписваш, мисли за мен“ — пишеше на картичката.

Дори сега, след повече от двайсет години, Джак сякаш чуваше тихия ѝ, мелодичен глас и виждаше ангелското ѝ лице.

На вратата се потропа и в кабинета влезе секретарката му — делова и организирана жена на средна възраст.

— Не сега, Шарън. Каквото и да е, убеден съм, че може да почака да мине съвещанието.

Съветът на директорите се състоеше от Джак Кавели, Роджър Търмейн, Джеймс Шелдън, Джон Лейтам и Фостър Никълсън. Фостър беше banker, който преди двайсет години бе участвал в

рекапитализирането на компанията, когато „Колосал“ придоби поголемия дял от акциите на „Дезмънд Филмс“.

— Мисля, че трябва да видите това, сър.

Шарън взе дистанционното управление и го насочи към огромния телевизор, сложен между две пана в стил „Арт Деко“ от 1920 година.

Екранът показва наперена блондинка. Роджър Търмейн направил изявление, че предава пълния контрол върху бизнеса си на дъщеря си Касиди Инглиш, продуцент на националното новинарско предаване с най-висок рейтинг в страната „На минутата“. В шест часа щели да съобщят още за решението му, за бъдещето на „Дезмънд Филмс“ и за Касиди Инглиш.

Докато репортерката говореше, на екрана пробягваха снимки на Роджър Търмейн и на усмихната чернокоса жена. Джак я познаваше. Касиди Инглиш. Тя беше изключително фотогенична и приличаше на майка си, само че Лана беше русокоса. Кавели отново се унесе в спомени за нея.

— Не ме свързвай с никого. Не искам да ме безпокоят.

— Но съвещанието е след десет минути — възрази секретарката му.

Джак я погледна строго и Шарън излезе. Той отново насочи вниманието си към телевизора.

При други обстоятелства Кавели би приветствал идването на Касиди в „Дезмънд Филмс“. Той познаваше добре работата ѝ. Тя беше изключително талантива и хора като нея му трябваха.

Но за съжаление това вече не отговаряше на целите му. Джак искаше пълен контрол над „Дезмънд Филмс“. Касиди Инглиш можеше да се окаже пречка по пътя му към присъединяването на „Дезмънд Филмс“ към „Колосал“.

* * *

— Как можа да постъпиш така с мен, татко? Аз работя толкова много... Спечелил съм го. Заслужавам да бъда шеф на „Дезмънд Филмс“.

Джонатан беше пиан от обяд.

— Много лесно. Ти не притежаваш необходимите качества. Само се погледни и ще видиш защо предпочетох Касиди пред теб.

— Да те вземат дяволите! — Джонатан се спъна в махагоновата масичка до канапето и лампата на нея се заклати. — Киностудията е моя! Аз бях тук през цялото време. Скъсах си задника да работя за теб. Аз... Касиди не е направила нищо за теб... Тя не заслужава работата. Ще се провали. Ще направя така, че Касиди...

Вратата на кабинета се затвори с трясък, заглушавайки гневните им гласове.

Касиди стоеше в стаята си, далеч от яростта на Джонатан. Влезе в банята и наплиска лицето си със студена вода. Представи си изражението на баща си, гордите, непреклонни очи и как манипулира децата си, принуждавайки ги да бъдат врагове и съперници за вниманието, любовта, а сега и за властта му.

В гърлото ѝ заседна горчивина.

Образът ѝ в огледалото избледня. Видя ужасеното, самотно момиче отпреди двайсет години, облечено в черно и с обляно в сълзи лице. Държеше в ръката си роза. Думите на свещеника отекваха в съзнанието ѝ.

Колкото по-дълго гледаше в огледалото, толкова по-ясно виждаше десетгодишното потресено дете. Отново си представи черните лимузини и червените рози, чу риданията. После настъпи тишина.

Касиди за пореден път си спомни студените, тъмносини очи на баща си и как два часа след погребението на майка ѝ двамата детективи му сложиха белезници и го отведоха.

„Не съм убил съпругата си. Правите ужасна грешка. Касиди е само дете и не знае какво говори.“

Полицейската кола потегли и от очите на Касиди бликнаха горещи сълзи.

„Татко, върни се... Съжалявам... моля те. Върни се!“

— Касиди? Добре ли си?

Образите в огледалото изчезнаха и на тяхното място тя видя отражението на Рей, която стоеше намръщена на прага.

— Нищо ми няма, Рей... Мисля, че още преодолявам шока. Не знам какво е намислил баща ми.

— Може би трябва да полегнеш. Не се тревожи за баща ти и Джонатан. Не им обръщай внимание.

Но Касиди вече не я слушаше.

Вината в нея изведнъж се сблъска с чувството ѝ за независимост и самоуважение. Полудяла ли беше? Тя нямаше да позволи на никого, дори на баща си, да я командва.

— Трябва да изляза за малко, Рей. Ако питат за мен, кажи им, че съм отишла да се разходя с колата.

Касиди грабна чантата си, излезе от къщата и се качи във взетата под наем кола.

* * *

Джеймс застана пред колонадата на входа на „Шепнещи ветрове“ и чу, че Роджър и Джонатан отново се карат.

— Как можа да ме прецакаш така? От десет години съм дясната ти ръка! Не е честно!

— Джонатан, и двамата знаем, че не ставаш за изпълнителен директор. Ако не бях аз...

— Ако не беше ти, животът ми нямаше да е кървава баня. Знаеш ли колко е уничително да имаш баща като теб? Ти си виновен за всичко.

— Как се осмеляваш да ми говориш така? Не съм те карал да шофираш пиян, нито да биеш съпругата си... И да отблъскваш всеки, който е работил с теб! Сега за пореден път доказваш колко си неспособен да се държиш като възрастен.

Никой не проговори, когато адвокатът влезе и седна. Джонатан се бе излегнал на червеното кожено канапе. Джеймс забеляза, че младият мъж дори не е събул обувките си.

Рей се престори, че не се е случило нищо, и попита:

— Някой желае ли нещо? Джеймс?

Рентру поклати глава. Роджър изглеждаше малко по-добре. Вълнението и дори препирните възвръщаха обичайната му енергия и увереност.

— Не мога да повярвам на онова, което се случи днес тук. Искаше да шокираш всички, а, Роджър? Защото, ако е така, успя —

каза Джеймс, опитвайки се да разсее напрежението в стаята.

— Знаеш, че планът ми не беше такъв, Джеймс. Уверявам те, че намеренията ми са добри.

— Те винаги са такива. Къде е Касиди?

Рей се прокашля и отговори:

— Излезе. Изтича навън преди няколко минути. Каза, че трябва да помисли.

Тримата мъже скочиха:

— Защо ѝ позволи да избяга? — попита Роджър. — Не се ли опита да я спреш?

— Да я спра ли? Тя не е дете, за бога, господин Търмейн. Макар да не искате да го признаете, Касиди вече е голяма и може сама да взима решения.

Кавгата пламна отново.

— Защо не опитаме да се успокоим и да решим въпроса в интерес на Касиди? — предложи Джеймс.

— Съгласна съм — заяви Рей и погледна Роджър. — Поне обсъдихте ли нещата с Касиди, преди да направите изявлението?

Роджър се усмихна.

— Такъв шанс се предоставя веднъж в живота, Рей. Как може Касиди или който и да е друг да откаже?

* * *

Той продължи да търси необикновени жени и започна връзка с Хелена, когато я намери да плаче в съблекалнята след среднощното ѝ изпълнение във „Валънтайн“. Отначало ѝ предложи само утеха и приятелство. В края на краищата, един мъж не може съзнателно да сваля приятелката на шефа си. Трябваше да е луд. Но от друга страна, лудостта беше в кръвта му. Пък и не можеше да стои безучастен в присъствието на красива жена, която ридае.

По-късно щеше да научи, че Хелена е актриса и може да плаче, когато поиска. А той беше неспокоен и нервен и вечно търсеше емоции. Алкохолът вече не му доставяше толкова голямо удоволствие като преди, пък и сутрин му беше лошо и беше сприхав. От кокаина го

болеше глава, а хероинът не се комбинираше добре с алкохол. Приключенията с жени носеха най-силна тръпка.

И така започнаха приятните срещи с Хелена в изисканата мансарда в „Екселсиор“, за която плащаше жененият ѝ приятел. Бяха взривоопасна комбинация. Рискът изостряше усещането. Докато не ги хванаха.

Купи си пистолет. Носеше го непрекъснато със себе си. Денем го криеше в дрехите си, а нощем го слагаше под възглавницата си. Една нощ шефът дойде точно когато започваше късният филм. Не потропа на вратата. Но пък и не беше известен с учтиви обноски. Беше сам. Без да губи време в разговори, шефът посегна към пистолета си. Но той го изпревари и изпразни пълнителя в него. Направи го инстинктивно. Не му се искаше да умира. Първо стреляй, после задавай въпроси. Така казваха мъжете, които посещаваха „Валънтайн“. Пет от шестте куришума улучиха целта.

За своя изненада, той не изпита съжаление, нито угризения. Само страх. Не искаше да го хванат. За десет минути събра вещите си и избяга от мансардата. От Хелена и от Ню Йорк. Когато отиде на централната гара, осъзна, че има само едно място, подходящо за него — Дивия Запад.

* * *

Гробището „Форест Лоун“ беше известно с надгробните си плочи, паметници и мавзолеи, достойни за египетски фараони или римски сенатори. Но нямаше по-хубав паметник от този на гроба на Лана Търмейн.

Тревата беше влажна от росата, също както когато опечалените се бяха събрали за погребението. Касиди си представи прясно изкопания гроб, който очакваше да приеме белия дъбов ковчег, украсен с дърворезба, изобразяваща два ангела, свързани с надиплена панделка.

Церемонията се състоя в дъждовно априлско утро, но въпреки лошото време дойдоха хиляди опечалени, които се надяваха да видят знаменитостите и политиците, дошли да изразят съболезнованията си. Репортерите непрекъснато снимаха познатите лица.

Присъстваха директори на киностудии, известни режисьори и продуценти, филмови звезди, шефове от развлекателния бизнес, губернатори и кметове. Президентът изпрати свой представител.

Имаше и стотици обикновени хора — домакини, чиновници, почитатели, служители в киностудии и каскадьори, дошли да отдадат последна почит на „падналия холивудски ангел“.

В очите на едно десетгодишно дете всичко това изглеждаше сюрреалистично. Касиди се изуми на бързината, с която връхлетяха спомените, досущ буйна река, преливаща от бреговете.

Какво бе станало с онова дете?

Тя коленичи и махна листата от студената надгробна плоча. През тялото ѝ преминаха тръпки.

— Тя беше много красива, нали?

Гласът я стресна и Касиди едва не загуби равновесие. Вдигна глава и видя привлекателна жена, която стоеше на няколко крачки от мавзолея и държеше букет, увит в целофан.

Изненадана, Касиди отговори:

— Да... Много красива.

Тя се изправи и приглади гънките на черния си панталон.

— Ужасно съжалявам — продължи загадъчната жена. — Стоях до онова дърво и нямаше начин да не ви забележа. Дойдох на гроба на чичо си и... понякога оставям цветя и на госпожа Търмейн. Не съм ви виждала тук, затова се запитах...

Гласът ѝ постепенно заглъхна.

— Тя... — започна Касиди, после млъкна.

Другата жена чакаше.

— Лана Търмейн... беше майка ми. Отдавна не съм била тук. Бях в града и...

Защо обясняваше всичко това на една непозната? Дали защото очите на жената бяха топли, а гласът — сърдечен, и беше много по-лесно да споделиш с непознат човек, отколкото с близките си?

— Ще имате ли нещо против, ако оставя цветята?

Касиди забеляза, че букетът не е от евтините. Розите бяха съвършени — кремави, с дълги дръжки. Лана би ги харесала.

— Много мило от ваша страна. Благодаря — усмихна се Касиди.

Жената изглеждаше искрена и имаше успокояващо излъчване. Касиди се отпусна.

— В Лос Анджелис ли живеете?

Непознатата кимна и сложи розите на гроба.

— Тук съм родена и израснала и се боя, че ми е писнало.

За пръв път, откакто бе напуснала Ню Йорк, Касиди се развесели.

— Знам какво имате предвид.

— Наистина ли?

Изречението на жената се промени и стана студено. Ако не я бе наблюдавала, Касиди би помислила, че пред нея стои друг човек.

Инстинктът ѝ подсказа да се сбогува.

— Трябва да тръгвам — каза тя и нарочно погледна часовника си. — Опасявам се, че вече закъснявам.

Касиди докосна надгробната плоча на майка си, обърна се и тръгна, постепенно ускорявайки крачка.

* * *

Челси гледаше Касиди, която вървеше към колата си. Наблюдаваше грациозната ѝ походка, високо вдигнатата глава и изправените рамене и повтаряше наум разговора. Касиди беше културна, възпитана, очарователна, учтива. Челси с огорчение си помисли, че е лесно да си изискан, когато си роден богат и привилегирован. Касиди бе запазила ролята си на принцесата на Роджър Търмейн, но скоро вече нямаше да бъде така. Мисълта да възвърне баща си и онова, което ѝ се полагаше по закон, бяха двигателите, хранващи Челси с енергия. Тя се усмихна и взе розите. Нямаше смисъл да праросва парите си. Цветята щяха да добавят атмосфера в хотелската ѝ стая.

* * *

Джак гледаше на запад през остъклената стена на кабинета си. В ясни дни се виждаше Тихият океан. Холивуд беше долу в мъглата.

Но Шарън прекъсна мислите му:

— Една жена току-що припадна. Искаше да ви види. Какво да направя?

— Има ли й нещо, за бога? Коя е тя, по дяволите? — разтревожи се той.

— Каза, че името ѝ е Челси Хътън — отговори секретарката му.

Джак се втурна навън и се наведе над Челси, която отвори очи.

— Как се чувствате? — попита Шарън.

Челси изглеждаше смутена. Тя се надигна и каза:

— От горещината е. Пък и днес не съм яла. Нищо ми няма.

— Донеси й вода — рече Джак и помогна на Челси да стане, после се вторачи в нея. — Какво правиш тук?

И през ум не му бе минавало, че тя може да дойде в офиса му без предизвестие. Колко глупав беше! Джак трябваше да признае, че блондинката, стремяща се да стане звезда, е нещо повече от сексуален акробат. Той бе подценил интелекта ѝ. Не, не беше вярно. От самото начало беше очевидно, че Челси не е проститутка.

Тя направи крачка към него и цепката на полата ѝ се разтвори, разкривайки загорели от слънцето свършени бедра. Беше с костюм и тежък грим. Както обикновено, погледът ѝ беше пронизателен. Тя винаги гледаше хората в очите.

Джак усети, че се възбужда.

— Е, виждам, че се чувстваш по-добре — подразни я той, влезе в кабинета си и седна зад бюрото.

Тя тръгна след него, настани се на ръба на бюрото и кръстоса крака.

— Как си, Джак? — попита съблазняващо. — Трябва да ти кажа, че изглеждаш съвсем различен зад това голямо бюро, в този огромен кабинет. Толкова си делови! Бледа сянка на мъжа, когото познавам.

Кавели смяташе, че е имунизиран срещу ухажванията на жените. Когато пожелаеше някоя, той я имаше когато и където поискаше, и при неговите условия. Имаше разбити сърца и недоразумения естествено. Много жени се бяха опитали да го съблазнят, но бяха отблъснати. Също толкова много се бяха поддали на чара му. Външността, обноските и интелигентността бяха козовете му. И най-вече властта. Каквито и обстоятелства да го бяха събрали с някоя жена, Джак владееше положението. Той решаваше какво да стане. Но един-два

пъти попадна на изключителни жени, които поставиха на изпитание контрола му.

Челси Хътн беше една от тях. Щом я видя, Джак разбра, че историята на живота ѝ е горчива и нещастното детство е сложило отпечатъка си върху нея.

През годините бе срещнал много жени със същата участ. Те разчитаха само на външността си и бяха хитри, коварни и същевременно уязвими с алчността и амбициите си.

По-късно Джак научи, че детството на Челси наистина е било кошмарно и тя е поела глътка свеж въздух, докато е била омъжена, но съпругът ѝ е починал и не е бил толкова богат, колкото се е предполагало.

После бе срещнала Джак. Той я разбираше, без да е необходимо да изслушва историите ѝ. На каквато и да се преструваше, каквито и лъжи да му разказваше, Джак прозираше всичко. Но в нея имаше нещо повече — сякаш през тялото ѝ преминаваше електричество. И когато Челси му показва видеозаписите на епизодичните си роли, той осъзна, че и камерата улавя този заряд.

Ексцентричността на Челси имаше и хубава страна. Много мъже — директори на киностудии, продуценти и организатори на кастинги — бяха намерили утеха, спокойствие и удоволствие в леглото на Челси Хътн. А тя знаеше да пази тайни. Запомняше имената, телефонните номера, предпочитанията им.

И хитро разменяше услуга за услуга. Бедното и обидено дете отдавна бе изчезнало. На негово място се бе появила страстната жена.

Джак беше озадачен не от страстта, а от отмъстителността ѝ и обяснението за това беше единствената тайна, която Челси криеше от него. Каквито и да бяха мотивите ѝ, Джак изпитваше състрадание към нея. И той беше подложен на изпитание от Холивуд, но бе спечелил. Фактът, че Челси не можеше да направи и крачка нагоре, го караше да ѝ съчувства. Несретницата в нея беше онзи аспект на Челси Хътн, който Джак харесваше.

Тя се наведе напред и доближи лице до него. Той усети дъха ѝ.

— Изглеждаш уморен и напрегнат. Вероятно се нуждаеш от почивка. Знаем един страхотен италиански...

— Престани — прекъсна я Джак и в същия миг осъзна, че Челси е дошла да иска услуга.

Единственият проблем беше, че Кавели никога не смесваше работата с удоволствието. Гривна с диаманти, спортна кола, дори луксозна къща на крайбрежието — това бяха приемливи услуги. Но намесата в бизнеса беше забранена. Джак винаги изясняваше този въпрос на любовниците си.

Тя го гледаше предизвикателно и с очакване. Небесносините ѝ очи бяха приковани в него и Джак усети електричеството, което премина между двамата. Въздъхна. Може би Челси беше единствената жена, която би могла да го накара да наруши правилото си, макар да не знаеше как и защо.

— Какво искаш, Челси?

Тя се усмихна, после стана сериозна.

— Киностудията притежава Роджър Търмейн, нали?

— Да.

— Знам, че искам много, но се нуждая от услуга.

Ръцете ѝ бяха грациозно скръстени на коленете. Маникюрът ѝ беше безупречен, а сапфирената звезда на пръстена на дясната ѝ ръка сякаш намигаше на Джак. Той знаеше кой ѝ го бе подарил, защото онзи бивш изпълнителен директор на киностудия обичаше да се хвали колко много ѝ плаща и какво тя му дава в замяна.

— „Колосал“ притежава компанията на Търмейн, нали?

Джак кимна.

— И снимките на „Опасни намерения“ са временно спрени, нали?

Кавели отново кимна.

— И сега дъщерята на Роджър, Касиди Инглиш, ще заеме мястото му?

Джак запази спокойствие.

— Престани да задаваш излишни въпроси. Какво искаш?

Най-после Челси стигна до същината на намеренията си.

— Искам да играя Офелия. Това ще сложи начало на кариерата ми.

„Тя наистина е луда“ — помисли Джак. Офелия беше скромна, крехка и уязвима. Младата актриса, която щеше да изпълни ролята, беше неизвестна, но приличаше на Никол Кидман — фина, с ангелска хубост. Джак трябваше да прехапе устни, за да не се изсмее.

— Ролите вече са разпределени.

— Трябва да изиграя тази роля.
Очите на Челси се премрежиха. Лицето ѝ стана непроницаемо.
Джак се изуми от бързината на преобразяването ѝ.
— Не те моля, а го заявявам — строго каза тя.
И тогава му хрумна страхотна идея.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Касиди незабелязано се смеси с гостите.

Въпреки нарежданията на лекарите Роджър даваше прием. Кардиологът, Рей и Джеймс се бяха опитали да го разубедят, но той бе твърдо решил да организира увеселение.

Касиди знаеше, че баща ѝ сигурно има други планове. Защо инак щеше да рискува здравето си?

През последните няколко дни, докато обясняваше на телевизионната компания, за която работеше, защо приема предложението на „Дезмънд Филмс“, тя наблюдаваше Роджър и го чакаше да пристъпи към действие. Беше ясно, че той иска да се възползва от празненството, но Касиди нямаше представа какво е намислил.

— Отново съм изпълнен с вяра — беше единственото, което каза баща ѝ. — И искам да съобщя това на целия свят.

И наистина го бе направил.

— Защо ли се съгласих да присъствам? — измърмори Касиди, докато се разхождаше сред гостите.

Но трябваше да престане да се оплаква. Нощта беше много приятна. Във въздуха се долавяше лек ветреца. Тъмносиньото небе беше осеяно с милиони блещукащи звезди. Къщата беше украсена с лилии и уханието им повиши настроението ѝ.

Лакей с изящна ливрея водеше гостите от входа до просторния вътрешен двор. На овалните маси бяха наредени екзотични бели орхидеи, красиви порцеланови чинии и кристални свещници. Басейнът беше покрит с плексигласова платформа и превърнат в дансинг. Оркестърът, състоящ се от двацет музиканти, свиреше романтични балади и мелодичен рок. Гостите пристигаха с частни самолети и лимузини.

Роджър явно се радваше на вниманието, което получаваше. Лицето му вече не беше бледо и Касиди забеляза характерната му очарователна усмивка. Но въпреки всичко би предпочела да не

присъства на празненството. Чувствата ѝ бяха объркани. Измъчваше я несигурност.

Нуждаеше се само от чаша горещ чай и хубав сън. Но накрая послушно облече елегантната дълга бяла рокля от „Валентино“ и зае мястото си до баща си. Касиди отдавна не бе присъствала на светски събития и се чувстваше неудобно и неловко в холивудската тълпа. Но засега всичко вървеше гладко. Питиетата се лееха, храната беше превъзходна и похвалите — щедри.

Касиди забеляза, че баща ѝ държи да я представи на всеки гост като своя дъщеря и като новия директор на „Дезмънд Филмс“. Тя установи, че хората тук са различни. Повечето се подмазваха на баща ѝ.

— Гледала съм филмите ви, госпожице Инглиш. Много са внушителни — каза една изпълнителна директорка и стисна ръката ѝ.

— Ако мога да направя нещо за вас, обадете се по всяко време — рече закръглен, плешив адвокат с кафяви очи.

Касиди го увери, че Джеймс Рентру се занимава с юридическите въпроси и когато адвокатът се обърна, Роджър направи гримаса, имитирайки надменността и превземките му. Касиди не се сдържа и се засмя.

Доналд Браунстейн и Клей Рос, шефове на отдели в „Колосал“, я дръпнаха настрани и я заразпитваха. Какво знаела за правенето на игрални филми? Как щяла да режисира? Касиди изпита уважение към откровеността им и искрено ги увери, че ако може, ще действа като баща си, ако не, ще се откаже.

Джонатан не я поглеждаше.

Касиди го отбягваше. Беше забелязала, че и около него се въртят подмазвачи. Но лицето му оставаше намръщено. Беше пиян още преди гостите да пристигнат и продължаваше да се налива. Касиди разбра, че вечерта ще завърши със скандал.

Сервитьори с черни вратовръзки и сервитьорки с бели престилки поднасяха ордъври и шампанско със сребърни подноси. Бюфетът предлагаше изобилие от плодове, хайвер от съомга и предястия, приготвени от най-добрите майстори в града.

Роджър поздравяваше мъжете и правеше комплименти на жените. Помнеше името на всеки. Светските му обноски бяха завидни. Касиди знаеше, че трудно би могла да му подражава.

Изведнъж на входа настъпи суматоха. Касиди позна мъжа, който слезе от бялото бентли. Джак Кавели. Той бързо изкачи стъпалата пред къщата.

Фотографите започнаха да снимат. Касиди разбра, че Джак ненавижда репортерите и досадните им въпроси, защото ловко заобиколи микрофоните и се скри зад колоните.

Кавели оправи папийонката си, сетне приглади с длани прошарените си коси. Доволен от външността си, той се усмихна и започна да си проправя път през тълпата.

Всеки от гостите, покрай когото мина, му направи комплимент.

Касиди срещна погледа му. Любопитството ѝ се разпали. После Роджър сложи ръка на рамото му.

— Радвам се, че дойде, Джак.

Кавели се усмихна накриво.

— Как бих пропуснал купона на годината? Каж ми, Роджър, това ли беше планът ти от самото начало?

— Купонът ли? — попита Търмейн, макар да знаеше, че Кавели има предвид друго. — Познаваш ли дъщеря ми?

Преди Джак да кимне, Роджър го поведе към бара, където Касиди говореше с известен сценарист.

— Касиди, това е Джак Кавели. Джак, прекрасната ми дъщеря Касиди.

— Приятно ми е, господин Кавели.

— Удоволствието е мое — усмихна се Джак и стисна ръката ѝ.

— Касиди е изумителна млада жена. Убеден съм, че няма да имаш проблеми с нея — добави Роджър.

— Моля те, татко. Караш ме да се чувствам неудобно.

— Съгласен съм с теб, Роджър. Тя е невероятна — рече Джак.

Касиди си напомни, че трябва да бъде разумна. Вероятно тълкуваше погрешно погледа на Джак като опит за флирт. Той сигурно само я преценяваше.

Роджър съзря Джеймс и Сирина и се извини.

— Трябва да говоря с адвокатата си.

Касиди изгледа подозрително баща си. Не искаше да я оставя сама с Кавели. Тя познаваше Джак. Двамата се бяха виждали на делови събирания в Ню Йорк и на церемонията по присъждането на наградата

„Сънданс“, но не бяха разговаряли. Той беше арогантен и себичен и беше ясно, че Роджър го презира. Бяха врагове.

Но, от друга страна, Кавели беше един от най-хубавите мъже, които Касиди бе виждала, и изключително обаятелен. Предполагаше, че е женкар. Касиди познаваше този тип мъже. И почувства, че започва да го ненавижда. Та нали Кавели контролираше „Колосал“, което означаваше, че ѝ е шеф.

Имаше и друго — той предизвикваше у нея чувства, които тя предпочиташе да забрави.

Стана студено и тя потрепери. Джак наметна голите ѝ рамене със сатененото си сако. Мълчанието им беше потискащо. Касиди изпита желание да избяга.

Без да обръща внимание на предупредителните сигнали на инстинкта си, Касиди реши да разчупи леда и затананика песента, която оркестърът свиреше — „Някой да се грижи за мен“.

Джак се усмихна обезоръжаващо. Луната осветяваше изящните му черти.

— И на мен ми е една от любимите. Ще танцуваме ли?

Зелените му очи блеснаха. Преди Касиди да откаже, той я прегърна през кръста и я поведе към дансинга. Тя се опитваше да бъде на разстояние от него, но той беше по-силен и я притисна до себе си. Касиди забеляза, че всички ги гледат.

Погледът ѝ се спря на баща ѝ, който се усмихваше и щастливо бърбореше. Тя се зарадва, че той е доволен и спокоен. После видя, че Джонатан пиянски се е вкопчил в бара, и гнева и тъгата в очите му.

Джак плъзна ръка по гърба ѝ. Не говореше, само я гледаше.

Главата ѝ се замая. Най-после разумът надделя, тя сложи длани на гърдите му и го отблъсна.

— Моля ви, престанете.

Той продължаваше да мълчи.

* * *

Охраната беше внушителна. Гостите казваха имената си и пазачите ги проверяваха в списъците. Челси затаи дъх, когато един от служителите потърси името ѝ. Тя повтори, че е гост на господин

Кавели. След няколко минути мъжът кимна и направи знак на шофьора на лимузината ѝ да влезе. Челси слезе от колата и изчезна в тълпата.

Заобиколи огромната къща и помисли: „Шепнещи ветрове“. Колко претенциозно. Челси влезе през отворените френски прозорци и се озова в кухнята. Намери задното стълбище и се качи на горния етаж.

Всичко беше, както си го бе представяла. Красиви махагонови мебели, изящни кристални полилеи и картини на Моне, Мане, Реноар и Пикасо.

Всички тези неща ѝ принадлежаха по право.

— Скоро това ще е мое — прошепна тя.

Съвсем скоро Челси щеше да бъде господарка на тази къща, а Касиди щеше да бъде изгонена. Кучката щеше да загуби правото си над богатството и общественото положение на Търмейн.

Ужасната грешка отпреди повече от трийсет години най-после щеше да бъде поправена и Касиди щеше да води окаяното съществуване на Челси Хътън.

Тя безшумно тръгна по коридора. Огледа бързо всяка стая, като първо потропваше, после надничаше вътре. Третата стая беше изящно обзаведена и тя разбра, че е на Касиди. Помещението беше приятно и уютно. На стените бяха наредени лавици, а пред прозорците се спускаха копринени завеси. Канаето беше тапицирано с мек син велур. Банята беше разкошна. Челси си спомни пълния с хлебарки апартамент в Източен Лос Анджелис, онази затворническа килия, където Мария Хътън я бе отгледала. В съзнанието ѝ преминаха картини от безрадостното ѝ детство, които засилиха още повече възмущението и гнева ѝ.

Прерови скъпите рокли в гардероба. На пода имаше пет-шест чифта обувки. Не бяха носени. Издърпа чекмеджетата и зарови пръсти в дантеленото бельо. Скъпият татко явно бе напазарувал доста неща в чест на Касиди, защото всички дрехи бяха с етикетите.

Гласовете започнаха да се обаждат. „Това трябва да е твое. Мястото на онази кучка не е тук.“

Тя разтърси глава, за да ги прогони, преди да са я обсебили.

Челси погледна часовника, затвори чекмеджетата и гардероба и влезе в банята. Съзря отражението си в голямото огледало и остана потресена от онова, което видя — гневът бе изкривил лицето ѝ. Или

бръчките бяха от възрастта? Не, по-лошо. Красивите ѝ черти бяха помрачени от огорчение. Но това нямаше да продължи още много.

На лавицата над мивката бяха наредени тоалетни принадлежности — само най-хубавите европейски лосиони, кремове, сапуни и благоуханни масла. Челси взе сапун с аромат на лавандула и го помириша. Тя си представи как лежи в голямата вана и сапуниства тялото си. Затвори очи и си въобрази, че банята е осветена от ароматизирани свещи. Джак протягаше ръце към нея. На лицето му бе изписана страст. Той бе неин. Потиснатото ѝ настроение се изпари. Беше напълно спокойна. Не усети как сапунът се изплъзна от пръстите ѝ и тупна на пода. Звукът я върна в реалността.

Излезе в коридора. Трябваше веднага да се присъедини към гостите във вътрешния двор. Но вниманието ѝ се насочи към откренатата врата на кабинета.

Влезе вътре и застана пред огромното бюро в готически стил. Отгоре имаше неотворени писма, папки, вестници и снимки на Касиди. На едната Касиди бе яхнала прелестен арабски кон. Сребърната рамка бе потъмняла. Челси се вторачи в образа на малкото момиче, облечено в скъп костюм за езда, с кадифена шапка на главата. Усмивката ѝ беше лъчезарна. Бе съвсем различна от непохватната, хилава и болнава Челси. Преглътна сълзите и напусна кабинета.

По-късно щеше да има много сълзи, само че щяха да са на Касиди. Мъчителното главоболие отново започна и безумни мисли изпълниха съзнанието ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джонатан наблюдаваше веселбата от бара. Пиеше четвъртото или петото си питие. Вече не ги броеше. Чувстваше се скован. Съзнанието му бе блокирало. Зрението му беше замъглено, но той намираше утеха в пиянския си унес. Ругаеше под носа си, репетирайки онова, което мислеше да каже на приятелите и колегите на баща си.

Джонатан щеше да накара Роджър да си плати, защото го бе пренебрегнал и бе дал длъжността, която по право му се полагаше, на онази кучка.

Той потърси с поглед Касиди и видя, че танцува. Присви очи, за да разбере кой е партньорът ѝ. И когато видя, че е Джек Кавели, изтръпна. Макар и пиян, Джонатан забеляза интереса в очите му. Джонатан не беше глупак. Тази вечер всички бяха дошли да изкажат уважението си към Касиди.

Той закипя от гняв. Никой не го приемаше сериозно. Мислеха го за неконтролируем тъпак, който търси само емоции, перверзии и наркотици. Беше известен с бурните купони, които организираше в апартаментите на приятелите си, където се забавляваше с изобилие от кокаин, евтини проститутки и силна музика. Джонатан съзнаваше, че тази вечер присъстват малцина негови съюзници или поне онези, които се осмеляваха открито да го признаят. Пък и финансирането на любимите му занимания драстично намаля, откакто старият Джеймс, който си пъхаше носа навсякъде, убеди баща му да ограничи издръжката на Джонатан, свеждайки я до жалки подаяния. Шпионите на адвоката му бяха докладвали за бурните купони и за праросничеството на Джонатан. Но съкращението на бюджета не бе променило стила му на живот. Разбира се, купоните не бяха толкова разточителни, но, общо взето, продължаваше да живее по собствени правила. Никой не можеше да го спре.

Отпи от питието си и изпита желание празненството да е свършило. Той изобщо не искаше да идва. Всъщност отначало бе заявил, че няма да присъства. После размисли и осъзна, че баща му и

Касиди разчитат точно на това. Ето защо се появи. Може би все още имаше начин да оползотвори вечерта.

* * *

Челси застина, вперила поглед в мъжа и жената, които танцуваха с долепени тела. Сетне, без повече да се колебае, тръгна по дансинга и застана пред тях.

— Може би не си спомняте — започна Челси. — Срегнахме се на гробището.

Касиди изглеждаше озадачена.

— Аз... Да, помня лицето ви. Как беше името ви?

— Тогава не ви го казах. Аз съм Челси Хътън — отвърна тя, после се съсредоточи върху Джак.

Очакваше, че ще привлече вниманието му, но се излъга. Джак не откъсваше очи от Касиди. Това я вбеси. Завладя я чувство за малоценност. Но инстинктът да отстоява територията си надделя.

— Аз съм приятелката на Джак за вечерта.

Касиди се сепна. Явно ѝ стана неудобно. Тя се отскубна от прегръдката на Джак и отстъпи няколко крачки назад.

— Ние само танцувахме, госпожице Хътън. Джак ви очакваше с нетърпение. Ще ви оставя насаме. Приятна вечер.

— Преди да тръгнете, госпожице Инглиш — каза Челси, — позволете да ви се представя официално. Аз съм новата звезда в „Опасни намерения“.

* * *

Касиди бе станала красива и разумна жена. Беше боец. Бе твърдо решена да победи света в игра, за която знаеше малко. И макар че другите бяха скептично настроени, Джеймс бе заложил на нея. Младото момиче, което помнеше и обичаше, бе преодоляло успешно всички пречки по пътя си. Рентру изпита гордост от успеха ѝ. В края на краищата, и той имаше заслуга. Джеймс се бе грижил за децата на Търмейн през по-голямата част от живота им и не съжаляваше за това.

Но докато я наблюдаваше на дансинга, Рентру си помисли, че изборът ѝ на партньор не е сполучлив. Джак Кавели означаваше неприятности.

Джеймс погледна Джонатан, който залиташе и се препъваше и беше видимо пиян. Младият мъж беше неконтролируем. Когато най-после го забележеше, Роджър щеше да побеснее. Рентру трябваше да намери начин да вразуми децата му. Моментът не беше подходящ семейството да прахосва енергия в скандали.

* * *

Беше почти полунощ. Джонатан още се криеше и наблюдаваше Касиди, която стоеше на няколко крачки от него и се усмихваше на гостите. Знаеше, че тя се радва на нещастieto му.

Изведнъж Джонатан изпита желание да залее скъпата ѝ рокля с питието си. Съзнаваше, че това е детинска постъпка, но не можеше да се сдържи. Проправи си път до средата на дансинга, като полагаше отчаяни усилия да не залита.

Касиди се изненада и стъписа от появата му.

— Здравсти, сестричке. Как я караш?

Касиди го предупреди с поглед. Нямахше да му позволи да злепостави семейството си. Джонатан се бе превърнал в огорчен и отмъстителен пияница.

Една от сервитьорките им предложи шампанско.

— Може би си пил достатъчно — тихо каза Касиди.

— Може би ти си пила достатъчно — рече Джонатан и изпи на един дъх пенливата течност. — Виждам, че вече си се запознала с Джак Кавели, най-влиятелния човек в Лос Анджелис.

Джонатан облиза устни и се усмихна, сетне продължи:

— Да, виждам привличането. Сигурно ти напомня за Том Глийсън. Нали си го спомняш?

Коленете ѝ се огънаха. Олюля се. В същия миг Джак Кавели застана до нея.

— Много си пиян, Джонатан. Защо не си легнеш? — строго каза Джак.

— Върви по дяволите, Кавели — изфъфли Джонатан, после отново се обърна към сестра си: — Нали си спомняш — Том, който те чука и сетне те заряза?

И се изсмя.

Касиди пламна.

— Колко часа го чака на летището?

Джонатан продължи да говори, но Касиди не чуваше думите му. В съзнанието ѝ нахлуха спомените за студената клиника.

Джак взе ръката ѝ и прошепна, че всичко е наред, че брат ѝ бръщолевци врели-некипели.

Без да пророни дума, тя тръгна към къщата, отначало бавно, за да се увери, че краката ѝ не треперят. Нямахше да позволи на Джонатан да види ефекта от думите си.

Мина през кухнята, защото това беше най-прекият път до задните стълби, но тази вечер помещението беше пълно със сервитьори, готвачи, прислужници и чистачки, които я забавиха.

Най-после излезе от кухнята, хукна нагоре по спираловидното стълбище и се прибра в стаята си. Постави в тъмнината, за да се успокои. После запали лампата. И изпищя.

Канаето беше опожарено. На леглото ѝ бе хвърлена окървавена нощница. На пода имаше отчасти изгоряла снимка на майка ѝ, а до нея — бележка, надраскана с червена боя като петната по нощницата.

„Хей, суперзвезда, блести, докато можеш. Скоро семейство Търмейн ще загуби още една красива дама.“

Той си проправи път през тълпата, хладнокръвно пресмятайки скоростта на бързите ѝ, грациозни крачки. Беше почти полунощ. Току-що бе изтичала нагоре по стълбите.

Топлият есенен въздух стана смразяващ и той се зарадва, че алкохолът сгрива тялото му. Облаци скриха луната.

Спря до фонтана под прозореца ѝ и зачака лампата да светне, после въздъхна, когато чу писъка на Касиди, който прониза нощта. Трябваше да действа бързо.

Нямахше да му отнеме много време да сломи духа ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Джак Кавели гледаше Тихия океан от скривалището под къщата си на плажа в Малибу.

Граничеща на запад с Тихия океан и на изток с планината Санта Моника, тази живописна плажна ивица се простираше с километри покрай магистрала номер едно в Калифорния. Там холивудските звезди имаха къщи, които през почивните дни им осигуряваха убежище от работата и от почитателите.

Зад семплата фасада на къщата на Джак се криеха помещения, разположени на няколко нива, закрит плувен басейн и огромни прозорци с изглед към океана. Само от плажа човек можеше да види цялата четириетажна сграда, която сякаш бе израснала върху скалата. Но от магистралата се виждаше само непретенциозен гараж за четири коли от едната страна на широката, асфалтирана алея и висока ограда от дъски, пред която растяха кедри. Входът беше скрит в отсрещната страна зад горичка от гигантски дървета юка. От двете страни на скромната дървена врата се извисяваха грамадни кактуси. На първото ниво имаше трапезария за гости, кухня, дневна и мраморен бар с цвят на карамел. По-нататък беше басейнът.

Къщата беше боядисана в нюансите на океана, пясъка и небето. Навсякъде бяха изкусно наредени сувенири от цял свят. На долното ниво имаше кинозала, която побираше стотина гости, а играчите в билиардната зала виждаха къпещите се в басейна през стъклена стена. Там се намираше и зала за конференции, обзаведена по последна дума на техниката, и кабинетът на Джак.

На първото ниво имаше изящно обзаведени апартаменти за гости, откъдето се излизаше на плажа. На най-горното ниво беше разположен апартаментът на Джак.

Имаше къщи в целия свят, но Малибу беше най-уединеното му място за отдих. Мирисът на океанския въздух и прибоят на вълните му предлагаха утеха в този луд, объркан и непредсказуем свят.

Джак преглеждаше тримесечните финансови доклади от подразделенията на „Колосал“, когато чу стъпките на Челси. На

малкото жени, които оставаха да прекарат нощта с него, не се позволяваше да обикалят къщата и най-вече да влизат в светилището му. Това беше заповед.

Но Челси явно мислеше, че е изключение.

Провинението ѝ беше достатъчно, за да го изкара от равновесие. Тя се приближи до бюрото и заста на само на няколко сантиметра от него.

Джак ненавиждаше сутрините, когато жените очакваха приятен разговор — да им каже колко са красиви, колко прекрасна е била нощта и да им предложи закуска на терасата. Ето защо обикновено ги изпращаше вкъщи с лимузината си, когато вечерта приключеше.

Сутрин нямаше нищо по-неприятно от истерична жена, която се чувства пренебрегната. А днес бе твърдо решил да подмине обичайния ритуал и да продължи да работи.

— Най-послед те намерих — засмя се Челси и игриво тръсна коси.

Още беше облечена в еротичната черна нощница, с която го изненада след снощното увеселение в „Шепнещи ветрове“. Движенията ѝ бяха бавни, лукави и целенасочени. Същинска котка.

— Да — отговори той, без да вдига глава.

Челси седна на ръба на бюрото и разголи дългите си, стройни крака.

Джак погледна неодобрително загорелите от слънцето бедра и затвори очи. Бе репетирал сто учтиви начина да я накара да си тръгне, но трябваше да внимава, защото Челси му бе нужна.

Джак наистина щеше се погрижи тя да получи ролята на Офелия в „Опасни намерения“. Така той щеше да знае какво става по време на снимките на филма. Кавели искаше да държи под око Касиди Инглиш и Челси щеше да бъде нищо неподозиращият му шпионин.

Кавели се опитваше да си внуши, че става дума само за бизнес и госпожица Инглиш няма да може да се справи с филма. „Дезмънд Филмс“ скоро щеше да се нуждае от помощта му и тогава той щеше да приложи в действие втората фаза на плана си.

В съзнанието му пробягнаха сцени от празненството на Търмейн. Джак рядко посещаваше отразявани от медиите събития и мразеше преструвките, фалшивите усмивки и ласкателствата. Знаеше, че единственото желание на всеки е да му се подмаже.

Важните тържества в Холивуд съвсем не бяха забавни, а представляваха изискани ритуали на интервюта, подборане на актьори и лични изяви. Колкото по-внушителен беше домакинът и списъкът на гостите, толкова по-недостойна беше играта.

И никое събитие в Холивуд не минаваше без красиви млади жени, които стояха покрай стената или седяха на бара и се усмихваха съблазнително. Нито една, дори утвърдените звезди, не пропускаше възможността да побъбри с Джак. Той се усмихваше вяло на всяка жена, която уловеше погледа му.

Предишната вечер, докато си проправяше път към бара, Джак мина покрай екзотична брюнетка с високи скули. Не можа да не обърне внимание на погледа, който тя му хвърли, докато съблазнително прокарваше пръсти през косите си. Но Джак не беше в настроение за бърз секс. Много по-късно изпита такова желание. Бе се наситил на холивудските жени. Всички бяха повърхностни. Агресивното им флиртуване приличаше на упражнение по актьорско майсторство, не съдържаше спонтанност. Но може би това се дължеше на възрастта му. Но Джак беше убеден, че между мъжа и жената трябва да има нещо повече.

Бе опитал да съжителства с една англичанка, но тя започна да хленчи, да се оплаква и да преследва само материални цели. Съвсем не беше онова, което Джак търсеше.

Трябваше му интелигентна, преуспяваща и изтънчена жена. Допадаха му жени, облечени в дрехи от „Армани“ и с бижута от „Булгари“, светски дами, културни, възпитани, познавачки на хубавите вина, деликатесите, изкуството и класическата музика. Освен това Кавели харесваше състраданието и чувствителността — рядко срещани качества у жените, с които се срещаше.

Беше заинтригуван от Касиди Инглиш. На живо бе по-красива, отколкото на снимките във „Варайъти“ и по телевизията. Джак беше омаян от сините ѝ очи, блестящата кожа и буйните черни къдрици, стигащи почти до кръста.

Откакто танцуваха, той не можеше да се отърси от спомена за тялото ѝ. Касиди беше изумително красива. Всеки глупак можеше да види това. Но Кавели беше сигурен, че привлекателността ѝ не е само физическа. На лицето ѝ бяха изписани решителност и непреклонност,

но и уязвимост. Разбира се, тя можеше да отхвърли ухажването му. А това засилваше желанието му.

Той се замисли за кратката размяна на реплики между Джонатан и Касиди. Бе дълбоко наскърбена от думите на брат ѝ. Искаше му се да я прегърне и утеши, но се бе въздържал. Бизнесът си е бизнес.

* * *

— Мислех, че ще закусим заедно. — В гласа на Челси прозвуча молба. — Разбира се, ако си много зает...

Лицето ѝ се изкриви от гняв и ревност, когато видя, че вестникът на бюрото му е разтворен на страница със снимка на Касиди.

Контрастът между жената, която го молеше, и жената във фантазиите му беше огромен. Челси беше неумолима, твърдоглава и досадна, а Касиди — решителна, фина и умна. Две крайности. Но въпреки това Джак долавяше нещо общо помежду им.

Челси прехапа устни в очакване на отговора му. Кавели реши да каже нещо, защото иначе тя щеше да изпадне в един от прословутите си истерични изблици, които го убеждаваха, че под лъскавата фасада Челси е само капризно дете.

— Много съм зает — нетърпеливо отговори той.

Обикновено би се съгласил да закусят заедно, но днес нямаше време за бърбене.

Челси скочи от бюрото и предизвикателно сложи ръце на кръста си.

— Виждам — рече тя и погледна снимката на Касиди.

— Моля те, престани с тези игри. Взаимоотношенията ни са само делови. Спести ми театралниченето. Ревността не ти подхожда.

— А ти ми спести лъжите! Видях как я гледаше снощи. По дяволите, искаше да я изчукаш на дансинга! Но госпожица Инглиш е твърде изискана, за да я чукаш. Това си мислеше, нали? Независимо дали си достатъчно мъж, за да го признаеш или не, тя те привлича!

Обърна се и излезе, като тресна вратата. Едва тогава Джак изгуби самообладание. Обичайното му самочувствие и самодоволна усмивка отстъпиха място на завладяващ гняв. Как се осмеляваше Челси да го обвинява, че се размеква? Разбира се, че грешеше. Никоя

жена не можеше да покори Джак Кавели, колкото и изключителна да беше. Той ги употребяваше като пури — само се наслаждаваше на аромата. И обичаше разнообразието. Жена да го накара да падне на колене? Невъзможно!

Джак хукна към вратата, забърза по коридора и пресрещна Челси, която слизаше по стълбите. Тя отвори уста да каже нещо, но той ѝ попречи с груба целувка. Тя не се възпротиви. Познаваше го твърде добре. Джак отмъщаваше по най-добрия начин, който знаеше — правеше любов като див звяр.

Блъсна я на пода и вкопчи пръсти в косите ѝ.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Касиди бе изумена от оживеното движение по магистралата толкова рано сутринта. Беше едва седем, но пътищата бяха задръстени. За разлика от Манхатън обаче шофьорите спазваха безопасно разстояние. Може би, в края на краищата, щеше да остане да живее в Лос Анджелис.

Преживяното миналата нощ не я оставяше на мира. Кошмарният вид на изгорялото ѝ канапе, окървавената нощница, бележката — всичко бе сложило отпечатъка си върху нея. Касиди се бе преместила в друга стая, но въпреки че беше изтощена, не можа да заспи.

Баща ѝ се бе опитал да я успокои, като каза, че това е нечия дебелашка шега. Касиди не пророни дума. Знаеше, че и двамата мислят за Джонатан, пиянството и гнева му.

Накрая се отказа от опитите да заспи и зачете „Колосал: възходът, падението и повторният възход на киностудията“. Трябваше да научи нещо за компанията, за да бъде готова да я ръководи.

За добро или лошо, „Дезмънд Филмс“ беше собственост на „Колосал“, която бе контролирана от Джак Кавели. Касиди знаеше, че един от ключовете за успеха е да познава играчите. А в момента Джак Кавели беше най-големият.

Трийсетте и четирийсетте години бяха златна епоха за киното, фабриките за мечти бълваха стотици филми всяка година, за да заситят апетита на американската публика. Уолтър Пикет, богат рекламодател, притежаваше една от най-преуспяващите и продуктивни киностудии в Холивуд.

Пикет имаше силни връзки в развлекателната индустрия и успя да привлече звезди като Мей Уест, Марлене Дитрих, Гари Купър и Бинг Кросби. За две години поредица сливания и структурни промени съсредоточи деветдесет и пет процента от филмовата продукция в ръцете на девет студии — пет големи и четири по-малки, сред които „Туентиът Сенчъри Фокс“, „Парамаунт“ и „Уорнър Брадърс“. „Колосал“ държеше второто място.

Под ръководството на Пикет „Колосал“ направи филми, които покориха сърцето на изстрадалия от Голямата депресия американски народ.

Пикет смяташе, че героите на филмите трябва да са достъпни за всеки. Нямаше значение дали си безработен съпруг или сантиментална домакиня. Пикет показваше хора, в които можеш да се разпознаеш. Той превърна в мит живота на обикновения американец. Ако Америка имаше проблеми, Холивуд предлагаше лек. Постепенно „Колосал“ стана номер едно.

Но Пикет имаше и стабилна поддръжка. Интересът на Касиди се засили, когато разбра как предполагаемият законен бизнес на кинопроизводството се е свързал с политиката на мафията.

Един от дългогодишните съдружници на Пикет беше прословутият гангстер Бенджамин Сийгал, по прякор Лудия. Сийгал бе израснал в Ню Йорк и бе започнал като изпълнител на поръчки за Лъки Лучано и Майър Лански. Отначало беше известен само като контрабандист на алкохол и убиец с ненаситно либидо. Но после се пристрасти към танцорките и актрисите. Започна да дружи със светския елит на Холивуд и скоро се издигна. Нещата бяха елементарни. Ако искаш работа, трябва да платиш. И щом важните клечки не плащаха, актьорите им бяха принуждавани да слязат от сцената.

Според слуховете Сийгал беше причината за успеха на „Колосал“. Той съумя да разчисти пътя си към върха, насаждайки страх и уважение. Лудия държеше в ръцете си целия Холивуд. Нямаше директор на киностудия, продуцент, режисьор или импресарио, който да притежава повече власт.

Сийгал печелеше близо милион на година и влагаше цялата си печалба в търговията с наркотици и с бели робини. Дори след ареста му през 1939 година за убийството на Хари Грийнбърг Сийгал живееше в разкош зад решетките. Пускаха го няколко пъти месечно и хората в града го виждаха с известни „играчи“ от света на организираната престъпност, с банкера, брокера и счетоводителя, които управляваха парите му.

Освобождаваха го и за всяка важна премиера или светско събитие.

Скоро обвинението в убийство беше оттеглено и за няколко седмици приятелите му, сред които Уолтър Пикет, му помогнаха да се върне на върха.

През юни 1947 година в полунощ Лудия четеше вестник в хола на приятелката си Вирджиния Хил, когато изстрел строши прозореца. Сийгал беше застрелян. Три куршума пронизаха черепа му.

На погребението Пикет беше покрусен. През 1954-та, годината, в която фалира, почина от сърдечен удар.

„Колосал“ остана на единствения му син, Уолтър младши.

Той поразително напомняше на заварения брат на Касиди. Пикет младши беше разглезен, а вкусовете му — екстравагантни. Липсваха му качества на бизнесмен и амбиции. Не след дълго студията западна. „Колосал“ затвори врати през 1964 година.

Възкръсването ѝ петнайсет години по-късно се дължеше на Джек Кавели. Ако не бяха милионите и проницателността му, „Колосал“ щеше да бъде само пращен спомен в архивите на Холивуд.

За всеки в този бизнес беше ясно, че Кавели е гениален. Той беше спасителят, героят и месията на „Колосал“.

Касиди внимателно проучи ролята на Кавели от 1984-та досега — годините, през които властта му бе станала очевидна. В края на краищата, знанието беше сила, а Джек явно се интересуваше само от силата. Ако искаше да спечели уважението и подкрепата му, Касиди трябваше да знае всичко за него и студията. Трябваше да мисли за него само като за противник, но ѝ беше трудно. Споменът за танца предизвика емоции, които я изумиха със силата си. Инстинктът я предупреждаваше да внимава. Кавели не беше мъж, към когото трябваше да изпитва влечение. Не можеше да си го позволи.

Тя се замисли за Рудолфо, най-добрия си приятел, колега и от време на време любовник. Предишния ден му се бе обадила и го бе помолила да дойде в Лос Анджелис, за да ѝ помогне с „Опасни намерения“. Той се бе съгласил, но сега Касиди се запита дали идеята е добра. Имаше доверие в способностите му като режисьор, но в личен план той искаше твърде много. Обичаше ли го достатъчно, за да му го даде? Не беше сигурна дали са родени един за друг.

Но знаеше, че Рудолфо ѝ е абсолютно необходим, за да успее с „Опасни намерения“.

Мислите ѝ отново се насочиха към Джак Кавели и после към Челси Хътън. Те бяха любовници. Беше очевидно. Но неизвестно защо ѝ се струваше, че не си подхождат. Засмя се. Нима ревнуваше? На случайната им среща на гробището Челси Хътън изглеждаше дружелюбна и възпитана, но държанието ѝ на приема ясно показва, че смята Касиди за враг.

Касиди разбра, че ще има неприятности с Челси Хътън.

* * *

По обяд Касиди бе „официално уведомена“, че Челси ще играе ролята на Офелия. Младата актриса, която вече беше избрана, бе подкупена, за да се откаже от договора си. Парите щяха да бъдат отделени от бюджета на филма.

Касиди инстинктивно чувстваше, че Челси Хътън не е подходяща за ролята на Офелия Росини. Героинята беше силна и решителна, но наивна и добродетелна, притежаваше нежна красота и се държеше като дете. А Челси беше превъплъщение на неподправена страст, която нямаше нищо общо с крехкостта на Офелия.

Но Кавели бе дал ясно да се разбере, че Челси е неговият избор за ролята. Касиди нямаше намерение да спори за това с шефа си. Поне засега. Снимките трябваше да започнат само след седмица и едва ли щяха да приключат бързо, ако се спореше за ролята. А и Джак сигурно не беше склонен да обсъжда този въпрос. Касиди не можеше да си позволи да загуби на този етап. Слава богу, че поне Рудолфо скоро щеше да бъде тук.

Тя бавно се приближи до входа на „Колосал“ и спря пред будката на пазача. След няколко минути той излезе и попита:

— Мога ли да ви помогна, госпожице?

— Аз съм Касиди Инглиш. Работя в „Дезмънд Филмс“.

— Разбира се, госпожице Инглиш — сърдечно се усмихна пазачът. — Пропускът ви още не е готов, но щом го получа, веднага ще ви се обадя.

Той натисна копчето и вратата се отвори.

— Главната сграда е нагоре по хълма и после вдясно. Казвам се Сам. Ако имате нужда от нещо, обадете ми се.

Касиди отвърна на усмивката му и подкара нагоре. Когато стигна до паркинга, тя остана приятно изненадана, когато видя, че има запазено място с нейното име.

Главната сграда беше представителна и елегантна, внушаваше власт.

Касиди взе асансьора и се качи на третия етаж. В тесния коридор имаше бюро, зад което работеха три секретарки. Преди Касиди да успее да се представи, от един кабинет зад приемната се появи жена на средна възраст.

— Вие трябва да сте дъщерята на господин Търмейн — каза тя и протегна ръка. — Аз съм Луси Уитикър, главният администратор. Радвам се, че съм първата, която ви посреща с добре дошла на борда.

Касиди се усмихна.

— Приятно ми е да се запознаем.

— Елате, ще ви заведа в кабинета ви.

Тя поведе Касиди по коридора. Стигнаха до големи двойни врати с надпис „Касиди Инглиш“.

Стаята беше просторна и с висок таван. Едната стена беше в прозорци. Имаше огромно бюро, кожено канапе, два стола, модерни картини и маса за конференции с десет места. На другите три стени бяха наредени лавици с книги. Килимът беше виненочервен. През големите прозорци зад бюрото струеше слънчева светлина.

— Навремето са използвали това помещение за частни кинопрожекции. Господин Пикет е харесвал интимната атмосфера. И на мен ми допада. А на вас? — попита Луси.

— Кабинетът е бил на господин Пикет?

— Да.

Касиди се усмихна, доволна, че може да почувства атмосферата, където бе работил основателят на киностудията.

Луси се приближи до бюрото и ѝ показа вътрешния телефон.

— Ако ви трябва нещо, не се колебайте да ме повикате. Секретарката ви Ели Фармстед ще дойде всеки момент. Отиде при охраната да ви вземе ключове. Мисля, че ще я харесате.

— Благодаря, Луси.

— Е, ако мога да направя още нещо за вас...

— О, не. Вече направи достатъчно.

— Тогава ще ви оставя да се настаните. Сигурна съм, че имате много работа — каза Луси и излезе.

Касиди седна зад бюрото и огледа кабинета. Беше изумена от размерите и елегантността му. Не можеше да повярва, че е там. От години мечтаеше да направи игрален филм, но винаги я бе възпирала мисълта, че ще бъде колега на баща си.

Вратата се отвори и в стаята подаде глава млада жена.

— Здравейте, госпожице Инглиш. Аз съм Ели.

Касиди се изненада, като видя красивата жена, която беше на около двайсет и пет години.

— Ето ключовете — за този кабинет, за служебния асансьор и за шкафовете. Желаете ли да ви донеса нещо?

Касиди стана, стисна ръката на Ели и взе ключовете.

— Не, в момента не се сецам за нищо. Още дори не съм прегледала съобщенията си.

— Добре. Ако ви трябва, натиснете най-горното копче вляво. Има кафе и чай, а хладилникът е зареден със сокове и газирана вода. Барчето е зад онази лавица.

— Благодаря.

Ели зае мястото си пред вратата, а Касиди отново седна зад бюрото. Трябваше да прегледа десетки съобщения, да насрочи срещи с шефовете на отдели, да одобри снимачния план и да разговаря с актьорите.

— Ели, би ли ми донесла сметките за рекламата и докладите за бюджета на „Опасни намерения“?

Касиди пое дълбоко въздух. Заболяването на Роджър и отсъствието му бяха предизвикали хаос и бяха изложили на риск довършването на филма. Касиди трябваше да смени няколко членове на екипа. Художниците заплашваха, че ще напуснат. Сега всичко зависеше от нея и от Рудолфо. Те трябваше да нормализират нещата и да се опитат да завършат филма до края на месеца. А това беше почти невъзможно. Слава богу, че Рудолфо щеше да бъде тук довечера.

* * *

На вратата се потропа. Последва какофония от гласове.

— Не може да влезете без предизвестие — твърдо заяви Ели. — Моля, седнете в чакалнята, а аз ще съобщя на госпожица Инглиш, че сте тук.

През последните няколко часа Касиди бе разбрала, че Ели е непреклонна и невъзмутима. И щом секретарката ѝ беше ядосана, явно щеше да се случи нещо неприятно.

И наистина стана така.

Вратата се отвори и на прага застана Челси Хътън, обградена от „свои хора“. Ели безуспешно се опитваше да препречи пътя ѝ. Ноздрите на Челси бяха разширени от гняв, очите ѝ блестяха.

— Моля те, кажи на тази жена коя съм.

Касиди стана и сложи ръце на бюрото. По лицето ѝ пробягна сянка на безпокойство. Тя се обърна към Ели, погледна я с разбиране, усмихна се и каза:

— Всичко е наред. Аз ще се оправя.

Още зачервена и ядосана, секретарката кимна и излезе.

Челси седна на бледолилавото канапе и кръстоса крака. Пурпурната, дълга до глезените копринена рокля се вдигна, показвайки подходящи по цвят ботуши. Очевидно доволна от ефекта на появата си, кандидат-звездата въздъхна и веднага пристъпи към въпроса, по който бе дошла.

— Това е екипът ми. Майкъл Лот, моят импресарио, и Филип Уест, рекламният ми агент. Всички трябва да се отнасят с тях с уважението, което се полага и на мен. — Челси протегна ръка и Уест мигновено ѝ подаде тейфтерче. — Филип планира рекламната ми кампания и трябва да добавя, че работи много усилено.

Филип кимна като послушно кученце. През цялата си кариера Касиди не бе виждала клиент да представя рекламния си агент. Майкъл Лот беше по-симпатичен. Той излъчваше доверие и изглеждаше леко натъжен.

— Ето каква е стратегията му — продължи Челси. — Искаме човек, който да избере два-сет-трийсет места в града за рекламни пана. Трябват ми и няколко нови снимки. Образът ми ще бъде показан с надписа: „Коя е Челси Хътън?“. Въпросът към публиката ще засили интереса към мен. Знаеш, че аз ще изтегля филма със себе си. Затова преди премиерата ще сложим реклами с нещо като: „Гледайте я в Опасни намерения“. Не може да си позволим да загубим.

Касиди не можеше да повярва на ушите си. Челси искаше „Колосал“ да плати за личната ѝ реклама, а не за промоцията на филма. Каква наглост! Касиди се опита да прикрие раздразнението си. За някои кинозвезди нямаше нищо по-важно от огромната им егоцентричност. „Не ѝ отказвай пред хората“ — помисли тя.

— Мисля, че трябва да поговорим за това.

Майкъл Лот отвори уста да каже нещо, но Челси не му даде възможност.

— Какво има да говорим? Така искам аз. Освен това, Джак е съгласен — победоносно добави Челси.

Касиди долови иронията в гласа ѝ и изпита желание да изкрещи. При други обстоятелства би спорила, но сега нещо я спря. „Опасни намерения“ беше твърде важен. Касиди не можеше да си позволи да отстъпи пред Челси Хътън и абсурдните ѝ искания. Но вместо да възрази, Касиди реши да се държи с Челси като с разглезено дете и да я предразположи.

— Мисля, че кампанията ви е обещаваща. — Касиди съсредоточи погледа си върху Филип Уест. — Защо не я обсъдим другата седмица?

Думите ѝ, изглежда, удовлетвориха всички, включително Челси. Настроението ѝ изведнъж се повиши. Лицето ѝ се оживи. Тя стана, тръгна към вратата и попита през рамо:

— Кога започваме да снимаме?

Касиди положи усилия да запази спокойствие, стисна зъби и отговори:

— Веднага щом задоволим всички капризи.

* * *

— Сигурно не говорите сериозно.

Касиди погледна гневно Джак Кавели и сви устни. Съзнаваше, че поема ужасно голям риск, като спори с шефа си, но беше толкова ядосана, че не ѝ пукаше.

Джак изглеждаше невъзмутим. Касиди би се заклела, че дори видя присмех в очите му.

Двамата не се бяха виждали от предишната нощ. И не беше необходимо. Тя го отбягваше, макар че не знаеше защо. От смущение, несигурност или може би от страх? Вероятно поради трите причини. Кавели я гледаше изпитателно и Касиди се почувства неудобно.

— Отстъпвайки пред исканията ѝ, вие създавате чудовище — настоя тя.

Джак запази спокойствие. Очите му я пронизваха и изучаваха всяко нейно движение.

— Госпожице Инглиш, всяка бъдеща звезда, която влиза през тази врата, е потенциално чудовище. На кого му пука за исканията ѝ? Сега цената на един непретенциозен филм е петдесет милиона долара. В момента бюджетът на „Опасни намерения“ драстично надхвърля тази цифра, а вие дори не сте започнали да снимате. — Той се приближи до прозореца и без да се обръща с лице към нея, добави: — На този етап неколкостотинте хиляди долара за рекламата на Челси едва ли ще имат някакво значение. Пък и доколкото си спомням, нямаме друг план за реклама. И за да бъде напълно откровен, „изпълненията“ на Роджър по този проект бяха наистина разочаровачи. Ако някой има вина, това е той.

— Как се осмелявате да кажете такова нещо? Много добре знаете, че баща ми даде всичко от себе си на „Опасни намерения“.

Изведнъж Касиди осъзна, че не може да направи нищо срещу обещанието, което Кавели бе дал на любовницата си. Касиди трябваше да работи за рекламната ѝ кампания. Реши да не му показва, че е спечелил този рунд.

— Роджър хвърли много пари в подготовката за снимането на филма — продължи Кавели, после се обърна, пое дълбоко въздух и добави: — Както и да е. Сега това няма значение. Трябва да се справим със ситуацията.

Касиди направи няколко крачки към него. Погледна го в очите.

— Възнамерявам да се вмести в бюджета, господин Кавели. За вас това може да е незначителен разход, но за мен означава оцеляване. Смятам да вложа всичко от себе си в този филм. И няма да се задоволя да свиря втора цигулка.

— Комарджия ли сте, госпожице Инглиш?

Въпросът я завари неподготвена. Защо Кавели сменяше темата? Джак скъси разстоянието, която тя умишлено бе оставила помежду им.

Отблизо Касиди видя несъвършенствата му, но това само го правеше по-достъпен. Бдителността ѝ намаля. Тя не беше в състояние да говори, затова само кимна.

— Не знам дали го съзнавате, госпожице Инглиш, но аз съм женен за тази киностудия повече от двайсет години. „Колосал“ е най-важното нещо в живота ми. Но съм готов да заложа половината от акциите си, че няма да можете да приключите снимките в определения срок.

Касиди се поколеба за миг, опитвайки да проумее думите му.

— А ако спазя срока?

— Вечеря в „Палм“.

Тя стоеше неподвижно в средата на стаята. Изражението на Джак беше непроницаемо. Беше трудно да се определи дали се шегува, или говори сериозно.

— Това е лично предизвикателство, така ли?

Кавели кимна.

— Ако спечелите, половината от „Колосал“ е ваша. Ако загубите, ще платите триумфалната ми вечеря.

Джак посегна и стисна ръката ѝ в знак, че сключват сделка. Очевидно си играеше с нея и бе пуснал в действие цялото си обаяние.

Ако Кавели изпълнеше обещанието си, тя щеше да му продаде дела си от „Колосал“ за цялата „Дезмънд Филмс“.

— Споразумяхме ли се? — попита той.

— Да.

Ако говореше сериозно, Кавели беше луд. Ако се шегуваше, Касиди щеше да се погрижи да му го върне тъпкано, когато завършеше навреме филма. Комарджиите бяха непредсказуеми.

* * *

Когато след два дни Търмейн не беше отговорил на обаждането ѝ, Патриша Хенсън не можа да реши какво да направи по-нататък. Колкото повече слушаше новините за киностудията, толкова по-силна ставаше болката ѝ. Духовният ѝ наставник от „Анонимни алкохолици“ смяташе, че разкриването на тази тайна ще предизвика смут в двете семейства. Той я предупреди, че макар изкупването на вината да е

важно, тя не бива да ги наранява и може би е по-добре да се откаже от идеята си. Но Патриша остана непреклонна.

Ето защо, когато намери в указателя домашния телефон на Челси Хътън, тя остави съобщение на секретаря, в което каза, че има важна информация за баща ѝ.

Младата жена се обади.

— Аз съм Челси Хътън.

— Имам информация за произхода ви, която мисля, че трябва да знаете.

За изненада на Патриша Хенсън Челси не се поколеба. Сякаш знаеше, че има нещо нередно и бе очаквала това обаждане.

— Къде можем да се срещнем, госпожо Хенсън? Мисля, че не трябва да говорим по телефона.

— Да. Можете ли да дойдете тук? Не мога да се придвижвам лесно... Инвалид съм.

Челси Хътън въздъхна и Патриша чу звук от всмукване на цигарен дим.

— Е, щом настоявате. Тази работа не ми харесва, но съм любопитна. Дано си заслужава.

— Елате, госпожице Хътън. Ще пием чай.

— Нека да бъде в пет часа. Ще пием коктейли.

* * *

Рудолфо гледаше през прозореца на първа класа и размишляваше. Искаше му се иронията на живота да го забавлява, а не да го измъчва. Открай време желанието му беше да прави игрални филми, бе посещавал училище за филмово изкуство, бе платил хиляди долари, за да се научи да режисира. Сега най-последно мечтите му щяха да се сбъднат.

Дали Касиди не бе полудяла да му възложи тази работа? Дали предложението ѝ означаваше онова, на което Рудолфо се надяваше?

Той не можа да повярва на ушите си, когато тя се обади. А когато предложи семейният ѝ адвокат незабавно да освободи Рудолфо от договора с „На минутата“, той не се поколеба. Как можеше да откаже? Най-последно Касиди имаше нужда от него.

Тя му каза, че предложението не е кой знае какво. Не можела да му даде повече от двеста и петдесет хиляди долара. Но на него не му пукаше. Той би приел работата и без да му плаща.

Самолетът започна да се спуска. Рудолфо въздъхна дълбоко, затвори очи и си представи лицето на Касиди. После се замисли за последната им нощ заедно, преди тя да замине за Лос Анджелис. Той бе влязъл в кабинета ѝ в апартамента ѝ и Касиди се ядоса.

— Това е неприкосновена територия — троснато каза тя.

— Не нарушавам никакви правила, нали?

— Нахлуваш в личното ми пространство.

Думите ѝ го обидиха. Той изпита познатото чувство на безсилие. Защо Касиди никога не го допускаше до съкровения си тайни?

Е, тя явно бе променила решението си. Защо иначе ще го вика при себе си?

Самолетът кацна пет минути по-рано от разписанието. Рудолфо слезе, взе багажа си и спря такси.

Топлото време и безоблачното небе започнаха да го успокояват. Рудолфо усети, че се отпуска. В Ню Йорк валеше и беше мрачно и потискащо. А Лос Анджелис приличаше на рай.

Шофьорът спря пред хотела. Рудолфо плати и слезе.

Пиколото го заведе до малкия едноетаен апартамент. Архитектурата и обзавеждането бяха съвременна интерпретация на колоритния южнокалифорнийски стил от двайсетте години. Спалнята и холът гледаха към прочутото пристанище на Санта Моника. Рудолфо се надяваше, че ще убеди Касиди да отседне при него.

* * *

Лос Анджелис беше златна мина на жени и всяка го желаше. Осемнайсетгодишни и самостоятелни. Какво повече можеше да иска един страстен мъжкар? Не беше лесно да си намери работа. Обслужването на маси и миенето на подове не бяха по вкуса му. Но имаше и други възможности за избор. Едната от тях беше да се мотае на Трокадеро с надеждата да му провърви. Винаги се намираща някоя отегчена домакиня, застаряваща актриса или млада жена с богат татко, копнееща за вниманието му. И всички бяха

готови и изпълнени с желание, изгарящи от нетърпение да си платят и да получат някои дребни услуги и мъничко внимание.

Той беше млад, хубав и опитен. Имаше коефициента на интелигентност на университетски преподавател и манталитета на гангстер. И само за няколко месеца успя да се издигне в социалната йерархия на Лос Анджелис. Той очароваше, придружаваше и се отдаваше на всяка жена, която можеше да му помогне. Приятелките му го обличаха от главата до петите — ушити по поръчка ризи и костюми, ръчно рисувани копирени вратовръзки. Копчетата на ръкавелите му бяха „Шанел“, а часовникът с диаманти — „Пиаже“. Караше ягуар и живееше в къща на плажа.

Присъстваше на всички важни светски партита в Холивуд. Общуваше с различни хора. Дори младите мъже го харесваха.

Никога не се привързваше към жените. Научи се да не влага чувства и да се представя по най-добрия начин. Веселеше се по цяла нощ и спеше през деня.

Шеметният живот му харесваше. След година той стана най-добрият актьор, който Холивуд бе виждал. Играеше всичко — бизнесмен, автотехник, магнат от Уолстрийт, любящ, състрадателен съпруг и пресметлив приятел — и изпълняваше всяка роля прецизно и талантливо.

Скоро реши, че иска всичко. Да бъде звезда. Да покори света. Да бъде завладяващ като Брандо, убедителен като Истууд и красив като Редфорд.

Това беше Холивуд. А там всичко беше възможно.

* * *

„Мортън“ на Мелроуз беше олицетворение на мощта на Холивуд, особено в понеделник вечер, когато там се събираше каймакът на обществото.

Джеймс Рентру и Джак Кавели вечеряха в „Мортън“ за втори пореден понеделник. Откакто се бяха видели на приема на Търмейн, всеки наблюдаваше изпитателно другия. След като се настаниха на обичайната си маса и сервитьорът взе поръчката им, Кавели каза:

— Дъщерята на Роджър е много енергична и делова.

Джеймс сви рамене.

— Очакваше ли нещо по-малко? Тя има добро потекло.

— Днес имах с нея малък спор — усмихна се Джак.

— Е, и?

— Само ще кажа, че през следващите два месеца ще има много фойерверки — сковано се засмя Кавели.

Джеймс си позволи съвсем лека усмивка.

— Мисля, че най-после срещна равностоеен съперник, Джак. Касиди е много решителна и упорита жена. И влага изключителна страст в работата си.

Джеймс гледаше Кавели с възхищение. Четирийсет и девет годишният милиардер бе казал пред „Уолстрийт Джърнъл“, че успехът означава да наемеш най-добрите хора, а после да седнеш и да ги гледаш как работят. Джак беше достъпен, харесван и уважаван. Без него киностудията щеше да пропадне.

Но Рентру знаеше, че работата под ръководството на Кавели ще бъде ад за Касиди.

Сервитьорът им донесе две мартинита.

Джак вдигна наздравица.

— За добрите делови взаимоотношения и за спокойствието в „Колосал“. За успех на Касиди.

— Убеден съм, че ще успее. Но те предупреждавам, Джак, не бъди строг с нея. В противен случай ще отговаряш пред Роджър и пред мен.

В същия миг Джеймс чу познат глас, който го накара да се изпоти.

Вляво видя група млади мъже и жени, седнали на голяма кръгла маса встрани от бара. Смехът и неприличните подмятания се усилиха, когато управителят отиде да им направи забележка. Размениха се реплики, последвани от звука на строшена чаша.

— Познаваш ли някого на онази маса? — попита Джак, който седеше с гръб към шумната компания.

— Боя се, че да. Джонатан Търмейн — гневно отговори Рентру, после хвърли кърпата за хранене на масата и тръгна към младежите.

Сграбчи Джонатан за лакътя и през стиснати зъби изръмжа:

— Ето защо баща ти даде „Дезмънд Филмс“ на Касиди! Не съзнаваш ли колко зле се отразява държанието ти върху него?

— Да му го начукам на шибания ми баща! — изрева Джонатан.
— И на Касиди също!

Джеймс бързо го изведе на улицата. Адвокатът спря такси, даде петдесет долара на шофьора и каза:

— Закарайте този човек в „Шепнеци ветрове“ на Сънсет Булевард в Бевърли Хилс. И не спирайте никъде. Задръжте рестото заради безпокойството.

Рентру отвори вратата и блъсна Джонатан в колата. Сетне подаде глава през прозореца и строго каза:

— Още едно публично излагане, и с теб е свършено.

— Какво смяташ да направиш? Да кажеш на тати?

Въпреки иронията и сърдития тон Джеймс видя страха в очите на младия мъж.

— Слушай ме добре! От сега нататък ще правиш каквото аз кажа. Повече никакви купони, наркотици и прахосване на пари. Време е да започнеш да се държиш като възрастен. И да се научиш да поемаш отговорност.

Джонатан облегна глава назад, затвори очи и с усилие измърмори:

— И как, мислиш, ще стане тази работа?

Огорчението във въпроса умилостиви Джеймс. Джонатан беше изолиран от фамилия бизнес и явно жестоко обиден.

— Прибери се вкъщи, изкъпи се с хладка вода и когато изтрезнееш... ще поговорим.

— А ако не го направя...

— Прибери се вкъщи, Джонатан — повтори Джеймс, обърна се и влезе в „Мортън“.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Челси беше в повишено настроение, когато излезе от кабинета на Касиди. Не я свърташе на едно място, затова започна да се разхожда по Родео Драйв, като влизаше във всеки магазин — „Гучи“, „Джорджо Армани“, „Шанел“, „Кристиан Диор“. Пробваше дрехи и си представяше парите, които скоро щяха да бъдат нейни.

Вече нямаше да се притеснява коя е, къде спи и как живее. Най-после щеше да притежава всичко, което бе искала, и чувството я изпълваше с вълнение.

Челси извървя двайсетте пресечки до хотел „Бевърли Хилс“. Блеснаха светкавици, последвани от гръм. Заваля силен дъжд. Тротоарите опустяха, но колите продължиха да се движат.

Челси изпадна в екстаз. Черните облаци, пороят и мрачното небе изостриха сетивата ѝ. Тя ненавиждаше слънчевата светлина. Съблече черното си кожено манто, преметна го на ръката си и се наслади на студените капки дъжд. Имаше чувството, че за пръв път през живота си диша свободно.

Тя се разходи в градината на хотела, минавайки покрай уединените бунгала, и си представи, че те са тайни, романтични убежища на звезди като Монро, Гейбъл, Тейлър и Бъртън.

Челси ускори крачка и стигна до грил бара, където се сключваха сделките в света на филмовата индустрия. Знаеше, че Джак и Роджър имат запазени маси там.

Спомни си колко силно копнееше да бъде поканена на някоя от онези маси. Сега несъмнено щеше да бъде поканена... ако приемеше. Тя се усмихна.

Дъждът намаля и слънцето надникна през тъмните облаци. Градината започна да се изпълва със служители и гости на хотела и това ядоса Челси. Прииска ѝ се да избяга. Но с периферното си зрение забеляза група мъже, които играеха на карти под един от чадърите край басейна. Огромната купчина пари в средата на масата разпали интереса ѝ. Всичко, което увеличаваше прилива на адреналин, привличаше вниманието ѝ. Борсата, конните надбягвания, рулетката,

автоматите — каквато и да беше играта, Челси изпитваше удоволствие от интригата и напрежението. Моментната наслада отговаряше на темперамента ѝ, характеризиращ се с нетърпение и припряност. Веднъж ѝ казаха, че страстта ѝ към хазарта е симптом на болестта ѝ, но на нея не ѝ пукаше.

Докато влизаше във фойето на хотела, Челси почувства, че енергията ѝ намалява. Уплаши се, че отново ще изпадне в депресия. Опита се да върви бавно, като се подпираше на стената, за да не загуби равновесие. Нужна ѝ беше почивка.

Слава богу, че Джак ѝ позволи да отседне в неговия апартамент в хотела, докато завършеха снимките на „Опасни намерения“. Без да си прави труда да търси ключа, Челси натисна звънеца. След минута на прага застана икономът Чарлс, дребен азиатец, който винаги беше усмихнат. Но сега лицето му беше разтревожено и тя разбра, че нещо не е наред.

— Госпожо Хътън, моля ви, разберете, че направих всичко възможно да я убедя да си тръгне, но... тя е... тук.

Челси мина покрай него, хвърли мантията и чантата си на дивана и забърза към спалнята. Изабел седеше на пода. До нея имаше голяма купа пуканки и училищната ѝ чанта. Очите ѝ бяха приковани в анимационния филм, който даваха по телевизията. Тя видя майка си и се уплаши.

Челси посегна към дистанционното управление, но Изабел вече бе изключила телевизора.

Слабото, русокосо десетгодишно момиченце стана и приглади гънките на карираната си пола.

— Какво става? Какво правиш тук? Къде е Джеси? — извика Челси и изведнъж почувства прилив на маниакална енергия. Главата ѝ започна да пулсира.

— Не знам, мамо — тихо и уплашено отговори детето. — Джеси каза, че трябва да замине. Остави ти бележка.

Челси се втурна към тоалетката, разкъса плика и разгърна писмото.

„Челси,

Имам неотложен семеен проблем. Не можах да се свържа с теб. Затова оставих Изабел при Чарлс. Съжалявам, но нямам друг избор. Мисля, че няма да се върна.

Джеси“

Челси прочете бележката два пъти, после изкрещя:

— Господи!

Изабел се вцепени. Челси видя паниката в невинните ѝ сини очи, но не можа да се овладее.

— Какво ще те правя, по дяволите?

Детето се обърна така, че да може да я наблюдава. „Колко много си приличаме“ — помисли Челси.

Ужасът на Изабел отекна в съзнанието на Челси. Тя долови страха на дъщеря си и си спомни собственото си детство. Но после гневът отново я завладя. Изабел нямаше представа колко ѝ е провървяло.

— Съжалявам, мамо.

Но Челси не чу думите ѝ. Почувства се странно. Между тялото и съзнанието ѝ сякаш нямаше синхрон. Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло и тя се обля в пот. Тялото ѝ се движеше, но съзнанието не функционираше.

Болеше я главата. Погледна момиченцето пред себе си. „Коя си ти?“ — обадиха се гласовете. Челси започна да обикаля около детето, което стоеше неподвижно и без да мига. Дали Изабел обвиняваше Челси за нещо? В паметта ѝ се появиха спомени. Денят, когато Челси намокри гащичките си, защото мама не ѝ позволи да използва обществена тоалетна. Или когато, без да иска, счупи старинния часовник и мама я заключи три дни в стаята ѝ и я накара да се моли, без да ѝ дава нито храна, нито вода. Спомените връхлетяха с такава сила, че Челси обезумя. Тя издърпа чекмеджетата на тоалетката и започна да хвърля бельото си из стаята.

После строши кристалната ваза и продължи да хвърля книги и предмети на изкуството.

Изабел се разплака, но още стоеше неподвижно и се опитваше да контролира риданията си. Това подхрани яростта на Челси. Тя грабна

ножица, изтича до гардероба, отвори вратите и започна да раздира дрехите си. Представи си, че се намира в стаята на Касиди. Сетне започна да хвърля през рамо обувки и чанти.

— Мамо, моля те! Престани! Чарлс! Направи нещо! Мама полудя!

Икономът се втурна в стаята и като видя сцената, хукна към телефона.

Челси се умори и започна да си играе с парчетата плат, останали от дрехите ѝ.

Изабел седна в ъгъла и прибра колене до гърдите си, като тихо хлипаше.

Така ги завари Джак.

* * *

Когато разбра колко много работа има и колко кратък е срокът, за който трябва да я свърши, Касиди положи усилия да се пребори със силното си желание да зареже всичко и да се махне оттам. Но когато отново се съсредоточи, тя си спомни за облога с Джак Кавели. Нямахше начин да загуби.

Цяла сутрин Касиди проучва как стоят нещата с „Опасни намерения“. Бюджетът и графикът на снимките трябваше да се коригират, а сценарият подлежеше на промяна. Ситуацията се усложняваше и от мястото на снимките. Действието се развиваше през осемнайсети век във Венеция. Касиди трябваше да поръча да направят декорите за по-малко от седмица. Главните роли вече бяха разпределени, но още не бяха избрали актьори за второстепенните.

Добре че Рудолфо щеше да смъкне част от товара от плещите ѝ.

* * *

След като присъства на прослушването за второстепенните роли, Касиди трябваше да се срещне с Ед Бърнбаум, завеждащия отдел „Маркетинг“ в студията на Кавели.

— Кавели гарантира двайсет милиона долара за реклама. Естествено, парите за рекламата на госпожа Хътън ще бъдат взети от бюджета на „Опасни намерения“ — заяви той.

Бърнбаум седеше прегърбен на стола и пушеше пура. Беше на средна възраст, дебел и плешив и имаше мазна кожа и малки черни очи.

— Това са договорите на всички актьори. Току-що ми ги изпратиха от юридическия отдел. Надявам се, че нямате нищо против, но ги прегледах, за да видя дали има някакви изисквания, за които трябва да знам. С изключение на няколко клаузи, всичко изглежда наред. Остана само госпожа Хътън.

— Какви са исканията ѝ? — попита Касиди.

Бърнбаум прочете списъка.

— Първокласен хотел, ако се наложи да снимаме другаде, частен самолет, каравана, личен гардероб, гримьор, фризьор, шивачка и помощник.

— Разбира се, това трябва да бъде изяснено с господин Кавели — раздразнено каза Касиди.

Бърнбаум кимна.

— Искам след час договорът да бъде подписан и да е на бюрото ми — заяви тя. — Не желая оправдания да бавя снимките.

Касиди погледна внимателно Бърнбаум. Инстинктът ѝ подсказваше да не му вярва. Според слуховете той бе спечелил длъжността си в „Колосал“, след като приятелката му, двайсет и четири годишна манекенка — наркоманка, бе починала от свръхдоза след завършването на евтин филм за масовия пазар, заснет от студията. Около полунощ Бърнбаум отишъл в апартамента ѝ и открил тялото ѝ. Но вместо да извика полицията, той се обадил в киностудията. Алчните за пари шефове измислили план да се възползват от трагичния инцидент, като гарантират на поддръжниците си милиони долари за безплатна реклама, когато новината за смъртта ѝ се разчуе. В резултат на това печалбата от филма била три пъти по-голяма от очакваната. И Бърнбаум изведнъж направил кариера.

— Между другото — продължи той — от отдел „Реклама“ са оставили съобщение на бюрото ми. Затрупани са с искания за интервюта с вас от всякакви вестници, списания и телевизионни програми. — Лицето му се оживи. — Страхотен шанс, нали? Нямахте

да можем да платим за такава реклама. Ще им кажа да се свържат направо с вас, за да уредят няколко интервюта.

— Не го правете. Не желая да давам интервюта.

Касиди се запита защо този човек получава съобщенията, предназначени за нея, и защо подписаните договори се изпращат на него, преди тя да ги е видяла.

— Но това ще бъде хубаво за филма. Кавели ще...

— Филмът не е за мен. И няма да давам никакви интервюта. Кажете това на Кавели.

Касиди не се интересуваше от светлината на прожекторите и предпочиташе да запази правото си на личен живот.

Тя прегледа договорите и за своя изненада видя, че всичко е наред. Нямахше претенции, предявени от агентите на актьорите.

— И не забравяйте, господин Бърнбаум. Договорът на Челси Хътн трябва да е след час на бюрото ми.

* * *

Касиди отиде на снимачната площадка и се зарадва, като видя, че строителният екип прави декорите. Пред очите ѝ постепенно се появяваше Венеция от осемнайсети век, град с великолепен лабиринт от улички и канали, катедрала, камбанария и площади. Скоро по изкуствения канал щяха да плават гондоли. Щеше да има и хубава занаятчийска работилница и кръчми с тъмни ъгли, добавящи нюанс на загадъчност.

Браян Уилямс, главният художник, енергично се приближи до Касиди. В ръцете си държеше молив и скицник. Той ѝ показа рисунки на малки къщи, параклис с цветни стъкла и лабиринт от живи плетове и черни пътища, водещи към двореца на Офелия. Касиди не можа да повярва на очите си.

На последната страница имаше зрелищна рисунка на спалнята, където Офелия най-после събира сили да се противопостави на властния си, алчен баща и да откаже да се омъжи за човека, избран от него. Там беше изобразено легло от лакирано палисандрово дърво с пищен балдахин от брокат и дантелени завивки. Всеки детайл беше безупречен.

— Изумена съм — каза Касиди. — Как успя да направиш всичко толкова бързо?

— Имам буйно въображение и съм ексцентричен. Пък и не съм спал цяла нощ — отговори Браян.

Тя го погледна. Младият мъж приличаше по-скоро на адвокат по наказателни дела от телевизионен сериал или на ентузиазизиран водач на консервативно политическо предаване, отколкото на художник.

— Голяма късметлийка съм, че си в екипа ми, Браян. Господ те изпрати.

* * *

След това Касиди отиде в отдела за костюмите. Шевните машини бръмчаха, съскаха парни ютии. Тук работеха най-малко петдесет шивачки.

Главният дизайнер на костюмите, брюнетка на средна възраст със сърдечна, приветлива усмивка, посрещна Касиди.

— Здравейте, госпожице Инглиш. Радвам се, че най-после се запознахме. Аз съм Хилъри Суейзи.

— Чувала съм хубави неща за вас.

Хилъри я поведе през огромен склад, пълен със съвременни и старинни костюми.

В дъното чакаше група мъже и жени, събрали се за съвещанието. Те пиеха кафе и бърбеха, но като видяха Касиди, млъкнаха.

— Не ми позволявайте да прекъсвам работата ви — престорено строго каза тя. — Не мога да си позволя да ви плащам за извънреден труд.

Те се засмяха. Думите ѝ премахнаха напрежението в стаята.

— Разполагаме с богат запас от облекла от онзи период, така че ще спестим пари от бюджета — обясни Хилъри Суейзи и заведе Касиди до бюрото в малкия си кабинет. — Нарисувала съм костюмите за всяка сцена. Подредени са в хронологична последователност.

Касиди прелисти страниците и се изуми от прецизността на всяка рисунка. Сватбената рокля на Офелия беше прекрасна — цялата в дантели.

— Доволна ли сте, госпожице Инглиш?

— „Доволна“ е меко казано — отговори Касиди и импулсивно прегърна Хилъри.

„По това време идната седмица ще снимаме. Може би ще спечеля облога с Кавели“ — помисли тя, като за пръв път си позволи да повярва в успеха си.

На път към кабинета си забеляза познат профил и се зарадва, като видя Рудолфо.

Той седеше в чакалнята и четеше сценария. Касиди знаеше, че вероятно го е прочел десетина пъти, и се усмихна. Рудолфо беше перфекционист във всичко.

Покани го в кабинета си, отпусна се на канапето и въздъхна.

— Лош ден, а? — ухили се той. Дяволитата му усмивка подсказваше, че е готов за всичко.

— Не. Уморена съм. Цял ден обикалям насам-натам. Не съм почивала, откакто баща ми ме хвърли в този водовъртеж.

— Не искам да бъда носител на лоши новини, но...

— Какво има? — нервно попита Касиди. Усмивката ѝ помръкна.

— Мисля, че Челси Хътн не е подходяща за ролята на Офелия.

— Защо смяташ така?

— Първо, тя е твърде емоционална. В очите ѝ има някакъв особен блясък... все едно е дрогирана. Не знам, но съвсем не е убедителна като добродетелна италианска девойка от XVIII век.

Касиди не можеше да отлага повече. Трябваше да му каже за споразумението на Джак с Челси. Разбира се, Рудолфо щеше да побеснее. А той беше най-важният участник в проекта. Касиди го познаваше добре. Ако сметнеше, че Челси ще провали филма, Рудолфо щеше да напусне.

— Опасявам се, че нямаме избор — предпазливо започна тя.

— Защо?

— Джак Кавели настоява тя да играе ролята.

— Джак Кавели не е режисьорът на този филм.

— Опитвах се да го вразумя, Рудолфо. Но на този етап няма да можем да се разберем — въздъхна Касиди.

Той отмести поглед встрани и подпря с ръце брадичката си.

— Касиди, много добре знаеш, че ако актрисата няма необходимото излъчване, филмът е обречен на неуспех. Отказвам да работя по този начин. Ако Хътн остане, аз напускам.

След дваайсет минути Касиди се обади на Джак.

— Имам проблем. Режисьорът ми не иска да работи с Челси Хътън. Трябва да намерим друга актриса за главната роля.

— Нямаме възможности за избор — строго каза Кавели.

— Познавам много добре Рудолфо Дърбън. Той е идеален за работата. — Касиди се поколеба. Надяваше се, че Джак няма да стигне до прибързани изводи за взаимоотношенията им, съдейки по думите ѝ. — Той ще напусне, ако...

— В такъв случай предлагам да започнеш да му търсиш заместник — каза Кавели и затвори.

* * *

Една от малко познатите особености на калифорнийските болници са усамотените бунгала, които дават възможност на пациентите, приятелите и семействата им да си осигурят уединение от любопитните очи на представителите на медиите. Джак бе отишъл да посети Челси в бунгалото ѝ в болница „Енцио“. Доктор Джефри Смит, известен психиатър, го заведе в залата за конференции.

— Боя се, че госпожа Хътън страда от маниакална депресия. Тя знае за състоянието си още от детството. Когато за пръв път я доведоха в кабинета ми, беше превъзбудена и помислих, че употребява амфетамини. Но сега от анамнезата, която ми даде, разбирам, че настроението ѝ бързо се менят от мания до депресия.

Диагнозата обясняваше безпокойството в държанието ѝ.

Джак си спомни сцената, която видя, когато отиде в хотел „Бевърли Хилс“. Момиченцето седеше до майка си, която лежеше на пода до леглото. Навсякъде бяха разхвърляни остатъци от чаршафи, дрехи, списания и картини. Челси бе отрязала косите си.

Джак каза на иконома да изведе Изабел от стаята.

— Купи ѝ хамбургер или нещо друго. Само не я пускай да влиза тук. И намери някой да се грижи за нея.

Кавели се приближи до Челси и я прегърна. Беше в безсъзнание. Джак извика линейка и уреди да я прегледа доктор Смит. Лекарят и болницата имаха репутацията на дискретни, спечелена с течение на

годините, през които бяха лекували известни личности с лабилна психика, твърдо решили да продължат кариерата си.

Едва сега Джак разбра страстността на Челси. Засрами се, че се е възползвал от свръхвъзбудимостта ѝ. Отново насочи вниманието си към психиатъра.

— Какви са прогнозите?

Доктор Смит замислено скръсти ръце.

— Дадохме ѝ силни успокоителни. Продължителността и успехът на лечението зависят до голяма степен от желанието ѝ да се оправи. За съжаление тя отказва да бъде лекувана. Не ни позволява да я приемем в болницата и не иска да подпише протокола за терапията. Така ръцете ни са вързани. Не можем да я държим тук насила.

— Какво предлагате, докторе?

— Опасявам се, че или вие, или семейството ѝ ще трябва да вземете решение.

* * *

Когато Джак влезе в стаята, Челси седеше в леглото.

— Измъкни ме. Не можеш да ме държиш тук насила, Джак.

— Не, но мога да те отстраня от филма.

— Няма да го направиш — ядоса се тя.

— Мислиш ли? Досега имаш две черни точки. Още една, и си вълн от играта.

Челси преглътна с усилие, вдигна брадичка и предизвикателно го погледна в очите.

— Какви черни точки?

— Режисьорът мисли, че не си подходяща за ролята.

— Мога да изиграя тази роля, Джак! Обещай ми, че няма да ме отстраниш от филма. — Тя стана и прокара пръсти през разрошените си коси. — Трябва да ми позволиш да участвам!

Челси съблече нощницата си и си сложи дрехите, с които я бяха приели в болницата, после влезе в банята и тресна вратата.

Джак изпита съжаление към нея. Можеше ли да разчита на Челси? Той се замисли за предишната ѝ работа. Тя винаги бе съумявала да се съвземе. Също като Лана. Налагаше се да рискува.

Джак реши да я наблюдава отблизо. Той искаше Челси на снимачната площадка. Трябваше да знае какво става с филма. И с Касиди.

Челси намокри хавлия със студена вода и я притисна до лицето си. Пулсирането в слепоочията ѝ се засили. Гласовете в главата ѝ отново заговориха.

Тя пак губеше контрол. Но този път залогът беше много голям, филмът, Джак, Касиди Инглиш. Челси трябваше да се стегне и да престане да се държи като лунатичка. Тя се вторачи в отражението си в огледалото и с ужас установи, че наистина прилича на луда.

— Майната им на всичките — каза тя, върна се в стаята и застана пред Джак.

Тишината беше осезаема.

— Виж какво, ако обещава, че ще взимам проклетите лекарства, може ли да запазя ролята? — попита Челси.

Кавели наведе глава и се вгледа в ръцете си.

— А режисьорът?

— Ще се оправя с него. Не се тревожи, Джак.

* * *

Съседката на Патриша Хенсън извика ченгетата едва след десет дни. Каза им, че вонята е ужасна, но Патриша гледала папагали и може би е заминала някъде, без да почисти клетките.

Трупът бе намерен до външната врата покрив с чист чаршаф. Убиецът беше умен и бе прибрал гилзите, а на звънеца и на дръжката на вратата имаше твърде много отпечатъци. Някой бе оставил няколко руси косъма. Съдебномедицинската експертиза не откри нищо повече.

Поредното неразкрито убийство в Града на ангелите.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роджър и Джеймс седяха един до друг край дългата банкетна маса в трапезарията за гости в „Шепнещи ветрове“. Бяха само двамата. Пред тях имаше богато угощение — омари, агнешко, спанак с чесън, суфле от зеленчуци и вдигащ пара хляб.

Роджър побутваше храната с вилицата си. Опитите да поведат разговор бяха безуспешни.

— Какво има? — попита Джеймс. — Защо си толкова мълчалив?

Роджър сви рамене.

— Не знам.

Двамата приятели довършиха вечерята, без да разговарят.

Прислужницата донесе поднос с кафе, сметана, кейк, плодове и две пури.

— За мен без сметана — каза Джеймс.

Роджър отказа да вземе десерт и рече:

— Само кафе, ако обичаш.

На Джеймс не му се нравеше как върви вечерята. Не бе виждал Роджър толкова унил, откакто Лана почина. Това сигурно се дължеше на факта, че Търмейн бе напуснал „Дезмънд Филмс“. Роджър бе свикнал да има много работа. Беше неуморен. Смъртта на Лана го преобрази. Само Джеймс знаеше колко много страда приятелят му и се лишава дори от срещи с дъщеря си. Търмейн бе решил да види детето си едва след като се реваншираше за онова, което тя трябваше да преживее след убийството. Джеймс не беше съгласен с него, но това беше начинът Роджър да се справи с мъката си.

Търмейн беше неузнаваем. Това беше страшно. Може би беше вярно, че характерът на човека се променя след прекаран сърдечен удар. Болестта убиваше по множество различни начини. Както и старостта. Джеймс се почувства потиснат. Тази вечер огромната къща беше студена и тъмна, а тишината — непоносима. В камината бумтеше огън, но топлината на пламъците не се усещаше в хладната стая.

— Джонатан и Касиди трябваше да бъдат тук. Какво, мислиш, че се е случило? — попита Роджър, който се бе вторачил в пламъците.

Погледът му беше унесен.

Джеймс наведе глава.

— Сигурно е възникнало нещо.

— Джонатан е ясен. Но Касиди държи на думата си. Тя вече трябваше да е тук.

Търмейн взе телефона и набра номера на киностудията. Отговори му телефонният секретар на Касиди. Той затвори, отмести настрана чинията си и стана.

— По дяволите! Защо не ме слуша? Искам само да изпълнява указанията ми.

Рентру реши, че е най-добре да не казва нищо. На вратата се позвъни и двамата подскочиха. След миг в стаята влезе Рей. Загриженото ѝ изражение подсказа, че нещо не е наред.

— Дошъл е един полицай, господин Търмейн. Исква да говори с вас.

— С Касиди ли се е случило нещо? — уплашено попита Роджър.

— Не. Джонатан е катастрофирал.

Роджър пребледня и седна.

— Няма му нищо. Само драскотини и охлузвания. Карал е с превишена скорост и в нетрезво състояние. Така каза полицаят. Джонатан е добре, но се боя, че момичето, което е пътувало с него, е мъртво.

Джеймс затвори очи. Догади му се и изпита отчаяние, но положи усилия да се овладее.

— Полицият иска да говори с вас, господин Търмейн — повтори Рей. — Загиналото момиче е дъщеря на сенатора Уилямс.

* * *

Касиди работи до късно. Очакваше, че Рудолфо ще се отбие в кабинета ѝ и ще я покани на вечеря. Погледна часовника си. Вече беше осем, а от него нямаше и следа. Касиди предположи, че той още се цупи заради участието на Челси във филма в ролята на Офелия.

Ели ѝ донесе графика за следващия ден, но Касиди не можеше да се съсредоточи. Рудолфо бе казал: „Ако Хътън остане, аз напускам“. А

Джак бе заявил: „В такъв случай предлагам да започнеш да му търсиш заместник“.

Ако Рудолфо напуснеше, Касиди нямаше да има време да избира и щеше да се наложи да вземе който и да е на неговото място. И пак щеше да има проблеми със снимачния график. Рудолфо работеше много бързо и пестеше бюджета.

Преди известно време Касиди беше щастлива, че Рудолфо е дошъл, но сега започнаха да я измъчват съмнения. Трябваше да намери начин да накара единия от двамата да промени решението си. Джак обаче беше твърде упорит и себичен. Тя поклати глава. Не. Кавели държеше всички карти, филмът, парите и студията бяха негови. Пък и намирането на заместник на Рудолфо щеше да им отнеме седмици. А Касиди нямаше намерение да загуби облога си с Джак. Тогава трябваше да убеди Рудолфо. Той би направил всичко, ако тя му дадеше малко надежда. Касиди не обичаше да манипулира хората, но критичният момент изискваше крайни решения.

Тя взе телефона и се обади в апартамента на Рудолфо.

— Ало?

— Трябва да поговорим, Рудолфо. Склонна съм да направя компромиси.

— Успокой се, Касиди. Нещата не са толкова зле.

— Не мога да ти позволя да се откажеш от филма. Необходим си ми. Кълна се, че ще накарам по някакъв начин Джак да размисли.

Последваха няколко секунди мълчание, после Рудолфо каза:

— Виж какво, Касиди, може би прибързах с оценката си. Госпожа Хътн ще бъде прекрасна Офелия. Хайде да ѝ дадем възможност.

— Сигурен ли си? Днес следобед беше категоричен. Какво те накара да промениш решението си?

— Много мислих по въпроса. Не искам да те изоставям. Аз съм добър режисьор. Ще я накарам да играе както трябва. Убеден съм в това. — След кратка пауза той добави: — Нали сме екип?

Касиди беше сигурна, че има и нещо друго. Тя въздъхна и каза:

— Благодаря. Длъжница съм ти.

— Наспи се добре. Ще се видим утре сутринта.

* * *

Челси лежеше в единия край на огромното легло. Беше скръстила ръце зад главата си. Дългата бежова нощница „Диор“ беше подарък от Джак. Хрумна ѝ, че е подходящо да я облече, докато „общува“ с мъжа, който можеше да ѝ даде достатъчно информация, за да задоволи Джак. Тя протегна ръка и погали голия гръб на Рудолфо, който говореше с Касиди по телефона. После отново напълни чашата му с шампанско.

— Всичко наред ли е? — попита Челси.

Рудолфо отпи голяма глътка, сетне потопи пръст в шампанското и напръска гърдите ѝ.

— Сега вече да.

* * *

Касиди излезе от студията в девет и половина. Беше капнала от умора. Докато вървеше към колата си, видя, че кабинетът на Джак още свети. Черният му мерцедес беше на запазеното място на паркинга. Хрумна ѝ да се върне и да му каже, че Рудолфо е променил решението си, но после се отказа. Този въпрос можеше да почака до сутринта.

Касиди седна зад волана на лъскавото черно порше — служебна кола, дадена ѝ от студията — и потегли.

— Приятен път, госпожице Касиди — широко се усмихна Сам.

Тя кимна.

* * *

Той я наблюдаваше как върви към колата си. Черните ѝ коси блестяха на ярката светлина на лампите около паркинга. Беше изключително красива. Тя се качи в черния си автомобил и потегли. След пет минути той тръгна към кабинета ѝ.

Влизането там беше по-лесно, отколкото предполагаше. Ключалките на вратите бяха стари и се отвориха с кредитна карта. Той

застана в средата на голямото, хубаво обзаведено помещение и се замисли откъде да започне.

Жената явно беше важна клечка, съдейки по скъпите мебели в кабинета ѝ. Жалко, че някой си правеше труда да навреди на такова прелестно създание. Но той не влагаше чувства в задачите си. По дяволите, парите бяха достатъчно много, за да позволи на чувствата да му попречат. Той беше наемен убиец и имаше мисия. Човекът, който го нае, беше много предпазлив и потаен за детайлите. Споразумяха се по телефона. Парите бяха изпратени на банковата му сметка. Не се срещна с поръчителя.

Той свали брезентовата чанта от рамото си, дръпна ципа и извади малък фотоапарат и кожени ръкавици. Сложи си ги и се залови за работа, преравяйки папките на бюрото ѝ. Засне всички документи, отнасящи се до проекта на име „Опасни намерения“, и прибра фотоапарата в чантата. После сложи миниатюрен чип в слушалката на телефона. Накрая излезе в коридора, извади клетъчен телефон и набра номера, който му бяха дали.

— Готово. Снимките са у мен. Сложих подслушвателното устройство. Веднага ще ви изпратя документите по факса, както се разбрахме.

Зачака отговор, но чу само дишане от другия край на линията, затова продължи:

— Изглежда дамата смята да заснеме целия филм в киностудията. Пръскат милиони за декори. Почти са готови.

— Знаеш какво трябва да направиш — каза гласът от другия край на линията.

* * *

Беше през седемдесетте години. Шеметни времена. На мода беше дискомузиката. Холивудските барове бяха пълни със стотици подражатели на Джон Траволта. „Би Джийс“ бяха на върха с феноменалния си успех в „Треска в събота вечер“. Войната във Виетнам бе свършила. Никсън беше изгонен от поста си. Издигаха се величия като Спилбърг и Гефен.

Денем той ходеше в театралната трупа „Актьори от Западното крайбрежие“, а нощем се забавляваше в дискотеките. Мадамите му се лепяха като мухи на мед. Някои от по-възрастните — богати вдовици и отегчени жени, чиито бивши съпрузи плащаха скъпо, за да се разведат — дори му даваха пари, за да ги придружава на официални вечери и други светски събития. Той водеше двойствен живот и това му харесваше. Крайностите бяха вълнуващи. Денем той учеше усилено, усъвършенстваше сценичното майсторство и сърдечно общуваше с колегите и преподавателите.

Благодарение на онези нуждаещи се възрастни дами той имаше повече пари, отколкото, ако само играеше на сцената. Имаше много прослушвания. Той бе участвал в няколко филма. Приеха го в гилдията на актьорите. Беше поел по пътя към славата.

И не преставаше да се чуди как човек като него може не само да се издигне, но и да забрави трудните времена и насилието. Ню Йорк, пиянските гуляи на баща му, унижителните домове на осиновителите, шумната, противна тълпа във „Валънтайн“ бяха безвъзвратно изчезнало минало. Наивното, дрипаво хлапе, което крадеше от уличните търговци и биеше пияници за развлечение, отдавна беше мъртво.

Предишният му живот беше само спомен. Холивуд беше страна на надеждата, обещанията и мечтите. Той знаеше какво иска и как да го получи.

В един град, където силните поглъщат слабите, той се присламчи към победителите, като Марджъри Хилър, двацет и пет годишна, страстна, но отстъпчива, смела, но стеснителна. Запознаха се на представлението на „Хамлет“ на „Актьори от Западното крайбрежие“. Тя беше омъжена за известен европейски режисьор, но това не му попречи да я смае със сексуалността, мъжествеността и чара си. Когато Марджъри му съобщи, че ще остави режисьора заради него, той я убеди да не го прави. Любовта им била деликатна и не се нуждаела от сътресения.

„Актьори от Западното крайбрежие“ се състоеше от две групи — „Витрина“ и по-опитните — „Ателие“. Той се придържаше към „Ателие“. За съжаление медиите отразяваха проявите само на „Витрина“. Но той имаше план. „Ателие“ се готвеше да представи „Трамвай Желание“. Щяха да я играят през целия сезон. Ролята на

Стенли щеше да изпълнява един млад актьор, Ричард Гиър. Той помоли Марджъри да покани съпруга си и игра отлично. На другия ден тя му се обади.

— Хюбърт много те хареса. Иска да участваш в новия му филм. Ролята не е голяма, но като начало е добра.

И така започна успешното му изкачване по холивудската стълбица.

Два месеца по-късно той сложи край на връзката си с Марджъри.

Щеше да стане най-голямата звезда, която Холивуд бе виждал. Поне такъв беше планът му.

* * *

Веднага щом Касиди мина през портата, напрежението от деня намаля. Въпреки лошите спомени и носталгията, сега „Шепнещи ветрове“ беше домът и убежището ѝ. Тя паркира между мерцедесите на баща си и на Джеймс Рентру. Докато слизаше от колата, Касиди погледна часовника си и се запита защо Джеймс е останал толкова до късно.

В същия миг си спомни, че бе обещала да вечеря с баща си. Той сигурно беше ядосан. При това с основание.

Как можа да забрави? Но Касиди беше погълната от работата върху филма му и не се сети за вечерята.

Всъщност тя се надяваше, че ще прекара вечерта сама в стаята си. Трябваше да прегледа поправките в сценария, докладите от проучванията за местата за евентуални външни снимки и може би да си почине. Но сега за това не можеше да става и дума. Касиди пое дълбоко въздух и влезе.

Бе сигурна, че Джеймс ще бъде единомушен с Роджър. Наистина ли баща ѝ искаше Касиди да оглави бизнеса му, да довърши шедьовъра му и да отиде на вечеря в шест? Тя се подготви за лавината от въпроси, които Роджър щеше да ѝ зададе за „Опасни намерения“. Как е бюджетът? А графикът? Сработват ли се актьорите? Всички неща, които се бе опитала да оправи през последните петнайсет часа.

Касиди отново пое дълбоко въздух и чу, че Джеймс и Роджър спорят. Тя се промъкна покрай кабинета и се качи по стълбите, но чу, че Рей плаче в стаята си. Отвори вратата и видя, че Рей е коленичила, ридае и се моли. Приблужи до нея и я прегърна.

— Какво има, Рей?

— Джонатан е катастрофирал.

Касиди ахна.

— Как е той?

Рей ѝ разказа всичко — напиването на Джонатан, ужасния инцидент и смъртта на момичето, дъщеря на сенатора.

Касиди остана потресена. Поведението на заварения ѝ брат беше безразсъдно и гибелно. Рано или късно трябваше да се случи нещо трагично.

— Татко се нуждае от мен.

— Не — възрази Рей. — Остави го. Джеймс е с него. Дай му време до сутринта. Шокът още не е преминал.

* * *

Касиди се прибра в стаята си и се съблече, после облече удобния си халат и седна зад бюрото.

Но колкото и да опитваше, не можеше да се съсредоточи върху документа пред нея. Джонатан. Момичето. Снимачният график. Какво преживяваше семейството ѝ? Този път Джонатан наистина бе прекалил. Но тя беше убедена, че не изпитва угризения. Всъщност вероятно още беше твърде пиян, за да съзнава какво е направил.

Откакто бяха деца, Джонатан използваше богатството и връзките на баща си, за да се избавя от последиците от безразсъдството си. Парите можеха да купят всичко и всеки и безметежното съществуване на Джонатан беше доказателство за това. Той никога не плащаше за щетите, които причиняваше.

Смъртта на момичето щеше да бъде потресаваща новина. Но Касиди беше сигурна, че до сутринта щеше да бъде само спомен. Поредната трагедия в анализите на фамилната история на Търмейн.

Трагедия. Колко пъти бе чула тази дума, откакто майка ѝ беше убита? Мисълта предизвикваше ужасни спомени. Касиди се облегна

назад и затвори очи. Тази нощ нямаше лесно да намери покой, колкото и да копнееше за сън.

От коридора долу се разнесе шум, после гласът на баща ѝ. Сърцето ѝ заби като обезумяло. За пръв път, откакто беше малко момиче, Касиди запуши уши.

* * *

— Мамо, красива ли съм като теб?

На десетия си рожден ден Касиди стоеше пред огледалото и се възхищаваше на копринената рокля с дантели, която майка ѝ бе подарила сутринта.

Мама се усмихваше за пръв път от няколко дни. Дъхът ѝ още беше с онзи странен мирис на мента, а очите ѝ бяха широко отворени и някак изцъклени, но изглеждаше щастлива. Тя се суетеше край Касиди, която се радваше на вниманието. Отчаяно искаше майка ѝ да я прегърне, но Лана каза, че ще измачка роклята ѝ и ще развали прическата ѝ.

— Готово — прошепна мама. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Ти си най-красивото момиче на света.

Касиди се усмихна и я прегърна. Роклята и прическата не я интересуваха. Тя жадуваше за сигурността и утехата на майчините обятия.

— Къде си, Лана? — отекна в коридора гласът на баща ѝ.

Майка ѝ мигновено се преобрази. Лана затвори очи, наведе глава и отчаяно прегърби рамене, после бързо излезе.

Баща ѝ започна да крещи, майка ѝ заплака. Касиди запуши уши, за да не чува шума. За миг настъпи тишина. Баща ѝ застана на прага на стаята ѝ, но Касиди не видя лицето му. Някъде се тресна врата и тя отново чу гневния глас на баща си и риданията на майка си. Ужасена, Касиди изтича в скривалището си.

* * *

Касиди се стресна и отвори очи. Сигурно бе задрямала и ѝ се причуваха стенания. Луната осветяваше стаята ѝ, а вятърът с мирис на дъжд развяваше завесите. Приблужи до прозореца и го затвори. После отново легна, но дълго се въртя в леглото.

Постепенно тялото ѝ се отпусна и тя се унесе, но отново чу риданията.

Този път стана, облече халата си и излезе от спалнята. Коридорът беше тих, но риданията в далечината продължаваха. Стори ѝ се, че идват от тавана. Отвори старата дървена врата и бързо изкачи стъпалата.

Таванът беше с площ шестстотин квадратни метра. Стените бяха облицовани с ламперия. Подът бе застлан с овехтял персийски килим.

В средата на помещението имаше дълга дървена маса с две пейки, направени специално за деца. Като дете Касиди играеше там, когато навън валеше. Щом кавгите между родителите ѝ станаха много ожесточени, скривалището ѝ на площадката на спираловидното стълбище не беше достатъчно сигурно и тя бягаше на тавана. Понякога стоеше там с часове и чакаше караницата да утихне.

В ъгъла бяха струпани купчина кашони. Касиди се приближи до тях и започна да преравя съдържанието им. Всички вещи принадлежаха на Лана. Несесерът ѝ, писма, книги, рамки от снимки.

Касиди видя чанта, пълна с вечерни рокли. Майка ѝ обичаше синьото, особено тъмните нюанси, които подхождаха на очите ѝ. Изведнъж я лъхна любимият парфюм на Лана. Ефектът беше зашеметяващ.

Касиди отвори друг кашон и видя накити. Отмести ги настрана и извади дървена кутия с месингова плочка, на която бяха гравирани инициалите „Л. Т.“. С треперещи ръце Касиди вдигна капака. Дневникът на майка ѝ.

Тя го притисна до сърцето си и се приближи до прозореца, отмятайки паяжините. Студеният дървен под смрази петите ѝ. Изведнъж изпита желание да бъде където и да е другаде, но не и там. Касиди тръгна надолу по стълбите и отново чу риданията.

— Помощ... Помощ...

Този път звукът не бе приглушен. Думите смразиха кръвта ѝ. Виковете идваха от тъмната ниша зад вратата. Касиди застана неподвижно. Воплите спряха и настъпи тишина.

Касиди видя, че стените са облепени със снимки на Лана. Нишата беше превърната в нещо като музей, светилище. Накъдето и да погледнеше, Касиди виждаше прекрасното лице на майка си и тъжните сини очи.

Касиди прокара пръсти по фотографиите, за да избърше тънкия слой прах.

Приближи, за да ги разгледа по-добре, и стъпи върху пожълтял дантелен чаршаф. Едва сподави вика си, като видя пред себе си манекен, облечен в окървавена нощница. Към главата бе прикрепена снимка на майка ѝ.

Ужасена, Касиди разбра, че опожаряването на стаята ѝ в нощта на приема не е било само злонамерена шега. Някой очевидно искаше да я уплаши.

Тя се вторачи в манекена, запомняше всеки детайл. Не беше в състояние да извика, сякаш менгеме бе стиснало гърлото ѝ. Пулсът ѝ се учести. Тялото ѝ затрепери. Касиди отстъпи назад и се запрепъва към стълбите.

* * *

— Ще ме изслушаш ли, Рей? — извика Касиди. — Казвам ти, че беше тук.

Тя стоеше в нишата, където допреди няколко минути беше манекенът. Беше събудила Рей и я бе завела там.

— Със снимка на майка ми... Имаше чаршаф... И окървавена нощница.

— Искаш да кажеш, сироп от червени боровинки. — Рей я прегърна. — Било е само кошмар, миличка. Погледни. Тук няма нищо. Изхвърлихме преди години онзи стар манекен.

— Но аз го видях... Беше тук — извика Касиди, изпитвайки страх и същевременно надежда.

— Понякога съзнанието и зрението ни заблуждават, миличка. Това е от стреса, Касиди... Връщаш се тук след толкова много години.

Касиди ѝ показва дневника.

— Бил е на майка ми.

— Къде го намери? — На лицето на Рей се изписа безпокойство.
— Не трябва да го четеш.

— Защо?

— Никой не трябва да го вижда, освен баща ти. Той може би дори не знае, че дневникът е тук. Работниците, които опаковаха не толкова ценните вещи на майка ти, сигурно са го прибрали. — Рей сложи ръце на кръста си. Изражението ѝ беше неразгадаемо. — Не го чети, Касиди. Нищо добро няма да излезе от това.

Рей мигновено съжали за думите си. Не трябваше да говори така. Касиди седна на пода и запрелиства дневника. На лицето ѝ се изписваха различни чувства.

— Добре, Касиди. Но поне се опитай да поспиш. Дневникът няма да избяга.

— Ще го заключа в куфарчето си и ще го нося със себе си, където и да отида.

Когато наближиха стаята ѝ, Касиди видя, че лицето на Рей е намръщено.

— Не мога да те спра, Касиди. В края на краищата, дневникът е и твой, освен на баща ти.

— Точно така. И никой не трябва да знае, че съм го намерила.

Очите ѝ умоляваха Рей да запази тайната. Възрастната жена я целуна.

— Хайде, отивай да спиш. И ако отново сънуваш кошмари...

— Не беше сън, а реалност. Казвам ти, видях манекен с окървавена нощница и със снимка на майка ми. Не ме интересува дали ми вярваш, или не.

Рей поклати глава.

— Щях да ти предложа да вземеш сънотворно.

— Трябва да чета.

Рей въздъхна и тръгна към стаята си.

* * *

Дневникът бе започнат през 1970 година.

„Каквото и да правя и колкото и да съм уморена, не мога да заспя. Лягам си едва когато вече не мога да държа очите си отворени. Нищо не помага — нито алкохолът, нито сънотворните или топлото мляко. Животът ми е пълна бъркотия. Сърцето ми се къса. Не мога да престана да мисля, че може би за всички ще бъде най-добре, ако някоя сутрин не се събудя. Или да се махна и повече никога да не се върна. Да зарежа всичко и всички.“

Докато прелистваше страниците, Касиди разбра, че бракът на родителите ѝ е бил, меко казано, променлив. Връзката им беше изпълнена с любов и същевременно с омраза, защото Лана имаше чувството, че не отговаря на високите очаквания на Роджър. Дали и с Джонатан не се беше случило същото? Касиди осъзна, че една от причините да е толкова уравновесена е, защото през годините не бе поддържала връзка с баща си.

От онова, което майка ѝ бе написала, тя стигна до извода, че Роджър е по-силният, интелигентният и обаятелният от двамата. Лана с дълбоко огорчение пишеше за ужасната несигурност и чувство за малоценност в негово присъствие. „Роджър казва, че ме обича. Знам, че е така. Но понякога имам чувството, че никога няма да бъда достатъчно добра.“ Касиди беше изумена. Лана беше легендарна красавица, но въпреки това чувстваше, че не е „достатъчно хубава, умна и достойна“ за Роджър.

Касиди не издържа повече, сложи червена лентичка на страницата с дата 17 май 1971 година и затвори дневника. Угаси лампата, но дълго време не можа да заспи.

Беше неспокойна. Няколко пъти задрямва и се събужда от кошмари. Веднъж извика толкова силно, че Рей се втурна в стаята ѝ. Най-сетне, около два часа, Рей успя да я убеди да вземе слабо успокоително, и Касиди заспа, притиснала до гърдите си дневника на майка си.

* * *

Събуди я звънът на телефона. Къде се намираше? Защо се чувстваше толкова дезориентирана? После си спомни всичко — таванът, манекенът, дневникът и успокоителното хапче. Телефонът звънеше настойчиво.

Касиди вдигна слушалката.

— Ало?

— Мисля, че веднага трябва да дойдеш в киностудията — каза Рудолфо.

Тя погледна часовника на нощното шкафче. Беше четири сутринта.

— Какво е станало?

— Има пожар. На снимачната площадка. Знам само това.

Изведнъж времето сякаш спря.

* * *

Паркингът на киностудията беше пълен с полицейски коли и пожарни. Сигналните им светлини проблясваха в мрака. Асфалтът беше мокър от дъжда. Касиди удари спирачки, изскочи от колата и си проправи път покрай служителите от охраната, полицаите, пожарникарите и репортерите.

Очакваше най-лошото. И го видя.

Към небето се вдигаха кълба пушек.

Отекна експлозия. Пламъците танцуваха пред очите на Касиди. Въздухът беше наситен с дим и тя се закашля. Закри с ръкав устата и носа си и продължи да върви към снимачната площадка, въпреки предупрежденията на полицаите и пожарникарите.

— Върнете се! — извика служител от охраната. — Опасно е.

Касиди не му обърна внимание. Беше се вцепенила и не можеше да разсъждава трезво. После видя Рудолфо, шефа на пожарникарите и директора на снимачната група, които вървяха към нея.

— Какви са щетите? — попита Рудолфо.

— Всичко е изгоряло. От декорите е останала само пепел.

— За колко време ще можете да ги направите отново?

— Най-малко три седмици — отвърна директорът. — При това имам предвид само декорите. Да не говорим за костюмите и

помощните средства.

— Не разполагаме с три седмици — грубо възрази Рудолфо, сетне видя Касиди и тръгна към нея.

— Имате ли представа кой би искал да саботира проекта, госпожице Инглиш? — попита шефът на пожарникарите.

— Саботаж? — учуди се Рудолфо.

— Боя се, че е така. Това очевидно е умишлен палеж. Използвани са малки количества динамит, свързани с часовников механизъм.

Тримата се вторачиха в Касиди. Тя стоеше вцепенена, без да е в състояние да пророни дума.

* * *

Вцепенението постепенно започна да преминава. Касиди и Рудолфо се отдалечиха от пожара. Той ѝ подаде плоско метално шише.

— Изпий това.

Тя не си направи труда да го попита как се е сетил да вземе уиски и отпи голяма глътка, без да обръща внимание на ужасния вкус. В главата ѝ непрекъснато отекваше гласът на баща ѝ. „Искам ти да го поемеш, Касиди. Ти си единственият човек, на когото вярвам, че ще го направи както трябва.“

Сега Касиди изпитваше чувство на неуспех и загуба.

Наоколо беше почти непоносимо горещо, но тя не усещаше нищо.

В главата ѝ звучаха думите на Джак Кавели. „Комарджия ли сте, госпожице Инглиш? Готов съм да заложа половината от акциите си, че няма да можете да завършите снимките в определения срок.“

Рудолфо я прегърна и каза:

— Хайде, Касиди. Всичко свърши. Не можеш да направиш нищо. Да се прибираме.

В дъжда и мъглата отекна още една експлозия. Касиди изпита чувството, че бъдещето ѝ изгаря.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няма по-красиво място на света. Невъзможно е да устоиш на очарованието на тази страна — величествените планини, забулените в мъгла езера, идиличните острови, китните села и красивите градове.

Полуостровът, на който се намира Венеция, се извисява като мираж от водите на лагуните. Този живописен град с канали и гондоли не прилича на никой друг в света. Венеция е невъобразим лабиринт от улички, канали, малки площади и мостове. Това е градът на Марко Поло, Тициан и Вивалди. Базиликата „Сан Марко“ и площадите са запазени непокътнати, сякаш са застинали във времето, романтични реликви от богата и бурна история.

Касиди нямаше време отново да прави декорите и не ѝ остана друг избор, освен да снима „Опасни намерения“ в реалната обстановка — Венеция.

Стоеше на площад „Сан Марко“ и наблюдаваше как за броени часове екипът преобразява това историческо място в работна снимачна площадка. Това не беше лесно. Италия беше известна с бюрокрацията си, но Касиди уреди всичко за рекордно кратко време.

Използвайки връзките си и симпатиите, спечелени, когато направи поредица от документални филми за реставрирането на Венеция, които развълнуваха американските телевизионни зрители и ги накараха да дарят милиони за каузата, тя поиска услуги от властите в Рим и Венеция. Освен това, като ѝ оказеше съдействие, италианската филмова индустрия можеше да разчита на безценна реклама в американските медии.

Камерите бяха монтирани и площадът беше изчистен от боклуците. Тълпата местни жители и туристи беше изтласкана зад кордоните от група полицаи.

В единия край на площада бяха паркирани каравани, където имаше компютри, технически средства за озвучаването и осветлението, барчета с храна и напитки, гримьорни, фризьорски салон. Една от караваните, разбира се, принадлежеше изцяло на Челси Хътн.

Слънцето — огромно оранжево кълбо — се издигна над канала. Температурата беше петнайсет градуса, необичайно висока за зимата. Техническият директор даде знак на Касиди, че са готови. Тя погледна часовника си. Беше шест и четирийсет и пет, снимките започваха в седем. Един от помощниците ѝ донесе чаша силно италианско кафе. Касиди се облегна назад в стола си. Беше уморена.

Откакто преди две седмици пристигнаха във Венеция, целият екип, включително Касиди, работеха по осемнайсет часа на денонощие. Почиваше само докато се къпеше и вечеряше в леглото, но дори тогава трябваше да отговаря на телефонни обаждания и да преглежда сцените за следващия ден. Ако ѝ провървеше, спеше по пет-шест часа.

След унищожителния пожар Касиди беше толкова отчаяна, че се замисли дали да не се откаже от проекта. Как щеше да завърши филма в определения срок и да се вмести в бюджета, ако трябваше да правят нови декори? Беше ясно, че някой иска „Опасни намерения“ да не бъде завършен. Докладът на експертите определяше пожара като „съмнителен“. Там Джак Кавели твърдеше, че си е тръгнал в седем вечерта. Това засили подозренията ѝ. Беше сигурна, че е видяла прозорците на кабинета му да светят в девет и половина. И колата му беше на паркинга. Спомни си студения му поглед и подигравателната усмивка. „Казах ти, че няма да стане“ — рече той в деня след пожара.

Тя се върна в „Шепнещи ветрове“ на зазоряване. Джонатан я чакаше в библиотеката. Разказа ѝ за автомобилната злополука. Изглеждаше притеснен, дори разкаян. Но в загрижеността му за пожара прозвуча нюанс на престореност.

Касиди се прибра в стаята си, заключи вратата, извади всички документи за графика на филма и два часа ги разучава. Единственото решение беше декорът да се направи отново. Но тя не можеше да чака три седмици и щеше да завърши филма в определения срок.

Обмисли всички възможности за избор. И точно преди слънцето да изгрее, състави план.

Пребиваването на целия екип във Венеция щеше да струва поевтино, отколкото да се правят отново декорите и костюмите.

Без да е мигнала цяла нощ, в девет часа сутринта тя отиде в кабинета на Джак Кавели, представи му фактите и цифрите и заяви, че незабавно заминава за Венеция.

За нейна изненада Джак одобри идеята ѝ, без да задава въпроси.

Касиди умееше да урежда нещата в последната минута. Кратките срокове в телевизията я бяха научили на това.

Тя отново си представи Джак. На лицето му бе изписано стъписване и изумление. Само този миг ѝ бе достатъчен, за да ликува.

Касиди изпита още по-силно чувство за победа, когато намери дванайсет лилави рози в хотелската си стая, щом пристигна във Венеция. На картичката пишеше: „Ти ме изумяваш, белисима! Желая успех. Джак“.

И засега наистина ѝ вървеше. Градът имаше великолепна атмосфера. Дори природата беше на нейна страна — времето беше хубаво и не валеше.

Щом започнаха снимките, Касиди се успокои. Необикновената способност да очарова, която бе наследила от родителите си, ѝ помагаше да се сработи с актьорите. Дори Челси се представяше добре. Тя идваше на снимачната площадка навреме и отлично подготвена. Не се разсейваше, не капризничеше и не се държеше предизвикателно. Нейната Офелия беше блестяща. Вестниците започнаха да пишат за нея.

Челси знаеше репликите си, бе изучила всеки нюанс в характера на героинята си и се бе въплътила в нея. Кучката, която Касиди познаваше от Лос Анджелис, беше изчезнала. Преобразяването на Челси беше невероятно. Тя беше благородна, добродетелна и нежна. Касиди разбра, че Челси наистина е добра актриса.

Касиди не можеше да не бъде доволна. Може би, в края на краищата, Джак и Рудолфо бяха преценили правилно Челси.

Както винаги, и тази сутрин Челси пристигна с антуража си в шест и петдесет и пет и се приближи до Касиди.

— Осветлението не е подходящо.

Когато Касиди не реагира, Челси направи знак на лакеите си да се махнат, хвърли чантата си на земята, сложи ръце на кръста си и се намръщи.

— Твърде е ярка. Ще изглеждам ужасно.

Касиди разбра, че тя искрено се притеснява за външността си.

— Челси, изглеждаш великолепно. Съвършена си. Лъчите на утринното слънце те правят лъчезарна.

— Само ме успокояваш — продължи да се цупи Челси.

— Не. Говоря откровено.

И Касиди наистина говореше сериозно. Челси изглеждаше прекрасно. Прическата ѝ беше съвършена, гримът — грижливо положен, а роклята прилягаше идеално на безупречното ѝ тяло.

Но красотата ѝ не се дължеше само на костюма и грима. Челси имаше особеното излъчване на влюбена жена. Касиди подозираше, че въпросният мъж е Рудолфо, макар че предразполагането на темпераментна актриса, изпълняваща главната роля, не беше вписано в длъжностната му характеристика.

От мига, в който екипът се качи на самолета, двамата бяха дали да се разбере, че помежду им има нещо. Касиди не можеше да реши дали изпитва ревност. Нямаше претенции към Рудолфо въпреки страстните им нощи в Ню Йорк. Не се притесняваше дали Челси и Рудолфо са любовници, а дали аферата им ще се отрази на филма. Надяваше се, че всичко ще бъде наред. Освен това Касиди се питаше дали постоянното им флиртуване и публични демонстрации няма да повлияят на нейната работа. Но независимо от всичко Челси бе преобразена. За изумително кратко време тя се бе превърнала от отблъскваща, своеволна жена в мила, приятна и отстъпчива актриса, с изключение на краткотрайните моменти на колебливост. За Касиди беше ясно, че зад невъзмутимата фасада на Челси се крият демони, които я обсебват, когато се почувства несигурна. Затова Касиди работеше с нея, за да ѝ вдъхне увереност.

Остана с нея, докато оправиха грима ѝ. Когато след петнайсет минути излезе от караваната, Челси беше доволна и търпеливо зачака появата си пред камерите.

* * *

Снимките започнаха.

Челси падна на колене в локва кал. Ръцете и дрехите ѝ бяха изцапани.

Актьорът в главната мъжка роля не можа да каже правилно репликите си и тя се ядоса. Единственото, което я възпираше да не избухне и да не напусне продукцията, беше убедеността, че филмът ще я направи звезда.

— Стоп! — изкрещя Рудолфо и Касиди обяви петнайсетминутна почивка.

— Нищо не става — въздъхна той.

Касиди сви рамене и рече:

— Челси е страхотна, но какво да правим с него?

Касиди дискретно кимна на Бенино, младия италианец, който играеше голямата любов на Офелия. Той беше известен в родината си, но относително непознат в Съединените щати.

— Вчера разговарях с Бенино за лошото му изпълнение — каза Джон, помощник-режисьорът. — Челси не го вълнувала. Не го привличала. Напомних му, че той е актьор и трябва да се преструва, но явно преводачът не предаде точно думите ми.

Рудолфо поклати глава.

— В момента не можем да му намерим заместник. Топката е в твоето поле, Касиди. Мисля, че е време да упражниш чара си върху синьор Бенино — рече той и я погледна закачливо.

— Мислиш, че не мога да го направя ли? — попита тя.

Джон ги гледаше с любопитство.

Касиди скочи от стола и се приближи до Бенино, който раздаваше автографи.

Където и да отиде, чернокосият млад мъж с екзотични черти и ослепителна усмивка беше следван от почитателки. Някои от тях хвърлиха гневни погледи към красивата американка, която им го отнемаше.

Касиди и Бенино се отдалечиха и застанаха на сянка. Тя се обърна към младия актьор и тихо попита:

— Бенино, какво мога да ти кажа, за да ти помогна за ролята? — Замълча, сетне добави: — Обичал ли си някоя жена?

— Разбира се. Обичал съм повече жени, отколкото мога да преброя — самонадеяно се ухили той.

Тя свали слънчевите си очила и го изгледа подозрително.

— Мисля, че не ме разбра. — Касиди пое дълбоко въздух и прокара пръсти през косите си. — Не говоря за секс. Имам предвид онази любов, която обсебва мислите, съзнанието и душата. Изпитвал ли си това чувство, Бенино?

Той не отговори. Касиди продължи:

— Познавал ли си жена, при вида на която коленете ти да се огъват? И само щом я видиш, да изпитваш безумна страст? Непрекъснато да мислиш за нея? Да копнееш да я докосваш и целуваш?

Очите на младия италианец проследиха пръстите на Касиди, които бавно разкопчаха най-горното копче на блузата ѝ. Плъзна поглед по талията и по извивките на бедрата ѝ.

Касиди добре съзнаваше какъв ефект има това върху него.

— Дори да затвориш очи, където и да се намираш, ти си я представяш, чувстваш я и усещаш уханието ѝ.

Оправи яката му и се престори, че маха прашинка от рамото му, после сложи ръце на гърдите му. Той въздъхна и тя разбра, че е успяла.

— Мислиш ли, че съм привлекателна, Бенино? — прошепна Касиди.

Той кимна и тя се възползва от мига.

— Запомни това чувство. Нека да се запечата като снимка в паметта ти.

— Добре.

— Ще ми направиш ли една услуга? — Касиди го погледна в очите. — Когато си на снимачната площадка, пред камерите, казваш репликите си и прегръщаш Челси, мисли за мен и си представяй лицето и тялото ми.

Бенино бе толкова смаян от думите ѝ, че беше в състояние да направи всичко, което Касиди поискаше. Тя изпита съжаление към него и си припомни какво е да си влюбен. Само съвсем младите още вярваха в магията на любовта.

Но в момента нямаше време да мисли за такива неща. Времето летеше. Тя трябваше на всяка цена да завърши в срок „Опасни намерения“. Нямаше значение, че няколко дни Бенино щеше да бъде влюбен в нея.

— А сега — на работа — каза Касиди и го поведе към снимачната площадка.

* * *

Остатъкът от деня премина гладко. Бенино играеше с такава страст и копнеж, че смая целия екип. Изпълнението му съперничеше на играта на Челси. Тя влагаше реализъм в репликите си и сякаш не се снимаше във филм, а наистина преживяваше всичко.

Касиди не я беше виждала така погълната от ролята. Погледът ѝ беше унесен, а движенията ѝ — сякаш предизвиквани от извънземна сила. Резултатът беше невероятен. Залязващото слънце, оскъдното осветление, нежният вечерен бриз — всичко беше съвършено.

— Продължавай да снимаш — прошепна Касиди на Рудолфо. — Ще използваме излишните кадри за рекламните пана.

Той кимна.

— Страхотно, нали?

— Идеално.

Рудолфо въздъхна с облекчение.

— Мислех, че този ден никога няма да свърши.

— Смятам, че направихме най-добрите кадри досега.

— Благодарение на теб. Искаш ли да прекараме спокойна вечер в моя апартамент? Само ти и аз. Бутилка шампанско, омари и невероятен масаж. Звучи примамливо, нали?

Касиди се усмихна. Знаеше, че Рудолфо се опитва да бъде нежен и да не я притиска, и жадуваше за утехата да бъде с него.

— Предпочитам да не го правим, Рудолфо.

Не знаеше какво точно има между него и Челси, но мислеше, че е най-добре да спазват дистанция.

Тръгна към такситата. Снимките за деня можеше и да са приключили, но тя имаше още много работа и...

— А графика? — извика Рудолфо. — Трябва да го преглеждаме заедно. Забрави ли, че сме екип?

Касиди спря и рече:

— Разбира се, че не.

— Тогава ще се видим в седем в твоя апартамент.

— Не, Рудолфо.

Отдалечи се, без да дочака отговора му.

* * *

Касиди се върна в хотела в шест часа. Пътуването през града я бе ободрило. Архитектурните паметници и пищните градини бяха великолепни.

Влезе в апартамента, хвърли чантата и сакото си на стола, събу обувките си и пушна диск. Гласът на Андреа Бочели изпълни помещението. Прегледа съобщенията, които портиерът ѝ бе дал. Имаше четири послания от баща ѝ.

„Ще му се обадя утре сутрин“ — помисли тя, пресмятайки часовата разлика между Италия и Калифорния. Беше започнало да ѝ харесва да работи с баща си, но тази вечер бе капнала от умора и се опасяваше, че той ще долови изтощението в гласа ѝ. Роджър вече бе предложил да дойде във Венеция, за да донесе костюмите на статистите, които бяха забравили в бързината. Беше нервен и настоятелен, но Касиди и Джеймс го убедиха, че въздушната куриерска служба ще достави нещата по-бързо и по-евтино.

Касиди хвърли съобщенията на масичката за коктейли и тръгна към банята. Съблече се, запали ароматизирани свещи и се отпусна в топлата вана.

Денят беше успешен.

Касиди се усмихна. Наистина я биваше да прави филми. И вече не се нуждаеше от одобрението на баща си. Сега работеше не за него, а заедно с него.

* * *

Хрумна ѝ да прочете още няколко откъса от дневника на майка си, но клепачите ѝ бяха натежали и съзнанието ѝ беше твърде уморено, за да се съсредоточи.

Беше ѝ трудно да види миналото през очите на Лана. Имаше твърде много болезнени спомени и шокиращи разкрития. Но Касиди бе твърдо решила да прочете дневника, преди да се върне в Лос Анджелис, защото искаше да обсъди много неща с баща си.

Предишната нощ разбра за интимната връзка на майка си с един актьор, чието име не бе споменато. Бракът на родителите ѝ беше непостоянен. И двамата имаха любовници. Но за Лана връзката с онзи

актьор беше първата, която бе заплашила брака ѝ. Тя се страхуваше, че ще бъде принудена да избира между любовника и съпруга си.

Касиди изведнъж се почувства уязвима от лъжите и предателствата на възрастните, сякаш беше десетгодишно дете и не знаеше нищо за света.

Когато преполови дневника, Касиди разбра, че Лана Търмейн е съвсем различна от жената, която си спомняше. Някои от пасажите затвърдиха образа ѝ на красив ангел, други описваха болката ѝ от изневерите на Роджър, в трети Лана разказваше за любовниците, с които се бе унизила да има връзка само за да спечели благоразположението на съпруга си. А последният любовник я бе притежавал като никой друг мъж в живота ѝ.

* * *

В седем и десет Рудолфо дойде в апартамента на Касиди. Той влезе безшумно и поръча да им донесат бутилка шампанско и хайвер от съомга, сетне усили звука на стереоуредбата. Вмъкна се в банята и обезумя, като видя голото тяло на Касиди.

Онова, което последва, беше неизбежно.

* * *

Джеймс седеше в частната прожекционна зала до кабинета на Джак и гледаше кадрите от „Опасни намерения“, които бяха пристигнали сутринта с куриерска служба.

— Имаш право. Тя е забележителна — каза Джак, когато лампите светнаха.

Джеймс знаеше, че Кавели е изключително взискателен и трудно изказва похвали. Но Рентру го бе наблюдавал по време на прожекцията и видя, че Джак дори е развълнуван от филма.

— Ако бъде завършен, „Опасни намерения“ ще стане страхотен филм. Достоеен за „Оскар“. И след като напоследък „Юнивърсъл“ пускат само боклуци, а „Кълъмбия“, „Мирамакс“ и „Дисни“ имат

проблеми с бюджета, може да върне на върха „Дезмънд Филмс“ — каза Джак.

Джеймс кимна.

— Никога не бих те излъгал.

Кавели стана, приближи се до шкафа и извади две хавански пури.

— Искаш ли? — попита той.

— Разбира се — отговори Рентру. — Успехът на Касиди е повод за празнуване.

Джак се усмихна.

— Снимките не са приключили. Остават още десетина дни във Венеция, седмица тук и накрая монтажът. Но ще призная, че съм изумен от играта на Челси.

— Касиди заслужава похвалата.

— Не забравяй, че аз избрах Челси. Знаех какви са границите на таланта ѝ. Тя не играе естествено.

Тогава защо Кавели бе настоявал Челси да вземе тази роля, запита се Джеймс. Какво знаеше Джак за нея?

— Касиди я е накарала да играе добре. Освен това ще спази срока. Видя ли бюджета и графика, които е разработила?

Кавели кимна.

— Да, наистина съм изумен. Касиди е много смела. Проектът беше съмнителен от самото начало. Нямам представа защо Роджър избра този сценарий.

При споменаването на Роджър тонът на Джак се промени. Той се усмихна презрително.

— Проектът беше рискован. Бях убеден, че нищо няма да излезе — добави Кавели.

— Но сега не си толкова сигурен, нали?

— Да кажем само, че съм подготвен да променя мнението си. Но заслугата ще бъде единствено на Касиди Инглиш.

Облогът им беше станал известен в тесен кръг и всички се шегуваха на тази тема.

Джак отрязва единия край на пурата, запали я и вдъхна дълбоко ароматния дим.

— Възможно ли е някога да признаеш, че си сгрешил, Джак? Страхуваш ли се, че ще загубиш облога?

— Знаеш, че обичам залаганията. — Тонът на Кавели беше ентузиазизиран, но миг по-късно държанието му се промени. Той се наведе напред и настоя: — Разкажи ми нещо повече за Касиди. Тя си има приятел, нали?

Това не беше въпрос, а по-скоро твърдение. В съзнанието на Джеймс прозвуча предупредителен сигнал.

— Защо искаш да знаеш?

Джак се намръщи. Бе свикнал да отговарят на въпросите му.

— Искам да знам колкото е възможно повече за служителите си. Разбираш, нали?

— Естествено — отговори Джеймс и се изчерви. Не му беше приятно, че Кавели се рови в личния живот на Касиди.

— Източниците ми казаха, че тя и режисьорът са имали връзка в Ню Йорк. В края на краищата, Касиди настоя да го вземем.

Джеймс бе заварен неподготвен. Касиди и Рудолфо Дърбън. Сигурно „източникът“ на Кавели беше Челси. Рентру подозираше, че Рудолфо е подмазвач и използва Касиди, за да направи кариера. Дори беше убеден в това. „О, Касиди, как си му позволила да го стори?“ — помисли той.

Но изражението на адвокатата не издаде мислите му.

— Не знам за какво говориш — каза той. — Може би „източникът“ ти трябва да обръща повече внимание на играта си, отколкото на Касиди.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Челси излезе на терасата с чаша вино в ръка. Слънцето бе залязло и гледката към града беше зашеметяваща. Светлините приличаха на скъпоценни камъни. Отнякъде долитаха гласове.

Венеция беше град на надежди и мечти.

Романтиката изпълваше нощния въздух и успокояваше болката в сърцето ѝ. Часовникът на нощното шкафче показваше седем. Изабел гледаше телевизия.

Преди няколко часа Челси бе изгонила втора детегледачка, след като Джеси замина „при роднините си“. Шейсетгодишната строга ирландка обичаше да дава оценки и ѝ напомняше за майка ѝ.

На Челси ѝ трябваше бавачка, която да взима всички решения за Изабел. Челси нямаше нито време, нито желание да се занимава с ежедневието на детето си.

Не и сега, когато правеше филма на кариерата си.

Освен това след напрегнатия работен ден имаше нужда да излезе. Нямаше време да играе ролята на майка. Това, изглежда, ядоса бавачката. Праволинейната ирландка има дързостта да я критикува и да заяви, че Изабел ще стане разглезена и себична като майка си. Каква наглост!

Челси ѝ каза да си събере багажа и я изгони.

Но сега се чудеше какво да направи. Сутринта щеше да накара портиера да потърси друга гувернантка. Никой от „Дезмънд Филмс“ не знаеше, че детето е във Венеция.

Челси нямаше да позволи на дъщеря си да стане като нея. Знаеше, че не трябва да я оставя сама в апартамента, но щеше да излезе само за два часа. Какво би могло да се случи? Челси работеше неуморно, откак бяха започнали снимките, и трябваше да изразходва част от насъбралото се напрежение. Пък и трябваше да свърши още нещо.

Влезе в стаята и видя, че Изабел е заспала пред телевизора. После отиде в банята и глътна с вино шепа хапчета. Скоро

настроението ѝ щеше да се повиши. Челси обожаваше този екстаз, а хапчетата изостряха сетивата.

Облече тясна, къса рокля „Версаче“ и си сложи розово червило. Очерта сините си очи с черен молив и скри русите си коси под черна перука. Дегизировката ѝ беше безупречна.

Челси почувства прилив на сили и самоувереност.

Погледна се за последен път в огледалото и се приготви за ролята, за която се бе упражнявала цял живот.

Доволна от външността си, тя грабна ключа от апартамента и тръгна към телефона до асансьора. Взе слушалката и набра номера на портиера.

— Бихте ли ми извикали такси?

— Разбира се. Името ви?

— Касиди Инглиш.

* * *

Преоблечена като Касиди, Челси предизвика уважение като всяка известна личност. Портиерът ѝ се усмихна широко и кимна одобрително. Шофьорът ѝ помогна да се качи в колата. Минувачите спираха и се вторачваха в нея. Челси се радваше на популярността на Касиди, макар да мислеше, че е незаслужена. Онази кучка само беше отгледана като дете на известни родители, а не бе спечелила славата си сама.

Но когато пуснеха филма по екраните, Челси Хътън щеше да се прочуе в цял свят и да стане знаменитост. Беше убедена.

От предишните си набези Челси бе научила, че нощният живот във Венеция е такъв, какъвто си го бе представяла — изискан, но без задръжки. Баровете съвсем не приличаха на дупките, които тя посещаваше в Щатите. Хората тук бяха сърдечни и дружелюбни, а мъжете — нетърпеливи да доставят удоволствие. Челси каза на шофьора да я закара в „Канале Гранде“, ресторант в хотел „Монако“, който имаше изглед към остров Сан Джорджо Маджоре. Челси бе избрала заведението заради гледката и бе направила резервация през деня. Самотните жени бяха рядкост в ресторантите на Венеция.

Особено хубавите и известните. Челси не трябваше да прави нищо, освен да седне и мигновено да се превърне в център на вниманието.

Розовото осветление подчертаваше бялата ѝ кожа и искрящите сини очи и засилваше блясъка на черните ѝ коси. Бе поискала маса в средата на ресторанта, за да я виждат всички.

От „Канале Гранде“ тя отиде в бар „Хари“, легендарното заведение, посещавано от Хемингуей, Моъм, Онасис и стотици знаменитости. Челси знаеше, че там ще има най-малко две-три известни личности.

Атмосферата беше съвсем различна от нощните клубове в Лос Анджелис. Мъжете пушеха пури и пиеха мартини, а жените, издокарани в скъпи дрехи и с изкусно направени прически, посрбъваха божествено шампанско и пушеха дълги, тънки цигари.

Челси си проправи път през тълпата и седна на високо столче пред бара. Забеляза Джорджо Валини, най-известния журналист в Италия. Запомни лицата на всички мъже и жени на масата му. Барманът, мускулест млад мъж с кафяви очи и загоряло от слънцето лице, чакаше поръчката ѝ.

Тя го погледна прелъстително.

— Казвам се Касиди Инглиш. А ти?

Младият барман явно знаеше коя е.

— Винченцо — с дрезгав глас отговори той.

Няколко комплимента, добре премерен флирт и щедър бакшиш, и Челси щеше да го върти на малкия си пръст.

— Винченцо — измърка тя. — Това име ми харесва. Толкова е мъжествено, секси... италианско. Какво правиш през деня, Винченцо?

Както и предполагаше, той отговори:

— Актьор съм.

Сега цялото му внимание беше насочено към нея. Погледът му обходи лицето, раменете и гърдите ѝ. През тялото ѝ премина сладострастна тръпка.

— Ще пия уиски. Чисто.

Тази вечер Челси беше самотна. Нуждаеше се от развлечения с някого, когото никога повече нямаше да види. Някой, който ще ѝ даде каквото иска и ще задейства плана ѝ, а после ще изчезне. Тя отново изпита усещането, че лети. От този миг насетне Челси беше в състояние да направи всичко.

Винченцо сложи питието пред нея, премрежи очи и дрезгаво прошепна:

— След двайсет минути имам почивка. С удоволствие бих те почерпил нещо.

Английският му беше очарователен и мелодичен. Той се наведе над бара, протегна ръце и я притегли към себе си.

Челси сподави смеха си.

Винченцо проследи погледа ѝ, който се насочи към свободна маса в един тъмен ъгъл.

— Ще чакам — каза тя и стана от високото столче. Преди да тръгне, докосна рамото му и попита: — Онзи там в сепарето не е ли Джорджо Валини?

— Да. Той е редовен посетител тук.

Челси, разбира се, знаеше това.

— Предполагам, че хората биха направили всичко, за да бъдат споменати в рубриката му.

Винченцо кимна сериозно.

— Да, така е.

— Ненавиждам журналистите. Те са паразити. Искам да ми обещаеш нещо, Винченцо. Моля те, не казвай на никого, че съм била тук! Няма да го понеса, ако името ми се появи в онази рубрика.

Извади банкнота от сто долара и я сложи на бара.

От „Хари“ Челси и Винченцо отидоха в един моден нощен клуб, където богати венецианци и търсеци приключения американци танцуваха до зори. Тя видя, че Валини също влезе в бара. Явно я следеше.

Сега Челси наистина имаше усещането, че лети и може да стигне до луната и звездите. Комбинацията от алкохол и транквиланти беше опияняваща. Тялото ѝ беше безчувствено, а съзнанието — ясно и освободено.

Двамата мъже, с които танцуваше, я вдигнаха на ръце и я сложиха на масата. Челси се поклащаше в ритъм с музиката. Тълпата, състояща се предимно от мъже, нададе одобрителни възгласи и Челси обезумя от вълнение. Тя грациозно пазеше равновесие, въпреки унеса от алкохола и хапчетата.

Забеляза, че Винченцо стои до Валини и шепне нещо в ухото му.

Всичко вървеше, както го бе планирала. Тя само трябваше да пие, да се дрогира, да танцува и да се излага цяла нощ, за да очерни репутацията на Касиди Инглиш. Всеки път, когато тълпата изревеше, Челси усещаше, че през тялото ѝ преминава електричество. Стана ѝ горещо. Лицата се превърнаха в неясни петна и в главата ѝ зазвучаха познатите гласове.

Утре, когато се съмнеше и всички изтрезнееха, щяха да си спомнят предишната нощ и да се запитат какво ги бе прихванало. Коя беше онази долнопробна американка? После щяха да разгърнат вестниците.

* * *

Касиди стоеше под душа. Уви в хавлия дългите си, гъсти коси, наведе се над мивката и протегна ръка към четката за зъби.

„Този филм ще ме съсипе“ — помисли си. Но беше мотивирана и намерението ѝ бе да спечели облога на всяка цена.

Изми зъбите си и отвори вратата на банята.

Рудолфо спеше дълбоко. Касиди остана неподвижна за миг и изпита същото чувство на вина, както винаги, когато се любеха. Рудолфо я привличаше и същевременно я отблъскваше. Или по-скоро Касиди изпитваше желание да го притежава и после да го изхвърли.

Тя, разбира се, знаеше, че това е нередно. Държеше на него, харесваше компанията му и го намираще за забавен и привлекателен. Да, обичаше го. Но само като приятел, с когото понякога спеше. Не го отпрати тази вечер, когато той се появи гол в банята и с две чаши шампанско. Напоследък всичко ѝ се струваше сложно и заплетено. Вероятно се дължеше на напрежението от работата по филма.

Касиди седна на ръба на леглото и се замисли. Рудолфо се размърда и без да отваря очи, протегна ръка и попита:

— Ти ли си, Челси?

— Какво каза? — изуми се Касиди.

Той се стресна, отвори очи и се разсъни.

— Не исках да кажа това, Касиди. Знаеш, че не исках.

— Спиш с нея — презрително изрече тя.

Рудолфо не отговори и тя изсъска:

— Върви по дяволите!

Беше вбесена. Гордостта ѝ беше накърнена, но сърцето ѝ бе непокътнато. И през ум не ѝ бе минавало, че Рудолфо ще се поддаде на влиянието на онази ексцентрична жена.

— Как можа? По дяволите, Рудолфо, защо изложи на риск филма? А аз ти вярвах!

Той поклати глава и протегна ръце, опитвайки да я придърпа към себе си.

— Това не означава нищо. Тя ми се нахвърли. Нахлу в стаята ми.

Касиди забеляза, че Рудолфо се е покрил с чаршаф. Дали това беше знак, че се чувства неудобно? Или е уязвим? Или се срамува? Отчасти го съжаляваше.

— Кълна се, Касиди. Тя не означава нищо за мен.

Той вдигна глава и я погледна в очите.

— Обичам те. Ти си единствената жена, на която съм го казвал.

— Тогава защо спиш с нея? Мисля, че искаш да ми причиниш болка.

— Добре, сгреших. Но какво очакваше, по дяволите?

Рудолфо стана и се приближи до прозореца.

— От две години ме въртиш на малкия си пръст. Играта ти започна да става банална. Това ме побърква! Не знам какво съм за теб, Касиди. Трябва да вземеш решение — искаш ли ме в живота си, или не. Не мога да чакам вечно.

Касиди се овладя. Гневът ѝ затихваше.

* * *

Детето се стресна и се събуди. В коридора се чу тропане и после силен трясък. Тялото ѝ потрепери от студения вятър, нахлуващ през отворения прозорец. В стаята беше хладно и тъмно. Процеждаше се само ивица бледа лунна светлина.

Изабел се уплаши. Погледна отворения прозорец, но не посмя да го затвори. Майка ѝ щеше да се ядоса. Оставеше ли я сама, тя ѝ забраняваше да мърда. „Не докосвай прозорците, не пали лампите и не излизай, освен ако няма някаква авария.“

Тропането се усили. Изабел отметна завивките, стана и облече халата си. Приблужи се до вратата, надигна се пръсти и надникна през шпионката. Не беше майка ѝ. Но детето познаваше красивата жена, която стоеше на прага. Майка ѝ имаше нейни снимки. Мама нямаше да се сърди, ако Изабел я пуснеше да влезе. Жената не беше непозната. Може би хубавата чернокоса дама се нуждаеше от помощ.

* * *

Дали не бе сбъркала стаята? Кое беше това красиво дете, което трепереше на вратата в три часа сутринта?

— Говориш ли английски? Тук ли са родителите ти?

Момиченцето поклати глава.

— Сама ли си?

Детето кимна. Изящните черти ѝ бяха познати. И изведнъж Касиди се досети кое е момиченцето.

— Тук ли живее Челси? Не съм ли сбъркала стаята?

Детето пак поклати глава. Буйните му руси коси стигаха до кръста. Огромните изразителни зелени очи гледаха уплашено Касиди.

— Това „да“ ли означава, или „не“?

Касиди коленичи и се усмихна сърдечно, сетне протегна ръка, но момиченцето се дръпна назад.

— Няма да ти сторя нищо лошо — уверя я Касиди и надникна през рамото ѝ. В стаята беше тъмно. През отворената врата повя студен вятър. — Сама ли си?

— Не трябва да разговарям с непознати. Бавачката ме научи така.

— Тук ли е бавачката ти? Може ли да говоря с нея?

— Мама се ядоса и ѝ каза да се маха.

Как можеше Челси да остави малко дете само в хотелска стая? Часът беше три сутринта! Касиди едва сдържа гнева си.

— Аз съм Касиди. А ти как се казваш?

Искрящите очи се изпълниха със сълзи. Телцето ѝ трепереше. Горкото дете беше ужасено.

— Моля те... Моля те, не казвай на мама, че отворих вратата. Тя много ще се ядоса.

— Няма. Това ще бъде нашата тайна. Аз познавам майка ти. Тя се казва Челси. Играе във филма и затова ти си сама, нали? Аз търся майка ти. Можеш ли да ми кажеш къде е?

— Не знам.

— Кога ще се прибере?

— Не знам.

Касиди изведнъж забрави защо е дошла. Гневът ѝ към Челси и Рудолфо се изпари и на негово място остана само съпричастността към това малко момиченце.

* * *

Челси потърси пипнешком дрехите си в мрака. Устата ѝ беше пресъхнала. Главата ѝ пулсираше толкова силно, че сякаш щеше да се пръсне. Тя погледна часовника си. Беше пет и половина сутринта. Разхвърляното, оскъдно обзаведено ателие на Винченцо съвсем не приличаше на луксозните жилища, в които Челси толкова бързо свикна да живее. Не, ателието му по-скоро ѝ напомни за окаения апартамент, където бе отгледана от Мария Хътън.

Тя се облече, нахлузи обувките си и се приближи на пръсти до вратата. Винченцо се размърда. Челси беше сигурна, че няма да се събуди. Младият италианец се бе опитал да пие колкото нея. И в резултат на това щеше да спи непробудно часове наред.

Винченцо я бе изненадал. За млад човек беше пламенен и опитен любовник. Е, това не влизаше в плана, но беше приятна добавка. След като се увери, че изпълнението ѝ в клуба ще даде повод за клюки, Челси празнува, като се отдаде на бурен секс с този симпатичен млад мъж. Единственото потискащо нещо беше жалкият му апартамент. И махмурлукът ѝ от евтиното шампанско, което Винченцо бе купил по пътя. Челси спря на прага и го погледна за последен път. Изминалата нощ вече беше спомен. Бързо избледняващо неясно петно.

* * *

Още преоблечена като Касиди, Челси се постара портиерът и пазачът да забележат кога се връща. Леко разрошена, тя се престори, че не вижда папараците, които я чакаха. Касиди Инглиш несъмнено щеше да бъде на първата страница на вестниците благодарение на Челси.

Щом вратите на асансьора се затвориха, тя свали перуката и я натъпка в голямата си кожена чанта. Погледна се в огледалото и когато стигна до етажа си, отново се преобрази в Пепеляшка след бала.

* * *

Роджър беше в кабинета в дома си. Беше прочел поредната статия за снимането на „Опасни намерения“ и безпокойството му нарасна. Вдигна телефона и се обади на Джеймс.

— Имаме проблем — рече Търмейн. — Рей ми каза, че Касиди е намерила дневника. Скоро ще разбере всичко. Трябва да предотвратим това.

Последва миг мълчание, сетне Рентру попита:

— Какво предлагаш?

— Казах на секретарката да ми запази билет за първия полет до Венеция.

— Чакай малко — ядоса се Джеймс. — Ти не си в състояние да пътуваш. Лекарите...

— Майната им на лекарите! Не ми давай медицински съвети. Ти си ми адвокат, не психиатър.

— Много отдавна ти се закле пред мен, че ако се стигне дотук, ще й кажеш истината. Аз знам кое е най-добро за теб... и за Касиди.

— Не разбираш ли, Джеймс? Ако Касиди разбере истината, с мен е свършено!

Роджър затвори и веднага позвъни на секретарката си.

— Незабавно купи билета за Венеция.

* * *

Златистото бентли спря пред входа на хотел „Бевърли Хилс“. Шофьорът изскочи навън и отвори вратата от другата страна. Джак Кавели слезе от колата и без да поглежда нито вдясно, нито вляво, прекоси фоайето и се приближи до асансьора.

Стигна до мансардата си и тихо потропа. Зеленоока брюнетка отвори вратата.

— Джак... Дълго те чаках. Защо се забави?

Гласът ѝ приличаше на котешко мъркане.

Той я погледна студено, сякаш искаше да каже: „Знаеш, че не трябва да задаваш въпроси“, мина покрай нея и влезе в приемната. Съблече сакото си „Армани“, хвърли го на канапето и се приближи до барчето. Наля си бренди, вдъхна парливия аромат и отпи малка глътка от кехлибарената течност. После остави чашата на плота и се обърна към красивата млада актриса. Доминик Дрейк имаше роля в един следобеден сериал. Участието ѝ не беше кой знае какво, но тя изглеждаше добре и знаеше пътя до спалнята.

Доминик привлече вниманието на Джак и го използва хитро.

Двамата се срещаха от време на време, затова Доминик знаеше сценария. Започна да се съблича бавно и тръгна към него.

Джак разкопча ризата си.

* * *

Лечението на Джонатан в клиника „Бети Форд“, постановено от съда, не беше достатъчно. Организмът му се бе изчистил от наркотиците и алкохола, но съзнанието му още не се беше прояснило. Как щеше да се пребори с чувството на вина, че е убил момичето? Но сега не мислеше за това, а се притесняваше, че въпреки силните връзки и неограничените банкови сметки на Роджър сенаторът и съпругата му ще вдигнат голям шум около „злополучния инцидент“. Джонатан не искаше никой да пострада. Разбира се, да седне зад волана след седем мартинита и няколко дози дрога, не беше най-умното нещо, но кой би предположил, че магистралата ще бъде хлъзгава!

Той многократно преживя катастрофата с психиатъра, който му изпратиха. Писъкът на спирачките, удара, когато се блъсна в дървото,

окървавеното лице на Карина Уилямс, воя на линейките...

Въпреки онова, което всички мислеха, особено баща му, Джонатан искрено съжаляваше. Но стореното — сторено. Не можеше да върне времето назад.

Джонатан бе виждал баща си да плаче само веднъж — на погребението на Лана. Знаеше, че сега сълзите на Роджър са за Карина Уилямс, не за него. Накрая обаче скъпият татко оправи всичко. Както винаги. Нямаше да има разследване, нито предявени обвинения или шум в пресата. Джонатан само трябваше да постъпи в „Бети Форд“. Отново.

Мястото приличаше на крайградски клуб, ако се изключи фактът, че всеки ден трябваше да присъства на събирания на алкохолици и наркомани. Но Джонатан се чувстваше по-добре. Не беше толкова напрегнат. Плуваше в басейна с олимпийски размери, правеше гимнастика и гледаше видеокасетите с нови филми, които секретарката на Роджър му изпращаше.

Терапията, разбира се, не му въздействаше. Няма лек за разбито сърце. Само алкохолът, наркотиците и сексът му доставяха удоволствие.

Трябваше да намери начин отново да спечели доверието на баща си и в същото време да изкара някакви пари. Основите вече бяха положени. Изпълнявайки строгите указания на Роджър, Джонатан щеше да замине за Венеция. Багажът му беше докаран в клиниката в утрото, когато го изписаха.

Бе получил указания от Джеймс по телефона. Роджър не искаше да говори с него. Докато довършеха безценния шедьовър на баща му, Джонатан трябваше да бъде на разположение на сестричката си. Може би Роджър мислеше, че това ще научи Джонатан на смирение или най-малкото ще му осигури някакво занимание. Самият Джонатан не би планирал нещата по-добре!

Но първо трябваше да се отбие на едно място, което не влизаше в графика, определен от баща му.

* * *

Джонатан повика такси. Шофьорът на баща му не бе останал, за да го закара до летището, но му даде пари да плати за пътуването. Хвърли чантата си в багажника, качи се в таксито и каза адреса.

Очуканият шевролет изрева по Сънсет Булевард и спря пред порутена жилищна сграда.

Шофьорът не беше глупак и не угаси двигателя.

Джонатан отвори вратата и слезе. Топлият бриз лъхна лицето му.

Спря за миг пред боядисаната в оранжево врата и огледа улицата. Трябваше да внимава. Напоследък ченгетата под прикритие бяха навсякъде. Последното, което искаше, беше да го арестуват за притежание на наркотици. Надяваше се, че късметът няма отново да му изневери.

Вмъкна се в сградата, тръгна по коридора, който миришеше на урина, и се качи по стълбите.

По-рано, когато имаше пари, всички дилъри идваха при него — в хотелската му стая, в крайградския клуб, в баровете и дори в „Шепнеци ветрове“. Но напоследък финансите му бяха ограничени и той трябваше сам да ги търси.

Джонатан стигна до втория етаж, прескочи един дрогиран младеж и потропа на вратата. След внимателна проверка го поканиха да влезе. Апартаментът беше тъмен и освен масата за карти, четирите сгъваеми стола и кутия с наркотици нямаше нищо.

Едрият чернокож с прякор Уличника предпазливо се приближи до Джонатан и го изгледа изпитателно.

— Имаш ли пари?

Под мишницата си носеше кобур. Джонатан бавно пъхна ръце в джобовете си и нервно каза:

— Да... Не се притеснявай. Имам пари.

Чернокожият му посочи стол.

— Какво искаш?

На оскъдната светлина се виждаше само бялото на очите му. Устните му се разтеглиха в алчна усмивка. Той грабна смачканите банкноти от ръката на Джонатан.

— Няма още дълго да купуваш качествена дрога. Чух, че са ти спрели кранчето.

Джонатан се безпокоеше от тези слухове. Запита се дали наистина ще му спрат кранчето. Не искаше да мисли за това.

Взе това, за което бе дошъл, и напусна апартамента. Излезе в коридора, разопакова снежнобелия прах, нави на руло банкнота от един долар и смръкна силно. В същия миг в съзнанието му се появи образът на Касиди.

Ако Джонатан постигнеше своето, кучката най-сетне щеше да си получи заслуженото.

* * *

— Беше много хубаво, скъпи — каза Доминик, обърна се по корем и започна да гали гърдите му. — Ти си опитен любовник. Не мислиш само за себе си като повечето мъже, които познавам.

Джак знаеше, че похвалата не е безпочвена — Доминик наистина познаваше много мъже.

— Момичетата свикват с това.

Тя започна да го целува по гърдите и врата.

— Нареди се на опашката! — пошегува се той.

— Какво му е лошото да бъдеш само с една жена?

Доминик се вторачи в него. Джак я бутна да легне по гръб, скочи и грабна копринения си халат. Щом жените започнеха да говорят за сериозна връзка, той разбираше, че е време да изчезне.

— Гладен съм. Бъди добра и поръчай да донесат нещо за ядене.

Отиде в хола и си наля още една чаша бренди. Това място не му беше приятно. Той усещаше присъствието на Челси и си спомняше нощта, когато трябваше да я вземе от психиатричното отделение. Замисли се за работата, която го чакаше.

Доминик излезе от спалнята. Беше си сложила прозрачен пеньоар, несъмнено купен с парите на Джак от някой скъп бутик на Родео Драйв. Мирисът на силния ѝ парфюм изведнъж го отврати.

— Храната ще пристигне след около двацет минути. — Тя застана до него, уви ръце около врата му и нежно го целуна. — Защо не се върнеш в леглото, докато чакаш?

Джак се усмихна насила и махна ръцете ѝ от врата си, сетне погледна вестника на бара. „Дейли Варайъти“ пишеше на първа страница:

„Касиди Инглиш, дъщеря на прословутото холивудско «лошо момче» Роджър Търмейн и на легендарната Лана Търмейн, скоро ще дебютира като продуцент. Добре осведомени източници твърдят, че красивата и висококвалифицирана госпожица Инглиш е решила да покори Холивуд, след като наследи от известния си баща «Опасни намерения» — банална любовна история с нисък бюджет. Посветените в индустрията казват, че въпреки засечките с филма, включително унищожителния пожар на снимачната площадка, красивата синеока брюнетка не само ще триумфира, но може дори да грабне и «Оскар». Междувременно журналисти от цял свят се въртят около екипа ѝ с надеждата да научат нещо за личния ѝ живот, но засега тя остава загадка.“

Имаше хубава снимка на Касиди, която излизаше от луксозен ресторант в Лос Анджелис. Образът ѝ привлече Джак. Той възнамеряваше да я изненада във Венеция, използвайки оправданието, че се грижи за интересите си. Безпокоеше го информацията на Челси за връзката на Касиди с режисьора. Джак искаше те да скъсат. Любовните афери на снимачната площадка се отразяваха зле на филма и създаваха напрежение, колкото и дискретни да бяха двете страни. Джак с нетърпение очакваше срещата с нея. Имаха да обсъдят много неща.

— Всъщност, имам важен проблем, с който незабавно трябва да се заема. Защо не се поразходиш с колата по Родео Драйв и не използваш в някой клуб новата кредитна карта, която ти подарих? — Джак остави питието си и взе телефонната слушалка. — Шофьорът ми е отвън. Ще му кажа, че ще слезеш след няколко минути.

Доминик се нацупи.

— Ако не те познавах по-добре, щях да помисля, че искаш да се отървеш от мен.

Без да ѝ обръща внимание, той се обади на шофьора си, сетне поиска международен разговор. Във Венеция беше седем сутринта. Не го интересуваше дали Касиди спи, или не. Искаше да говори с нея. Той беше шефът и решаваше какво да стане.

Доминик вече не съществуваше за него.

Операторът се обади и му каза, че го свързва с Венеция. Чуха се поредица от изщраквания и приглушена музика. Мисълта, че Касиди може да е в леглото, възбуди Джак. Представи си я в черна нощница, без бельо...

— Ало? — обади се сънен мъжки глас.

Джак не каза нищо.

— Ало? — повтори непознатият глас.

Кавели стисна слушалката.

— С кого говоря?

— Рудолфо. А вие кой сте?

Джак тресна слушалката.

Защо се ядоса? Трябваше да се овладее.

* * *

Касиди и Изабел седяха на пода. Докато разглеждаха спомените на Челси, Касиди се изуми от огромната колекция от снимки и изрезки от вестници. Имаше стотици фотографии на Лана — като булка през 1965-а, на различни светски събития, в кинозалони. Имаше дори изрезки с рецензии за играта ѝ и снимки на Касиди като дете.

Всичко това беше много странно. Изрезката за смъртта на Лана стресна Касиди, но най-много я шокира последната снимка, която видя.

Цветна фотография от „Лайф“ показваше как Лана получава „Оскар“ за най-добра актриса за изпълнението си в „Красавицата“. До нея стоеше Челси. Беше монтаж. Образите бяха създадени по дигитален път и изглеждаха напълно естествени. Двете жени стояха една до друга и се усмихваха. Приликата беше поразителна.

Дали Челси бе познавала Лана? Не, това не беше възможно.

— Мама ги държи заключени. Много ще се ядоса, ако разбере, че съм ти ги показала. Аз не трябва да знам за тях, но... понякога обичам да гледам красивата дама — казваше детето.

Касиди усети безпокойството му и си спомни документалния филм за малтретирането на деца, който бе правила за „На минутата“. Изабел демонстрираше класическите симптоми на малтретирано дете.

Нямаше значение дали става дума за емоционално пренебрегване, или за физически тормоз. Касиди изпита състрадание към Изабел и гняв към Челси.

Тя стисна ръката на момиченцето. Пръстите на детето бяха леденостудени и трепереха.

Касиди ѝ се усмихна, после затвори кутията, сложи я в чекмеджето, където я бяха намерили, и отново седна до нея. Трябваше да измисли начин да стигне до сърцето на Изабел. И да разбере истината.

— Мама често ли те оставя сама?

Изабел се вторачи в картината на стената. Касиди повтори въпроса си, но детето не отговори. Бе се затворило в себе си.

Касиди я гледа толкова дълго, че лицето на детето се замъгли. На нейно място тя видя себе си — ужасеното дете, което, без да иска, изпрати баща си в затвора. Отново я обзе страх. Самотата я притисна.

Ръцете ѝ затрепериха. Опита да се пребори с отчаянието. Трябваше да се съсредоточи върху детето. Какво би желала, ако беше на мястото на Изабел? Спокойствие, безопасност и обич.

— Искаш ли да стоя при теб, докато майка ти се върне?

Очите на Изабел се изпълниха с благодарност. На лицето ѝ се изписа нещо като усмивка.

— Ела с мен. Сигурно си уморена. Легни си и опитай да поспиш.

Касиди знаеше какво е да си на десет години и да очакваш с нетърпение бягството в съня.

Тя зави Изабел и нежно я целуна по челото.

— Затвори очи и мисли само за хубави неща.

Момиченцето се усмихна. Лицето ѝ засия. После затвори очи и след няколко минути заспа дълбоко.

Касиди дълго я гледа, заслушана в равномерното ѝ дишане.

Наближаваше шест сутринта. Слънцето изгряваше, птиците пееха и шумът на уличното движение се засилваше. Челси още я нямаше.

Какви бяха съкровениите мисли на тази жена? Дори след няколко седмици на съвместна работа и изучаване на емоционалните ѝ особености, за да я накара да играе по-добре, Касиди не знаеше нищо за нея, освен че имат един и същ любовник, но това вече нямаше

значение. Челси явно пазеше някакви тайни — тя криеше детето си, привързаността ѝ към Лана също беше загадка.

Ключалката на вратата изщрака.

На прага застана Челси. Изглеждаше уморена.

Тя видя Касиди и на лицето ѝ се изписа изумление.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Касиди затвори очи. В съзнанието ѝ нахлуха различни образи — лицето на Изабел, когато я намери, фалшифицираната снимка на майка ѝ и Челси, Рудолфо и Челси... Положи усилие да се овладее.

Погледът на Челси беше унесен. Зениците ѝ се бяха свили, лицето ѝ беше бледо. Тя започна да обвинява Касиди, че е нарушила правото ѝ на лична неприкосновеност.

— Не трябваше да влизаш тук. Какво искаш? Махай се, преди да съм извикала ченгетата.

— Не искаш ли да знаеш как е Изабел?

Челси сдържа гнева си и реши да възприеме ролята си на манипулатор. Обичаше да си играе с чувствата и мислите на хората, да ги обърква с бърза промяна на самоличността си и накрая да ги довършва с доброта.

— Аз... Възникна нещо неотложно. Трябваше да бързам... Обикновено не я оставям сама, но...

— Тя беше уплашена. Сложих я да си легне.

Двете жени стояха една срещу друга и се гледаха в очите. Касиди първа проговори:

— Дойдох късно снощи. Искях да говоря с теб. Но намерих Изабел съвсем сама.

Изражението на Челси остана невъзмутимо.

— Тя не е виновна — продължи Касиди. — Аз потропах на вратата. Сигурно съм я уплашила. Постоях при нея, сложих я да си легне и реших да те изчакам.

— Много мило от твоя страна — усмихна се насила Челси. — Е, сигурно си уморена. Аз ще поема нещата от тук насетне. Защо не се прибереш да си починеш?

Касиди я изгледа подозрително. Ако се съдеше по външния ѝ вид — тясна, къса рокля „Версаче“, обувки с високи токове, размазано червило и разрошени коси — явно бе задоволявала физическите си потребности. Касиди изпита съжаление към нея.

— Между другото, какво те доведе тук? — попита Челси.

— Дойдох да... поговорим за Рудолфо. Той ми каза за вас двамата.

Челси не реагира.

— Каза ми, че си отишла в хотелската му стая, след като обяви, че ще напусне, ако ти получиш ролята на Офелия. Защо го направи? И откъде знаеше, че Рудолфо е там?

Челси махна с ръка, сякаш прогонваше муха.

— Виж какво, наистина съжалявам за това. Не беше нищо. Уверявам те! Не знам какво ти е казал, но аз не отидох да искам секс. Отидох да говоря с него. Кълна се, не беше нарочно! Не съм го съблазнявала умишлено. Всъщност, ако трябва да бъда откровена, беше обратното.

— Той ми каза друго.

— Естествено — ухили се Челси. — Нали е мъж. Всички мъже лъжат. Виж какво, не искам да те обиждам, но Рудолфо не е моят тип. Разбира се, той е хубав, но е малко скучен.

— Стой настрана от него!

Касиди осъзна, че се притеснява за филма, а не за Рудолфо. Не искаше да загуби облога с Джак.

Челси се приближи до огледалото, за да махне изкуствените си мигли, и застана с гръб към Касиди.

— Какво толкова лошо има в това, да спиш с режисьор, спечелил две награди „Еми“? Не виждам как аферата ми с Рудолфо би повлияла на филма, освен в положителен аспект. — Челси погледна през рамо Касиди. — Е, освен ако не искаш да го делим.

Усмивката ѝ беше язвителна.

Касиди не можа да събере енергия да се ядоса. Беше изтощена.

— Отивам да отдъхна. Ти също имаш нужда от почивка. И не оставяй Изабел сама. Щом не искаш да ѝ вземеш гувернантка, доведи я на снимачната площадка. Студията ще плати за помощта, от която се нуждаеш.

Челси я изгледа гневно.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Закуската в леглото беше лукс, какъвто Касиди рядко си позволяваше. Но снимките предишния ден я бяха изтощили. Трите часа сън за денонощието бяха крайно недостатъчни. Да не говорим за отношенията между нея, Челси и Рудолфо. Напрежението беше осезаемо и сякаш издигаше стена между тях.

От цялата бъркотия преди две нощи излезе поне едно хубаво нещо. Челси доведе Изабел на снимачната площадка. Отначало Челси отбягваше въпросите за дъщеря си, но после Филип Уест, рекламният ѝ агент, реши да предизвика симпатии с факта, че е вдовица, която сама отглежда детето си.

Касиди не се интересуваше как Челси ще се възползва от присъствието на Изабел. Тя беше доволна, че момиченцето не стои по цял ден само в хотелска стая в чужд град.

Детето се оживи. Бе силно заинтригувано от работата на снимачната площадка. Касиди се запита как е възможно Челси да си е позволила да откаже на дъщеря си достъп до тази част на живота ѝ.

Трийсет минути след като снимките за деня приключиха, Касиди си легна и спа до девет сутринта. Но когато се събуди, не се чувстваше по-добре. Нямаше апетит. Изпи само една-две глътки чай от лайка. Беше изтощена физически и емоционално.

Касиди бутна настрана подноса със закуската, стана от леглото и отиде в банята. Видя отражението си в огледалото и се изуми от бледността си и тъмните кръгове около очите, които гримът не би могъл да скрие. Наплиска лицето си със студена вода, изми зъбите си и влезе под душа.

На вратата се потропа тъкмо когато Касиди се бършеше. Облече халат и отиде да отвори.

— Аз съм, Ели — извика секретарката ѝ от коридора.

Младата жена се втурна в стаята, като размахваше вестник.

— Видя ли това? — попита тя и ѝ даде „Оджи“, най-популярния всекидневник в Италия.

На клюкарската страница имаше снимка на Касиди, правена по време на церемонията за връчването на наградата за „На минутата“ в Ню Йорк. Касиди знаеше достатъчно италиански, за да разбере заглавието.

„АМЕРИКАНСКА ПРОДУЦЕНТКА СЕ ВИХРИ
ВЪВ ВЕНЕЦИЯ.

ЗАБАВЛЯВА ПОСЕТИТЕЛИ И СЛУЖИТЕЛИ С
ТАНЦИ НА МАСА В БАР «ХАРИ».“

Стъписана, Касиди седна на леглото. Сетне прегледа набързо статията.

— Това са измислици. Аз бях тук... В леглото... Не съм излизала.

— Цяла нощ? — попита Ели.

— Да. Само отидох до стаята на Челси. Но това беше в три сутринта. Всичко е изфабрикувано.

Тя разказа накратко на Ели за посещението си при Изабел.

Ели я гледаше подозрително.

Касиди осъзна, че никой от киностудията не я познава достатъчно добре, за да реши дали клюката е вярна, или не.

— Не вярваш на тези врели-некипели, нали?

Секретарката ѝ я погледна така, сякаш искаше да каже: „Не мога да те съдя. Това не е моя работа“, и отговори:

— Искаш ли да се обадя на редактора?

— Не. По-добре се свържи с юридическия отдел. Те имат повече власт. Обади се и на пресцентъра и им кажи... Ако вече не са видели репортажа. Искам опровержение, в противен случай ще ги съдя.

* * *

Челси също прочете краткия репортаж, като си помагаше с италианско-английския речник, който винаги носеше със себе си, за да разбира комплиментите на почитателите и в пресата. Усмихна се.

Касиди сигурно беше бясна. Челси изгаряше от нетърпение да види реакцията ѝ. Вероятно целият екип бе прочел статията. Разбира се, Джак също.

Челси потръпна от удоволствие само като си помисли за това.

Втора си се в отражението си в огледалото, критично разглеждайки бръчиците в тъгълчетата на очите си. Веднага щом се върнеше в Щатите, щеше да се погрижи за тях. Нанесе още един слой червило, напудри лицето си и среса косите си. Доволна, грабна тъмните си очила и чантата и каза на Изабел:

— Вземи си цветните моливи и книжката за оцветяване. Трябва да тръгваме.

Звънът на телефона я стресна и за миг тя се замисли дали да остави телефонният секретар да запише съобщението. После реши да вдигне слушалката и без да прикрива раздразнението си, каза:

— Ало?

— Гордея се с теб.

Гласът на Джак я накара да подскочи.

— За какво?

— Не само изпълни онзи номер, но и като цяло се представяш много добре.

— Някой ти е подшушнал нещо хубаво за мен?

— Не. Но гледам кадрите от филма, които поучавам всеки ден. Трябва да призная, че Касиди върши невероятна работа.

Отново Касиди. Винаги Касиди! Идеше ѝ да изкрещи. Как се осмелява тази кучка да ѝ отнема славата?

Помисли дали да не спомене за статията. Нещо ѝ подсказа да мълчи. Нека Джак сам разбере колко „невероятна“ е безценната му продуцентка. Челси прошепна:

— Кога ще те видя? Толкова си самотен. Изгарям от нетърпение да се върна в Лос Анджелис.

— Аз съм тук, във Венеция. Ще се видим на снимачната площадка.

Челси отвори уста да каже нещо, но той не ѝ даде възможност.

— До скоро виждане — рече бързо и затвори.

Той беше дошъл тук да види Касиди! „Тя носи само неприятности. Отърви се от нея. Убий я.“

Гласовете се бяха засилили, откакто Челси престана да взема лекарствата. До този момент бяха само неясен брътвеж, но сега прозвучаха силно и ясно. „Той ѝ се възхищава повече заради това, което вършиш ти. Спри я. Спри я!“

Изабел мълчаливо последва майка си до асансьора.

* * *

Касиди пристигна късно на снимачната площадка.

Ели проведе разговори с юридическия отдел на киностудията и с издателя на „Оджи“ Олег Манчини. Шефът на юридическия отдел на „Дезмънд Филмс“ също се свърза с редакцията на вестника и им отпрати поредица обвинения. Манчини защити най-добрия си репортер, Джорджо Валини, и заяви, че никога не е грешил. Касиди не пожела да излезе от хотелския си апартамент, докато не се увери, че вестникът ще разследва източниците на Валини.

Тя забеляза, че Челси също пристигна късно. Примадоната беше ядосана и крачеше бързо. Изабел едва смогваше да я догони. Челси наруга половината екип, че осветлението е лошо, камерите са разположени твърде близо и кафето е твърде горещо.

Касиди подозираше, че Челси ѝ прави номера, опитвайки се да ѝ го върне за предишния ден, защото си бе позволила да я командва.

— Няма да изляза от караваната, докато някой не оправи проклетия ми корсет.

Гласът ѝ беше настойчив и пронизителен. Касиди се усмихна. Какво ѝ пукаше за лъжата във вестника? Най-важното беше да завърши филма.

Тя отиде да говори с изпълнителката на главната роля.

— Челси, имаш десет минути или да решиш проблема, или да носиш корсета така, както е сега.

— Но...

— Побързай, Челси. Или го направи, или в тази сцена ще се снима дубльорката ти!

— Добре.

— Ти ела с мен, миличка — каза Касиди на Изабел.

Детето седна на режисьорския стол до Касиди. Един от помощниците ѝ даде шоколадов десерт. Момиченцето се усмихна.

Но атмосферата още бе изпълнена с напрежение.

Касиди трябваше да признае, че не може да подмине любопитните погледи на членовете на екипа. Никой не бе споменал за статията във вестника. Но тя виждаше, че всички имат подозрения.

Два часа по-късно, когато се увери, че сцената е заснета както трябва, Рудолфо обяви половин час почивка. Челси се прибра в караваната си, а той се приближи до Касиди.

— Виж какво, за онази нощ... — Изглеждаше нервен. — Не съм искал да те нараня, Касиди.

Тя се поколеба. Не ѝ се щеше той да се почувства още по-зле. Пък и защо да ревнува, когато не можеше да се обвърже сериозно с него? Касиди не знаеше как да тълкува смесените чувства, които изпитваше напоследък.

— Забрави за това, Рудолфо.

Той беше обиден. Тя виждаше това в очите му. Искаше Касиди да ревнува и да се цупи. Винаги искаше от нея повече, отколкото тя можеше да му даде.

— Виж какво, на всички ни е трудно. Не съм мигнала през последните две нощи. Наистина трябва да се съсредоточа върху филма. — Касиди въздъхна и продължи: — Защо не избра някоя от дубльорките? Всяка би се възползвала от шанса да спи с режисьора. А сега, когато написаха онази лъжа за мен, съм пред нервна криза.

Разбира се, Рудолфо погрешно изтълкува причината за сълзите ѝ. Той мигновено скочи от стола си и приклепна до нея.

— Касиди, ако знаех... Никога не сме се разбирали напълно. И аз се изнервям, защото никога не знам какво искаш.

Тя отмести поглед встрани и видя Изабел, която седеше до една масичка и рисуваше. За своя изненада Касиди не можа да преглътне сълзите. Тя отчаяно опита да се съсредоточи върху онова, което ставаше в момента.

Абсурдната връзка с Рудолфо не можеше да продължава. Но най-важното беше филмът. Касиди нямаше да позволи на нищо и на никого да ѝ попречи да го завърши. Нито на лъжите за нея, нито на безсмислените си взаимоотношения с Рудолфо.

— Държа се глупаво — усмихна се тя. — Изглежда, защото наближава края на снимките. Още една седмица, и ще бъда свободна. Напрежението ме побърква.

— Безпокоиш се за представянето си? — учуди се Рудолфо. — Ти?

Касиди кимна.

— Странно, нали? Преди месец бих дала дясната си ръка, за да се измъкна от такова нещо, но сега бих дала всичко, за да изпълня ангажимента си.

Той отвори широко очи и ъгълчетата на устата му се извиха в лека усмивка.

— Ще направиш повече. Не се съмнявам, филмът е страхотен, Касиди. Ти стори невъзможното. И ще го заснемеш в определения срок.

Тя отвърна на усмивката му и добави:

— И в рамките на бюджета.

— Сключваме ли примирие? Поне докато приключим с филма. А после, ако искаш, пак може да ме печеш на бавен огън.

Въпреки напрежението, което изпитваше, Касиди се засмя. Рудолфо винаги намираще начин да я разсмее. Вероятно с това започваше и свършваше привличането. Напоследък ѝ беше трудно да прецени.

— Държа се като дете — каза тя.

Трябваше да решат някои въпроси за взаимоотношенията си, но моментът не бе подходящ. Тя протегна ръка.

— Примирие до второ нареждане?

Изразът в очите му загатваше, че очаква повече. Но Касиди щеше да мисли за това, след като заснемеха „Опасни намерения“.

— Примирие — отговори той и стисна ръката ѝ.

* * *

Джак не можеше да откъсне очи от Касиди. Следеше с възхищение всяко нейно движение.

Режисьорът се наведе към нея и прошепна нещо в ухото ѝ. Тя се усмихна. Беше по-красива от всяка друга жена, която Кавели

познаваше. А той познаваше хиляди.

Спомни си как го бе погледнала в нощта на приема у Търмейн. Тогава бе изпитал силно желание да я притисне в обятията си, да я целува, да я притежава. Но знаеше, че няма да е лесно.

Наблюдаваше я скрит зад любопитната тълпа около снимачната площадка. Красота, достойнство, интелигентност, талант. Касиди Инглиш притежаваше всичко това. И още не знаеше, че Джак е във Венеция.

Касиди беше прелестна и още представляваше загадка за него. Съвършеното ѝ тяло обещаващо великолепни тайни. Мистериозните жени обикновено не го привличаха. Той беше нетърпелив и очакваше да му се разкрият напълно веднага. Но загадъчността на Касиди го привличаше.

Освен това беше дъщеря на Лана Търмейн и му напомняше за нея.

Хладният ветрец развя косите ѝ — дълги и гъсти. Невероятни!

Касиди Инглиш беше предизвикателство, което щеше да му достави огромно удоволствие.

* * *

Челси не помръдна, когато Джак влезе в караваната ѝ. Очакваше го. Погледът му обходи изящните мебели и скъпите украшения, нещо оценявайки стойността им.

— Не бях виждал такъв будоар. Явно парите на компанията ми се изразходват добре — иронично подхвърли той.

— Ще бъдеш ли по-щастлив, ако живея в мизерия?

Протегна се като котка. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ. Както винаги, Джак беше безупречно облечен. Лицето и тялото му имаха лек бронзов загар.

Той се настани на маслинозеленото канапе.

— Е, разкарай.

Челси знаеше, че Джак има предвид само нещо, отнасящи се до Касиди. Но, в края на краищата, нали така се бяха споразумели. Тя получи главната роля срещу информация отвътре — част от плана му да отстрани Касиди от сцената, да спаси филма и да довърши веднъж

завинаги Роджър Търмейн. Този план харесваше на Челси. Когато пуснеха по екраните „Опасни намерения“, тя щеше да си възвърне Джак. А Касиди щеше да бъде история.

Седна до него. Едва дишаше, защото корсетът беше адски стегнат. Талията ѝ беше смалена до четирийсет и пет сантиметра. Едрите ѝ гърди преливаха от бюстието на тежката бяла дантелена рокля. Беше гримирана и носеше перука. Косите ѝ бяха вдигнати високо на главата и от двете страни на сърцевидното ѝ лице кокетно падаха къдрици.

Джак реши, че роклята и прическата ѝ са забавни.

— Дори аз бих те взел за девица — засмя се той.

Челси се присъедини към него. Знаеше добре правилата на играта. Първо трябваше да го предразположи, а после — да се пазари.

Но след секунда изражението му се промени. Стана сериозен и делови.

— Е, разкажи ми за режисьора. Разбрах, че госпожица Инглиш има нещо с него.

— Не бих го нарекла връзка, а по-скоро... уговорка.

Тази информация го заинтригува.

— Тогава не е сериозно, така ли?

— Той несъмнено е сериозен, но тя, изглежда, иска само приятелство и чукане от време на време.

Очите му потъмняха и Челси осъзна, че е засегнала болезнена струна. Джак ревнуваше. Това я нарани.

— Ако смяташ да действаш, трябва да побързаш — язвително каза тя.

Той се стресна от думите ѝ и я изгледа подозрително.

— Какви ги говориш?

— Престани, Джак! Виждам го в очите ти всеки път, когато се спомене името ѝ. Ти си запленил от нея.

Джак скочи. Това бе добър знак. Бе го засегнала. Нека разбере как се чувства човек, като му дърпат конците!

— Това е абсурдно и ти го знаеш. Уверявам те, интересът ми към госпожица Инглиш е чисто професионален. Ако „Опасни намерения“ се провали, Търмейн е въвн от играта.

— Търмейн може би, но госпожица Инглиш?

Челси се надяваше, че очите ѝ не разкриват болката, която чувстваше. Наистина ли Джак беше влюбен в Касиди?

Той съблече сакото си и го хвърли на стола, после се приближи до масичката, взе ябълка от купата с плодове и я подхвърли, сякаш беше топка.

Може би щеше да си играе и с Касиди по същия начин. Вероятно Челси тълкуваше погрешно чувствата му.

Обнадеждена от тази мисъл, тя стана и се приближи до Джак, който бе застанал до прозореца с изглед към площад „Сан Марко“. Прегърна го през кръста и сложи глава на широкия му гръб.

— Ужасно ми липсваше.

Джак се отдръпна.

— Да се залавяме за работа, а?

Челси се ядоса. Не беше свикнала да ѝ отказват.

— Работа — това означава Касиди.

Обзе я гняв. Почувства се унижена.

Любовта им бе свършила и тя не можеше да направи нищо. Болезнено осъзна, че всъщност е била за Джак само авантюра. Той беше обсебен от Касиди Инглиш! Но Челси щеше да привлече вниманието му по друг начин. Тя реши да пристъпи към план Б.

— Имам идея, която може да удовлетвори желанията и на двамата ни в тази малка сделка.

Приближи до тоалетката, взе пакет цигари, извади една и предложи на Джак. Той поклати глава.

— Пушенето ще те убие.

Челси чу думите му смътно, защото гласовете в главата ѝ се засилиха. Слепоочията ѝ запулсираха.

— Както и много други неща. Разбира се, това не означава, че ще се въздържам от тях.

Запали цигарата и вдъхна дълбоко дима, сетне бавно го изпусна. Трябваше да се успокои и да овладее разтърсващите я чувства.

— Имам план. Обмислих го много внимателно. Ще получим точно каквото искаме, при това веднага.

— Мислех, че си получила каквото искаше.

Челси му хвърли леденостуден поглед.

— Наистина ли вярваш, че исках тази роля само за да направя кариера?

— Да.

Тя се изсмя.

— Не. Целта ми е по-висока.

Джак поглъщаше всяка нейна дума и Челси се радваше на вниманието.

— Единственият начин да се доближиш до Касиди е да я накараш да се влюби в теб. Убеди я да ти довери всичките си съкровени тайни. Животът си.

— Какви ги говориш, по дяволите? — озадачено попита Джак.

— Тя е ледената принцеса, Джак. Няма начин да допусне никого дори на километър от сърцето си. Никой мъж не може да проникне през невидимата стена, която Касиди е изградила около себе си. Никой, освен теб.

Той отвори уста да възрази, но Челси сложи пръст на устните му.

— Знам, знам. Не се интересуваш от спечелването на сърцето на загадъчната госпожица Инглиш. Но ако го сториш и използваш невероятните си обноси, чар, сила и интелигентност... Да продължа ли?

— А какво ще кажеш за уменията ми в леглото? — усмихна се Джак.

— Да, и това. Омайваш я, тя се влюбва в теб, после прави всичко, за да спечели любовта ти. Така ти не само ще сложиш ръка на „Опасни намерения“, но и ще отстраниш скъпия ѝ татко и ще вземеш „Дезмънд Филмс“.

— А ти какво печелиш?

— О, Джак, понякога си тъй... недосетлив.

Той я стисна толкова силно за раменете, че тя едва не извика.

— Какво си намислила, по дяволите? Какво общо имаш с Касиди? Какво ти е направила, че си толкова отмъстителна и... извратена?

Този път Челси не можа да се сдържи. Надделя онази част в нея, където бушуваха чувствата и говореха гласовете.

— Тя открадна живота ми. Сега си го искам обратно.

* * *

Беше почти шест вечерта, всички бяха уморени. Залязващото слънце ги лишаваше от естествена светлина и беше трудно да се направят хубави кадри. Челси и Бенино бяха изтощени. Рудолфо се бе прегърбил на стола си и се бе хванал за главата. Единственият човек, изпълнен с енергия и ентузиазъм, беше Касиди. Челси бе играла отлично. Истински сълзи и неподправен гняв.

Но Касиди искаше повече.

Докато тя мислеше какво да опита в следващата сцена, от тълпата около снимачната площадка се появи Джак Кавели. Изведнъж настана тишина. Всички знаеха кой е той. Касиди се ядоса. Това беше нейната продукция и нейният екип! Какво правеше тук Джак Кавели, по дяволите? Несъмнено проверяваше как стоят нещата.

Той тръгна към нея, като я гледаше в очите. Касиди стана нервна. Или може би изпитваше страх. Не беше сигурна.

Джак, от друга страна, беше абсолютно спокоен. Той беше шефът и изражението му недвусмислено подчертаваше това.

И беше много хубав. Въпреки че я вбесяваше, не можа да не се възхити на външността му.

Джак спря на две крачки от нея и се усмихна.

— Изумен съм — каза той и махна слънчевите си очила.

Касиди забеляза, че всички жени са се вторачили в него. На снимачната площадка имаше много по-красиви мъже, например Бенино, но обаянието на Джак беше неустойимо и привличаше като магнит.

— Не съм виждал продуцент, толкова вгълбен в детайлите на всяка сцена — продължи той, сетне погледна Рудолфо. — Мислех, че това е работа на режисьора.

Думите му бяха изпълнени с ирония.

Касиди стана.

— Ние... Не те очаквахме.

Кавели се усмихна престорено.

— Убеден съм.

Рудолфо също стана.

— Ще се видим по-късно.

Касиди кимна.

Изведнъж осъзна, че всички бяха изчезнали. Дори Челси бе отишла някъде.

— Кажи ми, Джак, проверяваш ли ме?

Касиди се държеше предизвикателно, за да се пребори с нервността си.

Наведе се да прибере нещата си — бежова кожена раница, сламена шапка и слънчеви очила.

Смехът на Джак беше едва доловим. Касиди усещаше пронизващия поглед на зелените му очи.

— Нека ти помогна — каза той, взе раницата и я сложи на рамото ѝ.

Първата ѝ реакция беше да възрази, но сетне реши да му позволи да ѝ помогне.

Тръгнаха към хотела, като разговаряха за продукцията. От думите му Касиди разбра, че е наясно как вървят снимките от видеокасетите, които получаваше всеки ден. Счетоводството в студията проверяваше сметките и той бе видял всички доклади. Разбира се, знаеше и за статията в „Оджи“. Но не спомена нищо за това, докато вървяха по улиците на Венеция. Само поддържаше разговора с новини и клюки от Холивуд. Академията бе раздала наградите.

— Догодина ще бъдем там!

Това беше единственото, което Джак каза за „Опасни намерения“. Забележката загатваше какво всъщност мисли за филма.

„Дали не греша в преценката си за него? — запита се Касиди. — В края на краищата, той е човешко същество.“ Страхуваше се да намали бдителността си. Баща ѝ я бе предупредил, че Кавели иска да унищожи „Дезмънд Филмс“ и да се отърве завинаги от тях. Но у Джак имаше нещо, което Касиди не можеше да определи.

Вместо да поиска още информация за филма, той започна да я разпитва за впечатленията ѝ от Венеция.

Щом влязоха във фоайето на хотела, Касиди рече:

— Трябва да вървя. Благодаря за разходката. Беше ми приятно.

Джак се вторачи в нея. Касиди си спомняше този поглед. Той я гледаше така на приема в „Шепнещи ветрове“. Очите му сякаш проникваха в душата ѝ, сякаш узнаваше всичките ѝ страхове и тайни с един-единствен поглед. Касиди се почувства неудобно, започна да рови в раницата си, търсейки ключа, и натисна най-малко пет-шест пъти бутона на асансьора.

— Дай да ти помогна — каза Джак и разтвори раницата.

Касиди намери ключа и неволно докосна ръката му. През тялото ѝ сякаш премина електричество.

Най-после асансьорът дойде и вратите се отвориха. Тя се качи, но Джак задържа вратите и каза:

— Вечеряй с мен.

— О, не... Не мога.

В следващия миг той се озова в асансьора и вратите се затвориха. На челото ѝ избиха капчици пот. Тя отвори уста да каже нещо, но Джак сложи пръст на устните ѝ, сетне нежно я целуна и Касиди усети, че целувката му разпалва забравена страст.

Джак плъзна устни по шията ѝ и прошепна:

— Бъди готова в осем...

Разумът ѝ казваше да не се оставя на чувствата да я завладеят.

— Аз... Не мога. Съжалявам... Но наистина съм изтощена. И трябва да подготвя сцените за понеделник.

Той се усмихна.

— Вече си ги подготвила. Знам това, защото си като мен — съвестна и амбициозна.

Наведе се към нея и Касиди усети уханието му.

— И знам, че най-много от всичко искаш да спечелиш облога ни. Но сега е петък вечер. Ще имаш цели два дни да се подготвиш за снимките. Членовете на екипа смятат да се забавляват непрекъснато през това време. Боя се, че няма да приема отказ.

* * *

— Е, ще участваш ли? — попита Челси. Бе отишла в апартамента му, за да обсъдят новото „споразумение“.

— Още не си ми казала какво се надяваш да спечелиш. Спомена, че Касиди ти е отнела живота. Какво, по дяволите, означава това?

Челси стоеше пред камината. Беше с черна наметка от норки. Очите ѝ се плъзнаха по тялото му. Чакаше знак, жест на окуражаване от негова страна. Джак беше традиционалист. Харесваше му да е агресорът.

— Всичко с времето си — измърка тя и остави наметката да падне на пода. Очите ѝ бяха втрещени в него. Джак обаче изглеждаше невъзмутим.

— Облечи се — каза строго.

Тя приближи.

— Не сега... Тази част от взаимоотношенията ни приключи.

И отмести поглед.

Челси уви ръце около врата му. „Откажи се. Кучката спечели. Отне ти и Джак... Но ще си плати“ — прозвучаха гласовете в главата ѝ. Пръстите му се вкопчиха в раменете ѝ.

— Слушай, Челси, искам да знам какво точно имаш против Касиди. Не крий нищо от мен. Ти имаш информация, а аз плащам. Казвай. Говоря сериозно. Веднага.

Тя отметна кичур коса от лицето си и се усмихна, преструвайки се на безразлична.

— Не ти дължа нищо, Джак. — Сините ѝ очи блеснаха като стомана. — Грешиш, ако мислиш, че ще спечелиш сърцето на госпожица Касиди. Ти срещна равностоен съперник. Може и да съм ти помогнала, като отстраних Рудолфо от играта. И с разни други неща.

Джак се усмихна иронично.

— Наистина си луда, Челси. Ти нямаш нито силата, нито интелекта да попречиш на Касиди Инглиш или на която и да е друга жена да се влюби в мен. Не и когато аз съм решил това да стане.

„Върви по дяволите заедно с нея“ — помисли тя, но каза:

— Ще видим, Джак. Ще използвам онова, което знам, за да съсия Касиди. Ще я изтръгна от уютния ѝ свят! Тогава ще видим кой е луд!

Челси трепереше, беше на път да изпадне в нервна криза. Трябваше да отиде някъде, да бъде сама, да се лекува. Всеки момент можеше да загуби контрол. Жизнените сили щяха да я напуснат и тя щеше да изгуби желанието си да се бори с Касиди и да си възвърне онова, което ѝ се полагаше. И Джак ѝ се бе изплъзнал. Той беше влюбен в Касиди. Личеше му. Как да си получи обратно истинския живот?!

Облече се безшумно и излезе, без да пророни дума.

* * *

Касиди влезе в апартамента, запали лампите, хвърли ключа на масичката в коридора и събу мокасините си. После окачи морскосиньото си сако и кожената раница на облегалката на канапето и се отправи към барчето. Устата ѝ бе пресъхнала.

Отвори бутилка минерална вода и тръгна към спалнята, предвкусвайки удоволствието от горещата вана. Едно беше сигурно — до осем трябваше да проясни мислите си. Може би щеше да прочете още няколко откъса от дневника на майка си. А може би не.

Но когато протегна ръка към ключа за осветлението в спалнята, я лъхна силен аромат. На бюрото, на двете нощни шкафчета и на полицата над камината имаше кристални вази, пълни с лилави рози. Непознати чувства изпълниха сърцето ѝ. Нямахте картичка, но тя знаеше, че са от Джак.

Звънът на телефона я върна в реалността.

— Да?

— Вероятно си открила изненадата ми?

Гласът му беше спокоен и тих.

Касиди седна на леглото, като обмисляше най-подходящите думи.

— Аз... Великолепни са. Малко съм смутена.

— Предположих, че харесваш рози.

— Да — прошепна тя.

— Но искаш да си сигурна, че ще ме държиш на разстояние. Така ли е?

— Може би — отговори Касиди, макар че сърцето ѝ възропта.

— Имам среща извън хотела, затова шофьорът ми ще те вземе в осем.

За миг Касиди помисли, че не е чула правилно.

— Шофьорът ти?

— Да. Проблем ли е това? Нуждаеш ли се от още време?

Кръвта нахлу в главата ѝ.

— Не ти ли е минавало през ума, че предпочитам да не ме взимат шофьори? Не съм момиче на повикване. Не, няма да бъда готова в осем. Току-що се сетих, че имам други планове.

И тресна слушалката.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

След като се изкъпа, Касиди облече черна памучна пижама. Обади се да ѝ донесат пържени картофи със сирене и босилек, грис халва и чай от лайка с мед. После се пъкна под завивките и взе дневника.

Да чете за несигурния живот на майка си, не бе най-добрият начин да си почине, но в сравнение с бурята от чувства, предизвикана от Джак, написаното от Лана беше успокояващо. Касиди не знаеше защо се ядоса толкова много, че Джак ще изпрати шофьора си, но не беше необходимо да дава обяснение никому. За какъв се мислеше той, че да се отнася така с нея?

Защо си въобразяваше, че може да стигне до сърцето ѝ, като напълни апартамента ѝ с цветя? Грешеше, ако смяташе, че розите ще я накарат да забрави недостатъците му.

Прелисти дневника, докато стигна до една прегъната страница. Защо ли я бе отбелязала Лана?

„16 септември 1975 г.

Той ме кара да се чувствам толкова жизнена и желана. Когато сме заедно, нищо друго няма значение. Няма несигурност, натиск и задръжки. Само взаимно уважение. Душите ни са сродни. Двама несигурни актьори със своите потребности, искания и желания. Любовникът ми не може да се сравни с никой друг. Понякога само седя и гледам великолепно изваяното му лице или копнея да прокарам пръсти по изящно оформеното му тяло. Не съм глупачка. Много добре знам, че той може да има всяка жена в Холивуд. Но желае мен. Истинската Лана, а не изкуствената кукла, която съпругът ми създаде. Често мисля за Роджър и какво ще направи, ако разбере. Това несъмнено ще го съсипе. Но сега не искам да мисля за тези неща, а само за любовника си. Виждам единствено него. Усещам само неговия допир и чувам само успокояващия

му глас. Когато съм с него, изпадам в еуфория. В обятията му чувствам сигурност, а в леглото му изпитвам наслада. Аз съм неговата кралица. Никой не може да ни отнеме онова, което съществува между нас. Ние сме създадени един за друг. И по някакъв начин ще намерим безсмъртие.“

Касиди затаи дъх. Стратта на майка ѝ я изненада със силата си. Във всяка биография, която Касиди бе прочела, Лана Търмейн бе описана като първа по веселбите на млади години, когато беше изгряваща звезда и денем работеше в адвокатска кантора. Хонорарите на потенциалните звезди не са високи. И най-талантливите и красивите трябва да работят извън киното, за да плащат обучението си по актьорско майсторство и дрехите. Често те се срещаха с рекламни агенти, режисьори, продуценти с надеждата да бъдат забелязани. Но дори след като се бе омъжила за Роджър Търмейн, Лана се грижеше да я виждат на подходящите увеселения и премиери.

Изпитваше потребност да ѝ се възхищават и да я обичат. Това бе причина понякога да се забърква в неприятни, дори срамни ситуации. Написаното от нея бе смуцаващо и шокиращо за Касиди.

Тя затвори дневника, отметна завивките и скочи от леглото. Заклучи тетрадката в сейфа и излезе на терасата. Нуждаеше се от чист въздух. Хладният ветрец погали лицето ѝ. Касиди потрепери. Задаваше се буря. Всъщност две — едната навън, другата в душата ѝ.

Кой беше мъжът, покорил сърцето на майка ѝ? Лана явно го обожаваше и беше готова да се откаже от брака, кариерата и детето си заради него. Макар че в дневника бяха описани връзки и с други мъже, Касиди предположи, че тази афера бе довела до фаталния край, до ужасните дни на мълчание, прекъсвано само от писъци и викове в „Шепнещи ветрове“.

Потропването на вратата я изтръгна от мислите ѝ. Сигурно носеха храната.

Наметна халат и отвори. На прага стоеше Джак. Беше в елегантен смокинг и официални обувки, държеше бяла орхидея.

Касиди отстъпи.

— Това достатъчно старомодно ли е? — попита той тихо и се усмихна.

— Бях си легнала.

Потръпна, когато погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Е, няма ли да се облечеш? — На лицето му се изписа закачливо изражение. — Възнамерявам да направя тази нощ незабравима за теб, но се опасявам, че съм наел колата само до полунощ.

* * *

И най-буйните фантазии не бяха подготвили Касиди за вечерта, която предстоеше.

Пред хотела стоеше стар модел открит мерцедес. Портиерът ѝ помогна да се качи. Шофьорът включи двигателя и колата безшумно потегли към летището, където ги чакаше частният самолет на Джек.

Посрещна ги пилот в елегантна униформа, а привлекателна стюардеса ги придружи на борда, където в сребърна кофичка с емблемата на „Колосал“ се охлаждаше шампанско. На масичката имаше кристални чаши и купа ягоди със захар.

— Къде отиваме? — прошепна Касиди.

— В Париж — усмихна се Джек.

Тя се отпусна в меката кожена седалка. Самолетът се стрелна по пистата.

Приземиха се на летище „Орли“ и се качиха в металносив мерцедес, който ги остави пред вратите на „Амбасадор“ в прочутия хотел „Грийон“. Касиди остана смаяна от великолепните фрески и мраморните коридори, обзаведени с автентични старинни мебели. Този свръхлюксозен хотел и прекрасният ресторант бяха част от двореца Версай и бяха посещавани от заможни парижани, държавни глави и богати туристи.

Вечерята се състоеше от лека супа от лангуста с коняк, мариновани миди в сос от сухо бяло вино, лук, чесън и магданоз, пастет от гъши дроб, гарниран с охлюви и гъби, топло пушена съомга, поднесена върху почти прозрачни хапки хляб, и пълнена пъстърва. За десерт имаше целувки с пълнеж, поръсени с шоколадови пръчици.

С всяко ястие им поднасяха отлежали вина. Касиди имаше чувството, че се снима във филм.

Джак отваряше вратите, дърпаше ѝ стола, слушаше я внимателно и я гледаше с копнеж. Дори помоли малкия оркестър да изпълни „Господ да благослови детето“ — една от любимите песни на Касиди.

Докато пиеха еспreso и стогодишно вино, Кавели докосна ръката ѝ и каза:

— Хайде... Да вървим.

Мерцедесът се отправи към центъра на града, където ги очакваха Айфеловата кула, прилична на гигантска запалена свещ на фона на нощното небе, Шанз Елизе, Нотр Дам дьо Пари...

Касиди не бе усетила кога Джак се е преместил по-близо до нея. Вниманието му я караше да се чувства привлекателна. Дланите ѝ се изпотиха.

— Насити ли се на Париж? — попита той.

Касиди се облегна назад и дълбоко въздъхна.

Джак се усмихна.

— Каза ми, че не си била тук. Помислих, че се шегуваш. Но сега, като те гледам... Е, мога само да се радвам, че имах късмета да бъда с теб при първото ти посещение в Париж.

Спряха на Плас Вандом.

— Ела. Искам да ти покажа нещо.

Нощният въздух беше хладен. Заваля слаб дъжд.

Касиди наметна на раменете си кадифена пелерина.

Въпреки че приближаваше полунощ, Париж беше оживен.

Джак облече шлифер и нежно хвана Касиди за лакътя. Тръгнаха покрай бутици и кафенета и спряха пред „Бушрон“, бижутерски магазин, за който Касиди бе чела. На витрината блещукаха дубликати на великолепни накити — всеки един произведение на изкуството и достоен за музееен експонат. В средата имаше старателно подредени кристални предмети, украсени с диаманти.

— Зрелищно, нали? — прошепна в ухото ѝ Джак. — Мосю Лару притежава колекция от най-изящните диаманти в света.

Касиди се наведе да разгледа по-отблизо обеци със сапфири и диаманти, но Джак я дръпна за ръката.

— Побързай. Мосю Лару ни чака.

— Но сега е почти полунощ.

Той се усмихна и отвори вратата на магазина.

Вътре чакаше нисък, пълен мъж с изящни черти, смугла кожа и късо подстригана прошарена коса, облечен в елегантен черен смокинг.

Двамата мъже се прегърнаха и поговориха, после мосю Лару ги заведе в задната част на магазина и ги покани да седнат на виненочервено плюшено канапе. Добре облечен млад човек поднесе „Дом Периньон“, напълни чашите, поклони се и излезе. Мосю Лару го последва.

Джак се обърна към Касиди и вдигна наздравица:

— За нас.

Тя затаи дъх и осъзна, че го чака да каже още нещо.

Вълшебните му загадъчни очи бяха непроницаеми.

Той поднесе чашата към устните си и отпи малка глътка. После се облегна назад и въздъхна доволно. През цялото време не откъсваше очи от нея. Проницателният му поглед сякаш разголваше душата ѝ.

Джак Кавели, един от най-желаните ергени в света, можеше да има всяка жена, която поискаше. Защо бе поканил на вечеря Касиди?

Обзе я смут. Дали Джак забелязваше, че трепери? Той продължаваше да се усмихва и да я гледа. Шампанското замая главата ѝ. Беше неконтролируема в негово присъствие и това я ужасяваше.

В същия миг мосю Лару се върна, придружен от двама въоръжени пазачи. Носеше черна кадифена възглавничка със скъпоценен камък върху нея.

Джак остави чашата си, взе възглавничката и я подаде на Касиди. Там блестеше най-изящният диамант, който тя бе виждала. Съвършено шлифованите му страни отразяваха светлината, която засилваше синкавия му оттенък.

— Вземи го — каза Джак. — Хайде, разгледай го.

С треперещи ръце Касиди докосна леденостудената повърхност.

— Е, какво ще кажеш? Струва ли си да се обзаложиш на него? — усмихна се Джак.

Касиди неволно се запита колко ли сърца бе разбила усмивката му.

— Не знам... Мисля, че зависи от това, колко струва човекът.

Нямаше представа защо го каза. Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ.

Джак се усмихна закачливо и за миг заприлича на малко момче, което крие някаква тайна.

Отпи глътка шампанско и каза:

— Всъщност диамантът е мой. Купих го преди няколко години.

Касиди беше изумена.

— Това е най-красивият диамант на света. Мосю Лару беше така любезен да го съхранява в личния си сейф.

Лару кимна.

Касиди остави диаманта на черната кадифена възглавничка. Лару и хората му го взеха и излязоха.

— Проверявам го от време на време.

— Но защо си купил такъв изумителен, скъп камък? Колекционер ли си?

Джак сви рамене:

— Не. Само безнадежден романтик. Преди години реших да не се женя, освен ако не срещна жена, безупречна и съвършена като този диамант. Затова купих скъпоценен камък, който ще бъде достоен за нея.

Погледна я в очите.

— Никога не съм мислил, че бракът е временен съюз, основаващ се на мимолетна страст. Искрено вярвам, че бракът трябва да е вечен. А ти?

— Откровено казано, не съм мислила много по този въпрос.

Това не беше лъжа. Касиди наистина не бе мислила за това. Бракът означаваше всеотдайност, доверие, години на щастие, болка и радост, бебета. Всички неща, които тя не можеше да предложи на един мъж. Разбира се, Касиди ги искаше. Коя жена не ги искаше? Но Касиди имаше своя версия за идеалния свят. Там мъжът играеше главната роля. Той трябваше да я обича и да ѝ осигури дом, пълен със смях и обещания. Нейният принц трябваше да се грижи за нея, когато е болна, и да я утешава. Мъжът на мечтите ѝ трябваше да е някой, който всеки момент може да се появи зад нея и да прошепне: „Обичам те“. Мъж, на когото да може да разчита в добри и лоши времена, да му довери живота и бъдещето си. Накратко казано, мъж, какъвто не съществуваше.

Джак се вторачи недоверчиво в нея.

— Не съм срещал жена, която да не желае брак.

— Е, сега я срещна — усмихна се Касиди.

Думите ѝ разпалиха любопитството му още повече.

— Я стига! Кажи ми, че не си си се представяла в бяла рокля, обградена от цветя, свещи и шаферки. Кажи ми, че никога не си мечтала да танцуваш в приказно украсена бална зала, където стотици хора те боготворят.

Тя леко кимна и отмести поглед встрани.

— Някога... Много, много отдавна.

— Какво се е случило, че си загубила вярата си в любовта? Не мога да повярвам, че смъртта на Лана те е направила толкова недосегаема.

Джак хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си. Касиди изпита желание да избяга. Чувстваше се като заложник на изпитателния му поглед.

— Някой нещастник се е отнесъл зле с теб, нали? Баналната стара история. Момче и момиче се срещат и се влюбват. Момчето ѝ обещава слънцето, луната, звездите, стабилност, любов и финансова сигурност. После идва измяната. Момчето разбива сърцето на момичето. Така ли е?

Касиди не отговори.

— Не можеш да прекараш остатъка от живота си, като си го изкарваш на всеки мъж, който се осмели да се приближи до теб.

Касиди отчаяно преглъщаше сълзите. Едва изрече:

— Отлично. Казваш това на всяка жена, която не остане мигновено поразена от чара ти, нали?

Но Джак не реагира. Усмихна се сърдечно и я погледна в очите.

— Мъжете са различни. Има един-двама сред нас, които сме джентълмени. И никога не подвеждаме и не лъжем.

— Виж какво — рече Касиди и погледна часовника си. — Късно е. Бих искала да се върна във Венеция. Утре сутринта трябва да прочета промените в сценария.

— В събота? Глупости. Нощта е пред нас. Има още изненади.

— Наистина трябва да се връщам. Имам работа върху финалната сцена.

— Глупости — повтори Джак и взе телефонната слушалка, за да уведоми портиера, че са готови да тръгнат.

Мосю Лару донесе връхните им дрехи.

— По-добре да тръгваме — каза Джак. — „Мулен Руж“ ни чака.

После отидоха на късното представление в „Лидо“, едно от най-известните парижки кабарета. Накрая посетиха и „Крейзи Хорс“.

Нощта наистина бе изпълнена с изненади, както бе обещал Джак.

Когато в три и половина излязоха от клуба, валеше проливен дъжд.

— Мисля, че не е разумно да летим за Венеция в това време. Трябва да изчакаме да съмне.

— И какво предлагаш? Може би да си вземем стая в някой хотел? Защото, ако това е бил планът ти от самото начало, мога да те уверя, че си направил ужасна грешка.

Джак я погледна изумено.

— Мислиш, че съм уредил лошото време? Бъди спокойна. Дори аз не мога да направя това.

— Нека да отгатна. Това е моментът, когато отиваме в някой луксозен хотел и се оказва, че имат само една свободна стая.

— Госпожице Инглиш, боя се, че това е реалността. И тази ситуация определено не беше планирана.

Качиха се в колата. Шофьорът пусна парното и потегли.

— А що се отнася до твоята теория, имаш право за две неща. Хотелът наистина е луксозен, но има свободна не само една стая, а цял етаж — усмихна се Джак. — Освен това може да се каже, че съм го планирал предварително, защото резервацията в „Риц“ е целогодишна. Директорите от компанията ми, включително Роджър, често идват в Париж и е хубаво да има къде да отседнат без предизвестие.

Касиди не можа да определи чувствата си. Дали беше ядосана, обидена или смутена? Или и трите едновременно?

Пътуваха до „Риц“, без да разговарят. Касиди изпита носталгия по сърдечния контакт, който бяха установили. Каква тъпачка беше, че съсипа всичко!

* * *

Челси пхна банкнота от десет хиляди лири в самото на пиколото. Мургавият млад италианец ѝ каза, че госпожица Инглиш е излязла в осем и нещо вечерта. Не била сама. Придружавал я господин Кавели.

Пиколото ѝ даде резервния ключ за апартамента на Касиди. Беше учудващо какво могат да направят парите в днешно време.

Челси спря във фойето на апартамента и огледа великолепия хол, сравнявайки го със своя. Но всъщност обзавеждането не я интересуваше. Имаше друга цел. Отиде в спалнята. Временното светилище на принцесата. Покоите, където Касиди всяка вечер се оттегляше и извършваше еднообразния си, жалък ритуал, който някои биха нарекли работа.

Челси прекрачи прага и онемя. Стаята беше пълна с рози. Силният им аромат беше главозамайващ. Не беше необходимо да търси картичка. Знаеше, че са от Джак.

Огледа стаята. Всичко ѝ се видя по-хубаво, отколкото при нея, макар че апартаментите бяха еднакви.

В спалнята имаше бюро в стил Луи XIV, на което бе сложена стара снимка на Лана в красива рамка от сребро и дърво. Краищата бяха пожълтели, но красотата на легендарната звезда не бе накърнена. Светлината падаше върху снимката и озаряваше съвършените черти.

Челси се вгледа отблизо в лицето на майка си, търсейки прилики. Носът и очите им бяха еднакви. Но приликата на Изабел с баба ѝ изключваше всякакво съмнение, че във вените на детето тече кръвта на Лана.

Челси остави снимката и се приближи до леглото. Докъде ли бе стигнал с плана си Джак?

Тя се отпусна на възглавниците.

Тук присъствието на Касиди бе най-осезаемо. Долавяше уханието ѝ. Опита да си представи как се чувства човек, когато е на върха на славата. Скоро щеше да го преживее. Първо трябваше да накара Касиди да страда и да изпита болка като нея.

Тялото на Челси беше спокойно, но съзнанието ѝ трескаво работеше. Тя се вторачи в тавана и си представи милион сценарии за съсипването на Касиди. Може би разбито сърце? Или професионален провал? Трябваше да се случи нещо драматично и пагубно.

Но всичко по реда си. В момента „Опасни намерения“ означаваше за Касиди повече от всичко на света. Но саботирането на филма щеше да се отрази зле и на Челси. Тя искаше и се нуждаеше от тази роля и от признанието, което щеше да ѝ донесе. Ако всичко

вървеше по плана, Челси щеше да бъде известна като Пфайфър, Сарандън и Гуинет Полтроу.

Беше сигурна, че Касиди ще се самоунищожи. И Джак щеше да помогне на Челси да я съсипе. А Бог знаеше, че на света няма мъж, който да съкруши една жена по-нежно и по-безмилостно от Джак Кавели!

Пулсирането в слепоочията ѝ се засили. Изведнъж я обзе познатата стара мания. Скочи от леглото и закрачи из стаята. В главата ѝ отново заговориха гласовете.

Челси погледна отражението си в огледалото над тоалетката и видя как чертите ѝ се изкривяват. В очите ѝ отново се появи онзи унесен, безумен поглед.

„Нима се страхуваш? От какво? Така никога няма да спечелиш. Не и срещу него... или срещу нея.“

— Не! — изкрещя Челси. — Не, не...

Тя започна да масажира слепоочията си, но усилията ѝ да облекчи болката бяха безполезни. Почувства, че терзанието я подтиква да действа, да направи нещо, да накара гласовете да млъкнат.

„Трийсет и три години подигравки. Не мислиш ли, че е дошло време за възмездие? Онази кучка открадна името, самоличността и живота ти.“

Гласовете надделяха над способността ѝ да разсъждава. В тялото ѝ сякаш влезе чуждо същество. Втурна се в банята, отвори шкафчето и прерови съдържанието. Нямаше нищо, което да успокои духовете в главата ѝ.

Сетне погледът ѝ отново се спря на снимката на Лана. Грабна я и хукна към апартамента си.

* * *

Джак и Касиди се бяха върнали на Плас Вандом. „Риц“ несъмнено беше най-люксоzniят хотел в Париж. Помещенията бяха украсени с позлатени орнаменти, тежки копринени драперии, гоблени и кристални полилеи. Тук отсядаше хайлайфът, но не само заради разкошната обстановка, но и заради дискретността на персонала.

Качиха се с асансьора на последния етаж, където Джак притежаваше един от мансардните апартаменти.

Бе ѝ обещал, че ще има богат избор, но Касиди не очакваше да види пет-шест спални.

Избра си най-малката и най-уютната стая. Мебелите бяха в стил ранен барок, а цветовете — кремаво бледосиньо. От прозорците се разкриваше великолепна гледка.

Касиди свали наметката и обувките си и тръгна към банята. Отражението в огледалото потвърди опасенията ѝ. Косите ѝ бяха увиснали, а гримът ѝ се бе размазал. Копринената ѝ рокля беше мокра от дъжда и измачкана.

Тя изми лицето си и изсуши косите си, сетне предпазливо погледна хавлиения халат, окачен на вратата. Колко ли други жени го бяха обличали? Макар че всъщност това нямаше значение.

Нито фактът, че бе прекарала най-прекрасната вечер в живота си с мъж, на когото би възложила главната роля в любовен филм.

Дали Джак беше отмъстителен по природа?

Защо Касиди бе издигнала бариера помежду им? Веднага щом пристигнаха в хотела, той се бе заключил в спалнята си.

Краят на тази почти идеална нощ беше ужасен.

Ами ако не одобреше „Опасни намерения“?

Инстинктът обаче ѝ подсказваше, че ако филмът стане хубав и ако бъде завършен в определения срок и се вмести в бюджета, Джак няма да застане на пътя ѝ в Холивуд. Всъщност тя беше сигурна, че обиден или не, той ще удържи на думата си и ще ѝ даде „Дезмънд Филмс“. Касиди само трябваше да се съсредоточи върху последните снимачни дни. Но в момента се нуждаеше от топло легло и няколко часа сън. Излезе от банята и сложи на радиатора роклята и бельото си.

В същия миг на вратата се потропа и Касиди се стресна.

Икономът, англичанин на средна възраст на име Найджъл, подаде глава и попита:

— Да ви донеса ли чаша горещ чай или топло мляко, мадам?

Тя му се усмихна.

— Да. Чаят ще ми се отрази добре... Господин Кавели спи ли?

— Не, мадам. Господин Кавели пие чай в салона.

Касиди се почувства обидена, че не е поканена да се присъедини към домакина си. Запита се дали Джак не я наказва, защото го бе

обвинила, че се опитва да я вкара в леглото си.

— Всъщност, промених решението. Ще пия чай с господин Кавели.

— Много добре, мадам — отговори Найджъл и излезе.

Касиди се залови да оправя грима си.

След петнайсет минути бе готова. Косите и роклята ѝ бяха сухи. Лицето ѝ бе чисто. Устните ѝ блестяха, едва докоснати с бледорозово червило.

Джак седеше в черно кадифено кресло с гръб към нея и се бе вторачил в огъня в огромната камина.

Касиди дълго стоя на прага, после се настани на креслото до Джак.

— Съжалявам. Бях безмилостна с теб. Направих грешка.

Той не отговори. Отпи от чая си и остави чашата.

— Ти беше прав, когато каза, че... не вярвам на мъжете.

Джак повдигна вежди.

— Продължавай... Слушам.

Обзе я нервност. Другите мъже, включително Рудолфо, бяха проявявали интерес към душевното ѝ състояние, но тя инстинктивно бе усещала, че загрижеността им е само тактическа маневра. Интересът на Джак беше искрен. Беше убедена в това.

— Спомняш ли си онази ужасна сцена, която направи Джонатан, докато разговаряхме на празненството на баща ми?

Джак кимна. Поглъщаше всяка нейна дума.

— Тогава той имаше предвид нещо, което се случи много отдавна. Бях едва осемнайсетгодишна. Влюбих се в един човек, който... Той съсипа живота ми!

Джак понечи да каже нещо, но Касиди вдигна ръка.

— Подробности не са важни. Бях предадена. Мислех, че е всичко за мен, защото бях млада и глупава.

— И самотна?

Тя кимна.

— И живееше като осиновено дете, от което никой не се интересува? — добави той.

Касиди се сепна. Откъде знаеше това?

Не можеше да повярва, че някой, когото бегло познава, е успял да разгадае най-съкровениите ѝ тайни.

Болката в душата ѝ, която мислеше, че отдавна е мъртва, изведнъж оживя. Джак бе събудил най-болезнените ѝ спомени. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Той стана и се приближи до нея. Хвана я за ръцете и я изправи. Застанаха един срещу друг. Ръката му нежно избърса сълзите ѝ. Целуна я. Устните им се докоснаха едва-едва.

— Кажи ми какво искаш — прошепна той.

Касиди затвори очи и опита да се пребори с желанието, което я завладя.

— Теб — прошепна пламнала.

Той я целуна страстно.

В миг всичко изчезна — разделите и предателствата, обидите и самотата. Минало и настояще се сляха. Изведнъж Джак се отдръпна.

— Късно е... Трябва да си починеш.

Смутена, Касиди не можа да каже нищо.

— Найджъл ще ти донесе да облечеш нещо за спане. — Разбута дървата в камината, лумнаха искри. — Надявам се горницето на една от копринените ми пижами да свърши работа.

— Искаш да си тръгна?

Джак се обърна с лице към нея. Изваяните му черти бяха неразгадаеми. Сетне прошепна:

— Мисля, че ако оставим нещата да стигнат по-далеч, ще направим грешка. Залогът е твърде голям. И двамата сме уязвими по свой начин. Твоите потребности са лични, а моите — професионални. Да смесим двете, би било грешка.

Касиди кимна и се усмихна насила.

Той нежно я хвана за ръката и я поведе към вратата.

— Мисля, че си невероятна жена — красива, интелигентна и изпълнена със страст. Самата мисъл да бъда с теб ме побърква. Разбираш, нали?

Касиди се възхити на откровеността му. Ако поискаше, щеше да му позволи да я има. Но той не поиска.

— Ти си истински джентълмен.

Този път усмивката ѝ беше искрена.

Джак повдигна брадичката ѝ и се вгледа в очите ѝ.

— Не казвай на никого. Ще съсипеш репутацията ми.

Засмяха се.

Той се наведе и нежно я целуна по челото.
— Лека нощ.

* * *

Той седеше пред бумтящия огън, пиеше чай и мислеше само за младата жена, която спеше през няколко стаи по коридора. Бяха на крачка от физическата близост и това го стъписваше. Челси бе подсказала идеята, но нещата се бяха развили другояче. Да накара Касиди да се влюби в него и после да отнеме контрола над „Дезмънд Филмс“ от Роджър — страхотна идея, но Касиди го бе запленила!

Касиди беше жената на мечтите му — невероятно красива, остроумна, изтънчена и неповлияна от бляскавия свят, който я заобикаляше. Действията ѝ бяха искрени, а чувствата — неподправени. В нея нямаше нищо престорено. Джак не познаваше такава силна и волева жена. Копнежът по нея го завладя.

Но изпита страх, защото потребността и желанието бяха по-силни от него.

Жадуваше да я види в най-интимните мигове, дори в съня ѝ.

Той не можа да се сдържи. Влезе на пръсти в стаята ѝ, за да я погледа. После безшумно се върна в салона. Касиди много приличаше на майка си. Но Джак не искаше да се нуждае от нея така, както се нуждаеше от Лана. Щеше ли да понесе още един такъв удар?

Джак беше убеден, че е спечелил Касиди с една-единствена целувка. Можеше да я притежава още тази нощ, но желаше душата и сърцето ѝ. Искаше тя да му вярва и да разкрие пред него най-съкровените си мисли.

Нещо у нея го бе развълнувало. Касиди притежаваше сърцето му. А намеренията му бяха съвсем различни.

Всъщност не ставаше дума за лични взаимоотношения, а само за бизнес. Той притежаваше четирийсет и два процента от акциите на „Дезмънд Филмс“, а студията представляваше петдесет процента от „Колосал“. Отначало Джак бе решил да спечели пълен контрол върху „Дезмънд Филмс“, изтръгвайки я от Роджър Търмейн. Заради Лана. Това беше единствената му мотивация да работи с Търмейн. Но сега Роджър беше стар и болен и беше очевидно, че синът му Джонатан не

може да ръководи компанията. Но Джак не бе предполагал, че Касиди Инглиш ще бъде фактор в играта.

„Колосал“ вече беше сила, с която всички в индустрията трябваше да се съобразяват. И ако поемеше пълния контрол над „Дезмънд Филмс“, Джак щеше да бъде неудържим.

За да се осъществи планът му, всички бариери трябваше да бъдат премахнати. Той трябваше да спечели сърцето на Касиди... и да забрави Лана.

Все още бе обсебен от нея. Любовта на младостта му. Лана беше негов наставник, пътеводна звезда, която го вдъхновяваше. Майката, а сега дъщерята. И двете бяха пламенни, вълнуващи и трудно контролируеми. И двете го правеха безсилен, дори покорен. Силното му влечение към Касиди го караше да поставя под въпрос мотивите си. Играта почти бе приключила. И това беше хубаво. Защото той нямаше да издържи още дълго. Твърде много сили и време му трябваха.

Планът му вървеше безупречно. Оставаше да нанесе решителния удар — да превземе „Дезмънд Филмс“.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джеймс разглеждаше обстановката в една от залите за конференции в хотел „Чиприани“. Той и Роджър бяха пристигнали преди два часа. И двамата звъняха в апартамента на Касиди, но никой не отговаряше.

Адвокатът бе настоял, ако Роджър замине за Венеция, за да „провери“ Касиди, да отиде с него. Телефонните разговори между нея и баща ѝ бяха сърдечни, но въпреки това бе възникнало напрежение заради отказа ѝ да се вслушва във всеки съвет на Роджър за „Опасни намерения“. Джеймс трябваше да попречи срещата им да се превърне в кавга.

Не бяха предвидили потресаващия ефект от завършената работна версия на „Опасни намерения“. Или по-точно въздействието на актрисата в главната роля.

И Джеймс, и Роджър помнеха Челси Хътн. Неизвестно как, тази странна жена, заявила, че е дъщеря на Роджър, бе съумяла да убеди Касиди да ѝ възложи главната роля в „Опасни намерения“. Джеймс се запита дали Касиди съзнава, че това се дължи на приликата на Челси с Лана. Дали всъщност целта на Челси беше такава? Дали не я беше подценил? Беше ли го надхитрила? Тя явно използваше Касиди и „Опасни намерения“, за да получи онова, което иска. И той беше безпомощен да я спре. Щом филмът излезеше по екраните, Челси Хътн щеше да спечели симпатиите на публиката. Касиди не знаеше какво е намислила тази коварна жена. Джеймс беше сигурен в това.

Той накара оператора да спре филма и го помоли да ги остави сами.

— Позна ли я?

— Познах я и на приема, и после, когато видях първата видеокасета от „Опасни намерения“. Но не можах да се сетя къде съм я виждал.

Роджър извика оператора и му каза да пусне филма още веднъж. Челси Хътн си движеше с грациозността на котка.

— Трябва да говоря с Касиди — каза Роджър, когато отново останаха сами. — Ако Хътън се добере първа до нея, ще загубя Касиди завинаги. Няма да го преживея.

Джеймс погледна стария си приятел.

— Ще видя какво мога да направя. — Адвокатът се замисли за десетина сценария, но Касиди вече не беше дете и лесно можеше да прозре истината. — Мисля, че трябва да се придържаме към някоя банална история. Бил си млад и глупав, ходил си насам-натам и безотговорното ти държание може да е довело до раждането на дете. Откъде можеш да бъдеш сигурен? После ще уверим Касиди, че не си искал съзнателно да я нараняваш. Не, ти я обичаш твърде много, за да ѝ причиниш болка. Тя ще повярва. Няма да има друг избор. Но всичко по реда си.

— Уреди Хътън да вечеря с мен в апартамента ми в осем часа — каза Роджър.

* * *

Касиди пиеше чай от лайка, когато икономът потропа на вратата и донесе купчина пликове и кутии от най-изисканите магазини в Париж.

Объркана и убедена, че е станала грешка, тя каза:

— Тези неща не са за мен... Не съм поръчвала...

— Господин Кавели каза да ги донеса преди обяд — прекъсна я Найджъл, погледна часовника си и се усмихна. — Остават още петнайсет минути. Обичам да изпълнявам точно заповедите му.

Той извади плик и ѝ го подаде.

— Господин Кавели ме помоли да ви предам и това.

Касиди благодари и щом Найджъл излезе, разгледа пакетите — „Шанел“, „Прада“, „Диор“. Отвори плика.

„Тази сутрин се събудих малко по-рано от обикновено и вместо да се заловя за работа или да събудя секретарката си в Лос Анджелис и да я побъркам с диктовки и заповеди до всички, реших да използвам

разумно свободното си време да купя дрехи и аксесоари, от които знам, че се нуждаеш, тъй като не можах да те върна във Венеция, както обещах. Трябва да призная, че беше голямо предизвикателство да намеря неща, достойни за красавица като теб. Моля те, приеми ги не само като извинение, че снощи не те закарах «вкъщи», но и като знак за добрите ми чувства... и като покана да вечеряме заедно на Ривиерата. Надявам се, че това ще изкупи вината ми.

С най-сърдечни чувства, Джак

Послепис: Трябва да призная, че се наложи да се консултирам с младата дама в салона до фойето. Ако прецениш, че цветовете не ти подходат, или се нуждаеш от нещо, моля те, потърси Жан-Мари.“

Касиди имаше усещането, че той я подмята насам-натам. Почувства се объркана. Нямахше представа какво изпитва — радост, смут или... страх. Разумът я съветваше да се ядоса, защото Джак си играеше с чувствата ѝ, при това в момент, когато и на двамата им бе нужно тя да запази душевното си равновесие. Но може би и той беше объркан. Джак бе свикнал с усложненията в бизнеса, но дали беше готов да се справи с усложненията в живота?

Както той бе подчертал, и двамата трябваше да внимават. Касиди не можеше да си позволи отново да бъде наранена. Замисли се какво да направи с подаръците. Дали да му напомни за предупреждението му да бъдат предпазливи и да му ги върне? Не че някой някога я бе отрупвал със скъпи дрехи! Веднъж Рудолфо ѝ изпрати цял гардероб, защото му били писнали съвършените ѝ черни костюми „Шанел“. И Роджър бе направил същото, когато я убеди да остане в Лос Анджелис. Тогава защо да ги връща?

„Престани с тези глупости!“ — помисли тя и вдигна телефона.

— Имаш чувството, че е Коледа, нали? — попита той, преди Касиди да успее да каже нещо. Гласът му беше мил и весел.

— Откровено казано, не...

— Не казвай нищо. Имам определен мотив да ти изпратя тези дрехи. Един много влиятелен делови партньор ме покани довечера на Ривиерата. Ще се отегча до смърт. Би ли ме придружила?

— Мислех, че не смесваш работата с удоволствията.

— Срещата е делова.

Касиди не искаше да размишлява повече.

— С удоволствие ще дойда.

— Тогава предлагам да пробваш дрехите. Може да се нуждаят от корекции.

— Не. Убедена съм, че са ми по мярка.

Почти не беше в състояние да говори. Сърцето и разумът ѝ бяха в конфликт. „Опасни намерения“ ѝ се струваше на милиони километри.

— Ще те взема в седем. Забележи, не изпращам шофьора си.

— Бързо усвояваш. Признавам ти го — засмя се Касиди.

— Оревоар — каза Джак и затвори.

В плика с надпис „Шанел“ имаше два чифта обувки. Едните бяха с невероятно високи токове, а другите — ниски и направени от мека като за ръкавици кожа. Беше оставена и бележка, на която пишеше: „Удобни обувки, с които да тичаш по-бързо, докато правиш нашия филм“. Тя се усмихна и отвори другия плик от „Шанел“. Вътре имаше изящна плетена чантичка от бяла коприна и три чифта копринени чорапи — кремави, бежови и черни.

В плика от „Лагерфелд“ имаше елегантен комплект — лилава блуза и жилетка. В другите пакети Касиди намери черен копринен панталон, класическа кожена чанта „Прада“, семпла рокля от тънка вълна и коприна и подходящо по цвят сако, костюм от мека кожа с цвета на прясно масло, копринена пола, обувки и чанта.

Запази за накрая плика от „Кристиан Диор“. Извади бяла рокля от ефирна коприна с малко деколте и гол гръб. Облече я и се завъртя пред огледалото. Роклята сякаш беше ушита за нея. Касиди не обичаше вечерни тоалети и светски изяви, но тази рокля промени мнението ѝ. Как беше възможно този почти непознат мъж да избере рокля, която самата тя би купила?

Джак — или онзи, когото бе наел да пазарува вместо него — бе избрал толкова красиво бельо, каквото не беше виждала дори в гардероба на Лана и каквото обожаваше.

* * *

Касиди отвори вратата и очите на Джак обходиха тялото ѝ. „Колко изискано“ — помисли той, но не се осмели да го каже.

— Роклята ти приляга, сякаш е ушита за теб.

Гласът му потрепери. Като че се повтаряше нещо отдавна преживяно. Какво го бе прихванало да купи тази навяваща спомени рокля? Губеше ли контрол? В края на краищата целта му беше да съсипе „Дезмънд Филмс“, а не да се въвлича във връзка с новата продуцентка! Касиди се усмихна и благодари.

Докато ѝ помагаше да си сложи дантелената наметка, Джак я огледа в гръб — дългите, гъсти коси и голите рамене, които сякаш очакваха целувка. Допирът до кожата ѝ замъгли разсъдъка му. Напомни си, че ако ѝ позволи да пробие защитата му, всичко може да се случи.

Собствената му житейска история го бе научила. Касиди трябваше да мисли, че чете мислите му и владее положението. Но той трябваше да запази деликатното равновесие помежду им, защото инак можеше да загуби работата, бъдещето и дори себе си.

* * *

Здрачаваше се, когато се приземиха на летището в Ница. Качиха се в лимузина и поеха по тесните, криволичещи крайбрежни пътища към Монако. Хотел „Париж“ с белоснежната си фасада, украсена с множество скулптури и осветена от хиляди светлини, беше зашеметяващ. Кристалните полилеи блещукаха като светулки в лятна нощ.

Трябваше да мине известно време, преди Касиди да разбере, че са заобиколени от стотици фотоапарати. Изведнъж от всички страни се появиха микрофони. Обзе я паника. Джак я хвана за лакътя и я поведе далеч от суматохата.

— Тук сме в безопасност — каза той, когато стигнаха до асансьорите. — Персоналът на казиното е по-непробиваем от цялата френска армия.

Касиди почерпи сили от спокойните му, усмихнати очи. Сетне по лицето му пробягна сянка и очите му помръкнаха.

— До утре жълтата преса ще ни ожени — изсмя се безрадостно той.

Касиди се обърка. Имаше усещането, че земята под краката ѝ се тресе.

— Толкова ли страшно би било това? — попита Джак. — Изглеждаш ужасена.

Тя нямаше време да отговори, защото в същия миг ги поздрави чернокос мъж, облечен в смокинг.

— Радвам се, че отново ви виждам, мосю Кавели.

Вратите на асансьора се отвориха и Касиди се озова във великолепен апартамент с остъклена стена, която разкриваше невероятна панорамна гледка към Монте Карло.

Пиколото внесе багажа им и излезе. Касиди и Джак останаха сами.

— Ела да ти покажа стаята — каза той и я поведе из апартамента, който се състоеше от хол с камина, трапезария, библиотека, две спални и три бани.

Апартаментът не беше толкова внушителен и богато обзаведен като в „Риц“, но беше по-уютен, с по-интимна атмосфера.

Стаята на Касиди имаше голям балкон с изглед към пристанището. Мебелите бяха изящни и невероятно романтични. Над леглото се спускаше копринен балдахин с цвета на слонова кост. Килимът беше кремав, завивките — сатенени.

Касиди излезе на балкона и зарея поглед над морската шир. Появяваше топъл ветрец. Пое дълбоко въздух, наслаждавайки се на мига. През тялото ѝ сякаш премина електричество, когато Джак застана зад нея. Искаше ѝ се да узнае мислите му.

Тихият му глас прекъсна мислите ѝ.

— Трябва да тръгваме. Вечерята е в осем трийсет.

Касиди се обърна и го погледна. Очите му бяха широко отворени, в ъгълчетата на устните му грееше усмивка.

— Да разбирам ли, че си доволна от стаята?

— Много — усмихна се тя.

— Добре. Обещавам, че утре на обяд ще те върна във Венеция, за да можеш да продължиш работата си.

„Моля те, не ме връщай още“ — мислено извика Касиди, защото истината беше, че не искаше почивните дни да свършат, но на глас

каза:

— Добре.

Тръгна към вратата, но думите му я спряха.

— Има още нещо. Щях да забравя...

От вътрешния си джоб извади черна кадифена кутийка.

— Само още един подарък.

— О, не! — възрази тя.

— Настоявам... Това ще придаде завършен вид на външността ти. — Джак ѝ подаде кутийката. — Отвори я. Моля те.

С треперещи ръце Касиди отвори кутийката. Вътре бяха обещите със сапфири и диаманти, които бе видяла на витрината на „Бушрон“.

— Не, Джак. Не мога да ги приема.

— Трябва. Дамите долу са отрупани с диаманти. Ще се чувстваш неловко.

Касиди продължаваше да се колебае.

— Добре, но ще ги взема назаем.

Сложи си обещите и се вгледа в отражението си в голямото огледало в стил барок. Блясъкът на скъпоценните камъни беше ослепителен.

— Сапфирите искрят като очите ти — каза Джак, нежно сложи ръка на талията ѝ и я поведе към вратата. — Всяка жена ще ти завиди.

— А за теб няма по-важно нещо, отколкото да бъдеш забелязан от всеки мъж.

Но в думите ѝ нямаше сарказъм.

* * *

Когато Джак и Касиди влязоха в трапезарията до фойето, другите гости вече пиеха коктейли и разговаряха. До стените бяха наредени кръгли маси, върху които бяха поставени чинии от фин порцелан, сребърни прибори, свещници и бели лилии.

— Виждам, че тази вечер Антон е решил всичко да бъде неофициално — прошепна Джак и посочи трите шведски маси, сложени на различни места в помещението.

Бюфетите бяха отрупани с омари, шатобриан, фазани, бланширани зеленчуци, великолепни салати, плодове и сирена.

Джак не се изненада от факта, че всички погледи са насочени към Касиди.

Подслуша разговора между няколко жени.

— Тя трябва да е новият хит на месеца — рече едната.

— Актриса, стремяща се да стане звезда, или манекенка.

— До полунощ ще е вчерашна новина — подхвърли трета.

Мъжете, естествено, имаха друго мнение за Касиди.

— Джак ще се задържи по-дълго от обикновено с тази дама — отбеляза мъж с посребрени коси и благородни черти.

Джак го познаваше. Клод Дюпри. Двамата бяха инвестирали средства в една лондонска театрална постановка.

В следващия миг Джак улови погледа на Касиди. Очите ѝ умоляваха: „Изведи ме оттук. Ще се побъркам“.

— След час. Обещавам — прошепна той.

Тя кимна и след няколко секунди двамата се смесиха с тълпата.

Джак забеляза, че Касиди е учтива, очарователна, изтънчена в обноските си и остроумна. Присъствието ѝ създаваше особена атмосфера.

Той не можа да не изпита гордост. Докато разговаряше с влиятелни бизнесмени, поглеждаше Касиди и сърдечно ѝ се усмихваше. Знаеше, че тя ще бъде ценна придобивка като негова гостенка. Но съвсем не очакваше, че ще очарова всички. Той се извини, промъкна се зад нея, нежно сложи ръка на гърба и прошепна:

— Ти си великолепна. Всички са завладени от теб.

Увеселението свърши точно преди полунощ и Джак реши, че още е рано и настоя да отидат в казиното.

Касиди бе пътувала много. Беше ходила в Тадж Махал и в най-известните замъци в Шотландия, Англия и Ирландия. В Китай се бе разхождала в свещения императорски град. Мислеше, че е видяла най-разкошните места в света, но грешеше. Не бе видяла обаче Монте Карло.

Мраморното фоайе беше богато украсено. Комарджиите можеше и да са пияни или да са спечелили богатството си по нечестен начин, но залаганията се извършваха елегантно и с финес.

Касиди не беше комарджия, макар че няколко пъти бе ходила в Лас Вегас. Но Монте Карло и Лас Вегас бяха коренно различни. Тук беше международният елит. Мнозина от гостите имаха

благороднически титли. Шейхове в ушити по поръчка костюми и ризи играеха бакара и купчината жетони на масата говореше, че залозите са високи.

Разходиха се из казиното. Джак поздравяваше стари приятели. Касиди бе смаяна от вида на мъжете и жените, които седяха около масите за рулетка.

До Джак се приближи безупречно облечен управител и се усмихна широко.

— Мосю Кавели, каква приятна изненада.

Джак отвърна на усмивката му.

— Добър вечер, Олбин. Имаш ли някоя интересна маса за мен тази вечер?

— Разбира се. Последвайте ме.

Олбин ги заведе в уединен елегантен салон, където минималният залог беше хиляда франка.

Двамата мъже, които седяха около масата, вдигнаха глави и кимнаха на Джак. Те вече бяха обявили залозите си и бяха готови да започнат играта.

— Може би трябва да почакам навън... След като няма да играя — прошепна Касиди.

— Това е невъзможно. Играта започва. Трябва да заложиш — лукаво се усмихна Джак, дръпна стол, тапициран в червено кадифе, и ѝ направи знак да седне.

— Но... Аз не знам да играя... Никога...

— Ще те науча. — Джак се обърна към двамата играчи и учтиво попита: — Нали нямате нищо против, ако за миг науча тази красива дама да играе?

Мъжете и крупиеето, поразително красива червенокоса жена, облечена в копринен смокинг „Армани“, кимнаха.

Джак и Касиди играха два часа и нито един от двамата не спечели. Наведеше ли се към нея, за да ѝ даде напътствия или да ѝ обясни някой нюанс на играта, Джак вдъхваше уханието ѝ.

Опита да се съсредоточи върху играта. Трябваше да запази самообладание.

След като играта свърши, Джак се разплати с Олбин и с Касиди се прибраха пеша в хотела.

Той я изпрати до вратата на стаята ѝ и след кратко колебание каза:

— Лека нощ, Касиди. Благодаря за прекрасната вечер.

* * *

Мисълта за нощния ритуал — събличане, измиване на лицето и прибиране на бижутата — се стори странна на Касиди, като се имаха предвид необикновените обстоятелства. Тя махна обувките и чорапите си и излезе на балкона. В далечината съзря светлини — нос Антиб, където нощта никога не свършваше, а се смесваше с веселието на следващия ден.

Изведнъж Касиди се стресна от някакъв шум. Не беше необходимо да поглежда. Знаеше, че е Джак. Колко глупаво от нейна страна да не се досети, че той също може да поиска да излезе на терасата на стаята си. Не ѝ оставаше нищо друго, освен безшумно да се прибере вътре. Докато влизаше, тя се обърна и срещна очите на Джак. Погледът му я привлече и сякаш ѝ заповяда да отиде при него.

Касиди се облегна на френските прозорци и затвори очи. Никога преди това, дори с Том, не бе усещала такава пълна липса на контрол. Тя бе загубила способността да владее действията и желанията си. Сипа си шампанско, отпи глътка и се приближи до гардероба. Прерови дрехите и намери онова, което търсеше.

Дали Джак не бе планирал всичко това, като бе избрал тази сексапилна нощница?

Нямаше значение. За свое учудване Касиди не се чувстваше уплашена или застрашена. Искаше да го направи.

Касиди седна пред тоалетката, среса косите си, освежи грима си и сложи по капка парфюм навсякъде, където искаше да бъде целувана. После излезе на пръсти в коридора и застана пред вратата на Джак.

Събра всичката си смелост и потропа.

Отвори ѝ след секунди. Касиди разбра, че я бе чакал. Изразът в очите му вече не беше толкова властен, колкото преди. Сега те излъчваха сърдечност и утеха. Тя влезе в стаята. В камината гореше огън и пламъците танцуваха в ритъм с гласа на Били Холидей.

— Сигурна ли си?

Касиди кимна. Джак протегна ръце и тя се хвърли в обятията му.

Първата му целувка я зашемети. Топлината на тялото му я възбуди. Той плъзна пръсти по раменете ѝ и свали презрамките на нощницата. Тънката, ефирна дреха падна на пода, освобождавайки тялото ѝ. Касиди тръпнеше от желание.

Страховете, които обикновено я обсебваха и ѝ пречеха да се отпусне, останаха безкрайно далеч. Как беше възможно този почти непознат човек да завладее чувствата ѝ? Джак я подлудяваше, плашеше и в същото време ѝ внушаваше сигурност.

Джак отстъпи, може би, за да обуздае страстта си. Дишаше учестено. Очите му обходиха тялото ѝ. Погледът му сякаш проникваше до най-съкровени кътчета на душата ѝ.

Целуна нежно гърдите ѝ и прокара език по зърната ѝ. Касиди потръпна от удоволствие и се отдаде на сладостните усещания, събудени от ласките му. Ръцете му нежно, но настойчиво изследваха тялото ѝ.

— Господи... колко си изящна — прошепна дрезгаво.

Поведе я към леглото и я притисна до себе си. Касиди прокара пръсти по раменете и гърба му, после надолу под кръста. Тялото му беше стегнато. Той тихо изстена. Мисълта, че му доставя удоволствие, я зашемети.

Джак легна по гръб и я придърпа към себе си. Касиди притисна гърди до него и седна върху му. Коленете ѝ потънаха в меката завивка.

— Чаках толкова дълго... — прошепна той.

Касиди разбра, че мигът е настъпил.

Джак легна върху нея, без да откъсва поглед от очите ѝ, сякаш се опитваше да ги запомни.

Касиди не можа да сподави стенанията на удоволствие.

Телата им се сляха. Тя го прегърна и го притисна още по-плътно към себе си. Потопиха се във взрив от неконтролируема страст и чувственост.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Челси облече тясна и къса черна рокля. Нека скъпият татко види каква прекрасна стока е създал преди трийсет и три години.

Грабна чантата си, взе асансьора и се качи на последния етаж. Застана пред апартамента, пое дълбоко въздух и потропа на вратата.

Роджър Търмейн и адвокатът, който непрекъснато се влачеше с него, я чакаха. И двамата бяха уверени и самодоволни.

„Няма да е за дълго, копелета“ — помисли Челси.

Роджър се вторачи в нея, изучавайки лицето ѝ.

Тя предположи, че търси прилики. Сърцето ѝ биеше учестено, макар че бе взела валиум. Трябваше да действа бързо, преди ефектът от лекарството да е преминал. Не можеше да си позволи да загуби контрол пред тези мъже.

— Приличам и на двама ви. Не сте ли съгласен?

Съдейки по строгото му изражение, Челси разбра, че на Роджър съвсем не му е смешно.

— Какво искате, госпожице Хътън? — попита Джеймс и тръгна към нея. Гласът му беше изпълнен с неодобрение.

— Първо, вечерята, която ми обещахте.

Настроението ѝ изведнъж се развали, постепенно я обземаше гняв. Тя положи усилия да се овладее.

— Нека първо да уредим този въпрос — рече Роджър и извади чекова книжка и писалка „Монблан“. — Колко ще ми струва да изчезнете завинаги от живота ми? Кажете цената си.

Джеймс застана зад него и размаха няколко листа:

— Подпишете ги и парите са ваши.

Челси закипя от гняв. Наистина ли мислеха, че могат да купят мълчанието ѝ?

— Когато предишния път дойдох в кабинета ви, очаквах да ме изслушате.

— Е, да. Няма да се задоволите само с пари — иронично отбеляза Роджър и се обърна към адвоката: — Забравихме, че госпожа

Хътън сега е звезда, Джеймс. Обзалагам се, че това се дължи на Касиди Инглиш.

Роджър я погледна в очите, когато произнесе името на Касиди.

Челси се опита да избегне погледа му, но не можа. Очите му бяха неумолими.

Лицето на Джеймс беше безизразно. Той изглеждаше по-малко жестокият от двамата, затова Челси отправи последната си молба към него.

— Обяснете на клиента си колко сериозно е положението. Ако тази информация се разчуе, кариерата и животът му ще бъдат съсипани. От една страна, пред публиката, от друга — пред властите, когато разберат какво е направил. Ще бъде свършено с него.

Челси вече беше нервна, но се опитваше да не показва чувствата си. Впи нокти в дланите си, за да може физическата болка да отклони вниманието ѝ от емоционалната агония. Но очите ѝ се насълзиха. Съзнаваше, че Роджър ще продължи да обожава принцесата, макар да не беше негова биологична дъщеря. Единствената и неповторимата. Любимката. Касиди беше свършена, красива и здрава. Сякаш направена по поръчка. Роджър никога нямаше да приеме Челси като своя кръв. Той търсеше свършенство и го бе получил. Ето защо Челси трябваше да ги съсипе и двамата, да разруши живота им. Такъв беше планът ѝ. Първо, да го разобличи публично. Всички документи бяха у нея и щеше да наеме адвокат, който да предприеме необходимите съдебни стъпки, за да принуди Роджър Търмейн да даде кръв за изследване на ДНК. После Челси щеше да даде интервюта в пресата и по телевизията и може би дори да напише книга за ужасните си преживявания като нежеланото и необичано дете на Роджър и Лана Търмейн, изхвърлено, за да живее в ада на Мария Хътън.

Светът щеше да я приеме, да я обикне и да я защити. Слава, власт и признание — неща, които парите на татко не можеха да купят!

Тя пое въздух. Денят на Страшния съд бе настъпил.

Джеймс застана между нея и Роджър.

— Няма ли да вземете парите? Дълго време ще живеете, без да се притеснявате за нищо. Само трябва да подпишете тези документи.

— Имате предвид да се откажа от претенциите си, че той е мой баща?

Последва дълго мълчание. Челси чакаше отговор, макар да знаеше, че няма да го получи. Усещаше, че Джеймс ѝ съчувства. Беше изписано на лицето му. Но като всеки друг адвокат, и той беше лакей и посредник, който вършеше мръсната работа на шефа си.

Беше време да си тръгне. Трябваше да излезе, преди да избухне. Отправи се към вратата, като нарочно мина близо до Роджър.

— Съжалявам, че всичко това трябваше да свърши по този начин. Но и бездруго през цялото време планът ми беше да унищожа вас и фалшивата ви дъщеря.

Всяка дума беше изпълнена със злоба.

Роджър я сграбчи за ръката с такава сила, че Челси едва не се спъна. Инстинктивно се обърна към него, сви ръце в юмруци и го удари по раменете.

— Мразя те! Мразя и двамата ви! Ще горите в ада заради онова, което ми сторихте — закреця.

* * *

Челси се прибра в апартамента си, съблече се, уви дрехите си на топка и ги хвърли зад канапето. Грабна чантичката с гримовете си и изсипа съдържанието ѝ на леглото. Ръцете ѝ трепереха, когато взимаше шишенцата с лекарствата. Опита да си спомни кога бе взела последната доза литиум. Може би преди две-три седмици. Обикновено съумяваше да регулира промените в състоянието си, като взимаше хапчета в събота и неделя, когато не работеше, но през последните два уикенда не бяха спирали да снимат.

Нищо чудно, че вече губеше контрол. Изведнъж я обзе неистов гняв. Мислите трескаво препускаха в съзнанието ѝ. Потребността да върши безумни, страшни неща бе непреодолима.

Челси обичаше това състояние. Беше същото като еуфоричното блаженство. Но трябваше да запази разсъдъка си поне докато приключе снимките на „Опасни намерения“. Да запази „душевното си равновесие“, както се изразяваха лекарите.

Ако Джак или някой друг съзреше и най-малката промяна у нея, всичко щеше да е свършено. Джак ѝ бе дал ясно да разбере това, преди

да ѝ позволи да вземе ролята. Тя трябваше да продължи с проклетите лекарства. Такова беше споразумението.

Челси глътна три капсули литиум, две хапчета делакот и едно валиум. После застана на вратата, като се държеше за рамката и дишаше дълбоко. „Трябва ми малко време“ — помисли. Щеше да се оправи, когато лекарствата подействаха.

Да заспи. Да, сънят щеше да помогне. Челси мина на пръсти покрай стаята на Изабел. Предполагаше, че детето спи. В никакъв случай не трябваше да я буди. В момента не беше в състояние да се оправя с нея. Уговорката с госпожица Съвършенство се оказа идеална. Денем Изабел идваше на снимачната площадка, а вечер плащаха на някого от хотелския персонал да стои при нея, да я забавлява и да я храни.

Но все пак Челси искаше детето да изчезне.

Понякога се идентифицираше с Изабел — нежеланото и отхвърлено дете. И сега изпитваше същото. „Горката Изабел! Горката аз!“

Истинският ѝ баща не само я бе разочаровал. Той бе пренебрегнал присъствието ѝ и я бе унизил. Роджър Търмейн ѝ бе дал ясно да разбере, че тя не съществува. Той имаше дъщеря и това бе Касиди Инглиш. Нямахме място за друга.

Челси коленичи, протегна ръце под леглото и извади кутията с най-ценните си притежания — доказателствата за истинската ѝ самоличност.

Прерови неосребрените чекове, писмото, в което се настояваше Мария Хътн да се откаже от претенциите си към „бебето на семейство Търмейн“, и второто писмо от Джеймс Рентру, настояващо за отговор. „Колко глупаво“ — помисли Челси. Двама умни, преуспяващи мъже да оставят писмени доказателства! На дъното на кутията бе най-важното — писмото от болницата. Тя го притисна до гърдите си.

Сънят я завладяваше и замъгляваше съзнанието ѝ. Напъха документите в кутията, сложи капака и я бутна под леглото.

Изведнъж околният свят стана мрачен и потискащ. Челси не познаваше нито стаята, нито мебелите. Обърка се, забрави къде се намира.

По прозорците барабанеше силен дъжд. По небето проблясваха светкавици и нощта се раздираше от гръм. В душата ѝ цареше смут. Реалността и фантазиите се преплетоха. Знаеше, че ще загуби. Изпитваше болка, непоносима и необяснима агония.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя глътна още едно хапче валиум. Но сънят не идваше. Бе така уморена, че се свлече в леглото. Втренчи очи в тавана и мислите ѝ се изпълниха с ужасни образи. Ами ако не успееше да убеди никого да ѝ повярва? Ако загубеше и повече никога не ѝ се удадеше възможност да спечели? Ами ако грешеше? Ако беше луда? Кога щеше да бъде щастлива? Обзеха я мисли за самоубийство, загуби представа за времето.

Сетне изведнъж събра малко решителност. Надигна се, провеси крака от леглото, коленичи на пода и измъкна кутията. Отново прерови документите, изрезките и снимките и докосна нещо хладно и твърдо. Заплака с глас.

Извади пистолета, повъртя го в ръцете си и прокара пръсти по цевта. Мисълта, че не е необходимо да живее в страдания, изведнъж ѝ вдъхна сили. „Направи го. Щом хората разберат, че истинската му дъщеря се е самоубила заради него, с Роджър Търмейн ще бъде свършено.“ Челси вдигна пистолета и насочи дулото към слепоочието си. Затвори очи и освободи предпазителя.

— Мамо, недей! Моля те, мамо, не го прави!

На прага стоеше Изабел. Очите ѝ бяха изпълнени с ужас.

Гласовете млъкнаха. Челси знаеше само, че това момиченце е нейното дете, всичко останало беше празнота. Рееше се някъде между разума и безумието. Пусна пистолета на пода и протегна ръка към Изабел. Притисна я до себе си и се разрида.

— Върни се в леглото. Мама ще се оправи. — Унасяйки се в сън, Челси прошепна: — Моля ви, помогнете ми.

* * *

Джонатан винаги бе подозирал, че във Венеция му върви. В този град той за пръв път спа с жена, купи наркотици и се напи със стогодишно червено вино. Затова не се изненада, когато мина покрай хотелската стая на баща си и чу гневни гласове — Роджър, Джеймс и...

Челси Хътън. Промъкна до страничния вход на апартамента. Вратата беше отключена. Отново късмет!

Зарадва се, че бе предпочел да подремне, вместо да гуляе с младата екзотична танцьорка, с която се запозна предишната нощ. Ако бе излязъл, щеше да пропусне шоуто. Значи разюзданият стар дявол имаше извънбрачно дете. Тази пикантна новина можеше да се окаже полезна.

Скри се в килера. Вратата на апартамента се тресна и той разбра, че актрисата е излязла. Напрегна слух, за да чуе какво си казват Роджър и Джеймс.

— Вярваш ли й? — попита адвокатът.

— Не знам — отговори Роджър. — Има само един начин да разберем.

— Как?

— Искам изследване на ДНК. Тайно, разбира се.

— Мислиш ли, че тя ще се съгласи?

— Ако си е направила целия този труд, за да привлече вниманието ми, несъмнено ще се подложи на теста. Ако откаже, това ще потвърди подозренията ми, че е измамница. И както винаги, бъди дискретен. Ако се разчуе, медиите ще пощурят. Да не говорим какво ще причини това на Касиди.

„Много полезна информация — помисли Джонатан. — Добрият стар татко ще направи всичко, за да я потули. Дори може да изгони Касиди, ако...“

В съзнанието му се оформи идея — да проникне в апартамента на Челси Хътън, да намери документите, свързващи я с Роджър, и да ги унищожи. Така нямаше да има начин Хътън да наследи имението и богатството на Търмейн. Джонатан вече се бе заловил със задачата да отстрани Касиди от сцената и нямаше намерение да позволи на тази уличница да наследи от баща му и цент.

Но ако изследването на ДНК се окажеше положително? В същия миг му хрумна още по-хитър план.

* * *

С помощта на прислужницата, млада, закръглена сицилианка, която откликна на ласкателствата и на доларите, Джонатан влезе в апартамента на Челси. Вътре беше тъмно и студено, френските прозорци към балкона бяха отворени. В хола цареше безпорядък. Това означаваше, че Хътън е смутена и объркана жена. Джонатан съзря купчина дрехи, явно хвърлени, където ѝ бе хрумнало.

Джонатан познаваше добре издйническите симптоми на психическо изтощение, когато човек е твърде уморен, за да затвори шишенцата с хапчетата, които тук бяха разхвърляни из цялата стая. И на него му се беше случвало. Но идентифицирането с душевния смут на Челси Хътън го уплаши. Джонатан не искаше да знае историята на живота ѝ — само толкова, колкото да нарани баща си... и да я отстрани от семейната сцена на Търмейн.

Прекуси хола и влезе в спалнята. Из стаята бяха разхвърляни одеяла, възглавници и хартии. Челси се бе свила на кълбо и спеше дълбоко. Нещо блесна и привлече погледа му. Джонатан се приближи и видя, че е пистолет.

Може би Челси беше склонна към самоубийство. Мисълта не беше ужасна. А може би изпитваше влечение към убийство. Още по-добре. Ами ако Челси застреляше Роджър... и после себе си? Това би решило няколко проблема. Ако Роджър изчезнеше от сцената, Джонатан лесно щеше да се справи с Касиди.

Той коленичи на пода, бързо извади купчина документи и ги разгледа на оскъдната светлина от хола.

Определено беше време за триумфално питие. А може би и за малко дрога.

* * *

По обед Касиди и Джак пътуваха за Венеция със самолета на „Колосал“. Джак беше в пилотската кабина и бърбеше с пилота за новите технологии, които улесняваха управлението на този тип самолети.

Касиди си почиваше на дивана в пътническия салон. Умората на тялото ѝ ѝ напомняше за изминалата нощ. Касиди се бе унесла в

дрямка, но се събуди, когато усети успокояващото присъствие на Джак. Отвори очи, видя, че той я гледа, и се усмихна.

Джак взе ръката ѝ и я целуна. После се наведе към нея, махна кичур коса от лицето ѝ и попита:

— Обещах ти незабравим уикенд. Удържах ли на обещанието си?

— О, да.

Тя се настани на меката кожена седалка до него. Наближаваха Венеция, но Касиди още не беше в състояние да мисли за „Опасни намерения“.

Джак, изглежда, споделяше настроението ѝ, защото наклони глава и се усмихна широко.

— Кога ще завършиш снимките?

Касиди възприе делови вид.

— В четвъртък ще имаме повод да празнуваме.

Джак изглеждаше искрено изненадан.

— Наистина ли? Не знаех, че си толкова близо до края.

— Вероятно се страхуваш, че ще загубиш облога!

Той се усмихна.

— Държа на думата си.

— Дори ако залогът е „Дезмънд Филмс“? Става дума за прехраната ти.

— Част от прехраната ми. — На лицето му се изписа закачливо изражение. — Може би прехраната ми ще стане наша обща.

Касиди не обърна внимание на забележката му. Сигурно я дразнеше. Мисълта за постоянно обвързване с този динамичен човек беше достатъчна, за да застраши покоя, който току-що бе намерила.

Долавяйки реакцията ѝ, той смени темата.

— Какво празненство имаш предвид?

Тя сви рамене.

— Не съм сигурна. Изминалите няколко седмици бяха изключително натоварени и изтощителни. Не съм мислила много за това. Само искам да бъде весело. Актьорите и екипът положиха огромни усилия, за да направят филма. Едно разточително увеселение би било награда за усилената им работа... и сбогуване с Венеция.

— Какво ще кажеш за бал с маски? — И се усмихна чаровно.

Касиди се замисли за бюджета на филма.

— Не смяташ ли, че е малко екстравагантно?

— Нищо подобно. Днес е първият ден на карнавала във Венеция. Грандиозен е. Има паради, спектакли, шествия, игри — всякакви зрелища. Преди продължаваше два месеца, но сега е само десет-дванайсет дни. Ще имаме възможност да го видим.

Касиди кимна.

— Всички, които са участвали в създаването на филма, ще се съберат като равни — добави той. — Няма да има звезди и сценични работници, само хора, които са се скъсали от работа.

Касиди за пореден път остана поразена как въпреки успехите си Джак бе съумял да запази сърдечността и неподправеността си. Истина ли беше всичко това? Дали най-после бе намерила мъжа на мечтите си?

— Звучи невероятно, Джак, но кога ще организирам бала с маски?

Той се усмихна. Касиди трябваше да се досети какво ще последва.

— Смятай, че всичко е уредено.

Самолетът започна да се спуска. Джак се наведе към Касиди и взе ръката ѝ в своята.

— Искам да знаеш, че говорех сериозно.

Тя се подготви за всичко.

Той извади от джоба на самото си кутийка.

— Познато ли ти е това? — Джак отвори кутийката.

Касиди се втрещи. Съвършеният диамант — искрящ и изящен, скъпоценният камък, достоен за невестата му. Диамантът беше инкрустиран върху пръстен. Джак ѝ предлагаше любовта и живота си. Касиди изпита желание да притисне и него, и диаманта до сърцето си и никога да не ги пуска. Но разумът надделя.

Вечер в Париж и вълшебна нощ в Монте Карло — тези спомени наистина бяха незабравими, но не представляваха любов. Нямахше логика. Тя не можеше да си обясни как две силни, независими натури могат да се сблизят и слоят толкова бързо. Как беше възможно Джак да се доверява на нейните и на своите чувства?

— Моля те.

Тонът му беше настойчив.

— Джак... Не, не мога.

— Можеш.

— Не...

Той извади пръстена от сатенената възглавничка и го сложи на пръста ѝ.

— Направен е за теб.

Касиди беше изумена.

— Моля те, кажи „да“.

— Прибързваш, Джак. Объркана съм. Не знам какво да кажа.

Той правеше нещата толкова естествени — влюбваш се и обричаш някому бъдещето си. Без да иска, Касиди бе минала през стоманената врата, която пазеше любовта му. Но и Джак бе проникнал отвъд каменната стена около сърцето ѝ. Нямаше смисъл да го отрича.

Но дали можеха да се обвържат завинаги?

— Кажи нещо.

— Страхувам се — отговори тя.

Джак се облегна назад и се усмихна.

— Тогава още не казвай нищо. Помисли. Ще ми отговориш на бала. Ако си сложиш пръстена, това ще означава „да“. Ако не го носиш, значи ми отказваш.

* * *

Касиди се прибра в „Чиприани“ в приповдигнато настроение. Взе съобщенията, оставени за нея, и тръгна нагоре по стълбите. Имаше чувството, че лети сред облаците. Беше на седмото небе.

Отвори вратата на апартамента си. Беше решила дълго да лежи във ваната с гореща вода. Баня, свещи, тиха музика. Замислеше ли се за Джак, кожата ѝ потръпваше от вълнение.

— Щях да умра от притеснения.

Гласът му я изтръгна от блажения унес.

Касиди се обърна и видя, че баща ѝ става от канапето. Тонът му не беше дружелюбен.

Изчаквайки минута, за да подреди мислите си, тя остави куфара на пода и спокойно погледна Роджър в очите. Как беше възможно този човек още да я кара да се чувства като непослушно дете? Но този път нямаше да успее. Касиди осъзна, че е по-силната, и изпита съжаление към болния си, остаряващ баща.

— Здравей, татко. Имаш ли нещо против да ми кажеш как влезе тук?

— Портиерът ми каза, че в петък вечерта си заминала някъде с Джак Кавели. Би ли ми казала къде беше два дни?

— Аз имам личен живот, който не те засяга.

— Засяга ме. И още как! — избухна той.

Касиди никога не го беше виждала толкова обезпокоен и ядосан. Лицето му се изкриви. Роджър стисна юмруци. В съзнанието на Касиди нахлуха спомени за кавгите между него и майка ѝ. Запита се какво бе направил Джак, че баща ѝ го мразеше толкова много.

— Джак и аз ходихме в Париж и в Монте Карло.

Касиди взе чантата си и тръгна към спалнята, но Роджър я хвана за ръката.

— Искам да ме чуеш добре. Не забравяй, че става дума само за работа. Между теб и Джак Кавели няма да има нищо повече. Забранявам ти. Разбираш ли?

За човек, който наскоро бе получил сърдечен удар, беше изумително силен.

Касиди отново видя бащата, който бе разбил детството ѝ, а не човека, когото бе обичала и уважавала, след като зае мястото му в „Дезмънд Филмс“. Не можеше да забрави болката, която ѝ бе причинил. Може би беше време да му напомни за това.

— Забраняваш ми? Откога започна да се интересуваш от живота ми? Мислиш, че можеш да заличиш всички онези години, когато не беше до мен, дори след като излезе от затвора? Ти ме изключи от живота си! А сега очакваш да забравя това и да се преструвам, че нищо не се е случило?

Думите ѝ оказаха въздействие, защото Роджър пусна ръката ѝ и наведе глава.

— Той не е за теб, Касиди. Повярвай ми. Знам на какво е способен. Джак Кавели ще...

И млъкна.

Касиди се вторачи в него. Щеше ѝ се баща ѝ да си тръгне.

Преди двайсет години би дала всичко, за да го накара да се намеси в живота ѝ, но не и сега. И нямаше начин да я раздели с Джак. Каквато и да беше причината...

— Дойдох във Венеция, за да обсъдя нещо неотложно с теб. — Баща ѝ говореше сериозно. По-сериозно от всякога. — Може би трябва да седнеш.

Той я поведе към канапето и се настани до нея. Не смееше да я погледне.

— Какво има? — попита Касиди.

Баща ѝ беше видимо обезпокоен.

— Опасявам се, че скоро ще станем жертви на скандален слух.

— Какъв слух? Джонатан ли е направил нещо?

Той сложи ръка на коляното ѝ и леко го стисна, сетне поклати глава.

— Челси Хътън. Откога я познаваш?

— Съвсем отскоро. — Касиди си спомни „случайната“ среща на гробището. Но това вероятно не означаваше много. — Запознахме се на твоя прием.

— Тогава сигурно знаеш, че тя се среща с Джак. — Роджър се вгледа изпитателно в лицето ѝ. — Какво те накара да ѝ дадеш главната роля? Решението ти не се основаваше нито на опита, нито на таланта ѝ.

— Джак настоя.

Той се усмихна иронично.

— Не си ли се запитала защо? Всъщност ролята на Джак в тази бъркотия е най-малко ужасната.

Касиди си представи лилавите рози в спалнята си, пътуването до Париж, пръстена с диамант, думите: „Може би прехраната ми ще стане наша обща“. Къде точно се вместише в уравнението Челси? Възелът се затегна.

— И колко лошо може да стане положението?

— Преди няколко месеца Челси дойде в кабинета ми. Представила се е за теб, моята дъщеря, и охраната я е пуснала. Нахлу при мен и започна да бръщолеви за Холивуд и за едно време. Помолих я да си тръгне. Дори я заплаших, че ще накарам да я изхвърлят. Челси отказа. Говореше като обезумяла. Твърдеше, че е моя дъщеря и двамата можело да сме заедно.

Изречението на Касиди се промени.

— Обвиненията ѝ са неоснователни, нали?

— Вероятно.

Сърцето ѝ се сви.

— Виж какво, възможно е да съм направил грешка. В онези дни човек не можеше да бъде сто процента сигурен. Беше през шейсетте. Всички имаха безразборни връзки. От друга страна, непрекъснато някой предявява претенции, че този или онзи му е баща. Твърде вероятно е да лъже.

— Но може и да казва истината.

Гласът на Касиди потрепери. Спомни си снимките, които Изабел ѝ бе показала, особено онази, с дигитално комбинирани образи на Лана и Челси. И срещата им на гроба на майка ѝ. Дали беше случайна?

— Аз ще се оправя с тази история, Касиди. Само искам да я чуеш от мен, в случай че...

— Какво, татко?

Роджър пое дълбоко въздух.

— Предложих ѝ много нари, за да ни остави на мира. Астрономическа сума. Тя отказа. Убеден съм, че целта ѝ не са парите.

— А какво тогава?

— Може би публичното ми унижение. Или реклама — да подпомогне кариерата си... Кой знае, по дяволите?

— Има ли доказателство, с което да подкрепи твърденията си?

— Казва, че има, но не ми го показа. Не съм идеален, Касиди. През живота си съм правил много грешки. Една от тях беше, че обичах твърде много майка ти. И никога не съм преставал да обичам теб. Ти винаги си била най-важната част от живота ми. Вършил съм доста глупости. Аз... — Роджър млъкна и потрепери, сетне продължи. — Виждам този красив пръстен на ръката ти и любовта, която прелива в теб. Ти сияеш от любов. Затова трябва да ти разкажа останалото. Истината.

Цял живот Касиди бе чакала да чуе тези думи, но сега се уплаши.

— Донякъде се радвам, че настоя да прочетеш дневника на майка си.

Касиди погледна изпитателно баща си, но преди да успее да каже нещо, той продължи.

— Рей ми каза, че си го взела. Искаше да знам. Това в известна степен улеснява нещата.

Касиди изпита желание да запуши уши или да избяга. Предчувстваше, че ще бъде разкрита някаква ужасна тайна.

— Не знам колко си прочела. Майка ти и аз имахме непостоянна връзка. Невинаги бяхме добри един за друг. Майка ти не беше уверена в красотата си. Нуждаеше се от постоянно окуражаване и похвали. Не бях в състояние да ѝ дам всичко, от което се нуждаеше. Както и никой друг. Потребността на Лана беше неизчерпаема. Тя се обърна към други мъже. Мисля, че се е чувствала желана в тяхно присъствие. Нещо, което никога не е изпитвала с мен.

Роджър се поколеба и се прокашля.

— Лана имаше сериозни психически проблеми. Посещаваше психиатър. Взимаше лекарства...

Касиди се размърда неспокойно на мястото си. Баща ѝ имаше право. Дневникът наистина я бе подготвил за онова, което Роджър искаше да ѝ каже. Голяма част от написаното беше истерично. Лана често пишеше за самоубийство. Колко трудно трябва да му е било на баща ѝ!

Но какво всъщност го подтикваше да ѝ разказва всичко това? Касиди беше сигурна, че той ще ѝ каже нещо ужасно.

— Лана правеше странни неща... Заклучваше се в стаята си дни наред. Плачеше. Отдръпваше се от мен и от света. После излизаше коренно променена... Злоупотребяваше с алкохол и наркотици — марихуана, валиум, амфетамини. Забавляваше се до забрава. Обожаваше приключенията. Беше безразсъдна и... имаше множество безразборни връзки.

Касиди видя болката в очите му.

— Имаше безброй любовници. Не мога да ти опиша обидите и унижението, което съм преживял, когато ми слагаше рога пред очите на всички. Целият свят знаеше.

Тонът му се промени. Вече не беше ядосан, нито замислен. Изглеждаше жалък. Думите продължиха да се леят от устата му.

Касиди почувства, че той се насочва към убийството и към изповед, която не искаше да чуе. Потръпна при спомена за безжизненото тяло на майка си. Сивите обувки. Полицията я бе разпитвала часове наред какво е видяла през ключалката, но Касиди така и не си спомни. Само обувките.

Очите ѝ потърсиха погледа на баща ѝ.

— Спри! Не искам да слушам повече — прошепна тя, после запуши уши и извика: — Спри! Спри!

Роджър коленичи до нея и я прегърна.

— Съжалявам. Но трябва да го чуеш от мен. Не мога да допусна да го прочетеш в дневника ѝ.

Касиди се разрида. Лицето ѝ се обля в сълзи. Роджър беше толкова близо до нея, че усети мириса на алкохол в дъха му. Може би затова говореше така. Беше пиян и бръщолевеше глупости!

Следващите му думи я разтърсиха.

— Джак беше един от любовниците ѝ. Беше обсебен от нея.

* * *

Касиди прослуша за пети път телефонното съобщение.

„Здравей, красавице. Джак е. Надявам се, че си намерила време да си починеш, дори да подремнеш. Сутринта изглеждаше много уморена и същевременно прелестна. Надявам се, че мислиш по моя въпрос. Подготвил съм всичко за празненството. Можеш да очакваш най-големия и елегантен бал с маски, който Италия е виждала. Резервирах целия «Мадрид» за вечерта. Това е изумителен дворец от осемнайсети век. Намира се на площад «Сан Марко». Целият е твой за празненството. Поканите са раздадени на актьорите и на членовете на екипа и доколкото знам, те вече си търсят костюми — дожи, Казанова, Пепеляшка, магьосници, аристократи... а защо не и еднорог или двуметрово разцъфнало дърво. — Джак се засмя. — Изгарям от нетърпение да те видя, мила. Наспи се добре.“

Касиди реши да превърти лентата и да чуе записа още веднъж, но после се отказа, защото само се измъчваше, като слушаше гласа му.

С насълзени очи тя разгледа великолепия пръстен, който Джак ѝ бе подарил, и прокара пръст по ръбовете на изящно шлифованя диамант. После вдигна ръка към светлината и по стените затанцуваха всички цветове на дъгата.

От една страна, изпитваше тъга и чувство на загуба, а от друга, беше ядосана и се чувстваше измамена. Как беше възможно Джак да е толкова коравосърдечен и пресметлив, а тя — толкова наивна и глупава? Манипулациите, сложните машинации и емоционалните игри — за какво беше всичко това? За миг баща ѝ бе открехнал вратата на бъдещето ѝ и на миналото на Лана. Причината за преиграването на

любовната афера беше ясна — Джак искаше да причини болка на Роджър. Касиди само беше инструмент за постигането на тази цел, средство в жестокия сценарий на Джак, особено сега, когато баща ѝ беше болен и не можеше да довърши последния си проект. Тези разкрития заличиха вълшебните мигове, които Касиди бе преживяла.

Сега всичко си идваше на мястото. Джак бе настоял Челси да получи главната роля, защото се нуждаеше от шпионин. Вероятно той дори участваше в плана на Челси — твърденията ѝ, че е дъщеря на Роджър. Как бе допуснала Касиди да се поддаде на чара и обаянието му? Тя вече не вярваше в любовта му. Добре че поне бе разбрала всичко навреме.

Но това не смекчаваше удара. Касиди се чувстваше предадена и глупава. Душата ѝ беше опустошена. Затвори очи и си представи майка си. Видя безжизненото ѝ тяло, простряно на килима до леглото. И после отново сивите обувки. Лъснати и елегантни. Баща ѝ имаше петшест чифта подобни обувки. Изстрелите, обувките и пак тялото на Лана.

Сетне ужасяваща мисъл прониза съзнанието ѝ. Беше ли възможно Джак да е убил майка ѝ? Толкова ли беше обсебен от нея? И толкова коварен?

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Касиди погледна часовника си. Челси бе отишла да се гримира в караваната си преди два часа и тя започна да губи търпение.

— Казах ѝ, че трябва да изглежда изтощена и разстроена. Това не би трябвало да е толкова трудно.

Рудолфо се засмя и я погледна закачливо.

— Защо се бави толкова?

Беше последният снимачен ден. Работниците прибираха ненужните костюми и технически средства и ги опаковаха, за да ги изпратят в Лос Анджелис или на италианските агенции, от които ги бяха взели под наем.

Предишния ден Джак и Рудолфо бяха освободили всички членове на екипа и актьорите, които не участваха в последните снимки, но днешната сцена изискваше най-доброто от останалите. Разбира се, най-много щеше да се желае от Челси. И от Касиди.

Рудолфо ѝ донесе още кафе — третото за деня — и каза:

— Отпусни се и се успокой, филмът ще бъде завършен навреме. Дадохме най-доброто от себе си. Само след няколко часа всичко ще свърши и довечера ще празнуваме. — Сложи ръка на рамото ѝ. — Страхотно е, че организираш такава пищно парти. Наистина го заслужихме. И каква по-хубава тематика от бал с маски по време на карнавала! Страхотна идея.

Касиди не посмя да му каже, че идеята е на Джак. И без това се чувстваше достатъчно унижена.

Звукооператорът пушна музиката за фона — романтична балада за любов и раздяла, за да създаде подходяща атмосфера. Тази сутрин Касиди не можеше да се отъждестви с текста, но отказа отново да се предаде в плен на тези чувства и положи усилия да мисли само за победата си.

Най-сетне Челси се появи. Изглеждаше изтощена, обезумяла от мъка, беше разрошена, както искаше Касиди. В същия миг на снимачната площадка пристигна Джак и антуражът му. Касиди си помисли, че едновременната им поява е умишлена, но после отхвърли

идеята като абсурдна. Джак изглеждаше спокоен. Беше облечен в сив панталон и синьо поло.

Приблужи до Касиди, целуна я леко по челото и каза:

— Снощи чаках да ми се обадиш. В полунощ реших, че трябва да си заспала. Получи съобщението ми, нали?

Тя се усмихна пресилено.

— Бях капнала от умора.

Джак сви рамене. Изглеждаше озадачен.

— Да, но можеше да ми се обадиш сутринта.

— Бързах... Трябваше да дойда тук. Не мога да мисля за нищо друго, освен за филма.

Не смееше да го погледне.

Той отстъпи.

— Да изляза ли от сцената и да се появя отново? Може би трябва да започнем отначало.

— Ще трябва да ме извиниш. Всеки момент почваме да снимаме. Би ли напуснал снимачната площадка? — рече Касиди.

После направи знак на Рудолфо.

— Тишина! — викна той.

Камерите и прожекторите заработиха. Челси и Бенино заеха местата си.

Когато планираха как да бъде заснета тази сцена, Рудолфо и Джак бяха решили Касиди да я режисира. Бенино още я смяташе за своя муза, а въпреки ексцентричността и капризите си Челси стриктно спазваше указанията ѝ.

Предишната седмица бяха заснели финалната сцена на филма, когато Офелия избягва от църквата, където трябва да се омъжи за дожа, избран от баща ѝ, но намира Кармело мъртъв, прободен в гърдите с меч на един от стражите на баща ѝ. А сцената преди сърцераздирателния финал се развиваше на площад „Сан Марко“.

Касиди имаше за задача да събуди любов и страст у двамата главни актьори, които, макар да бяха прекарвали няколко седмици „в обятията си“, още не изпитваха взаимно привличане. Тя трябваше накара Челси да покаже неподправена мъка, когато Бенино ѝ казва, че се е оженил за друга, макар да я обича повече от всичко на света.

Кармело разпалено обяснява, че е постъпил по този начин, за да докаже на баща ѝ, че няма да попречи на женитбата ѝ. Офелия отново

влиза във величествената катедрала, за да се омъжи за дожа садист, а Кармело се прибира вкъщи, за да чака невестата си да се върне от сватбата на истинската му любов. Но когато тръгва към олтара, за да се омъжи за човека, когото ненавижда, Офелия се обръща и избягва. Сваля булчинския воал, хуква по площада, скъсва златния си медальон и го хвърля на един селянин, който продава зеленчуци от каруцата си. „С това ти плащам“ — извиква, скача в каруцата и размахва камшика. Конете препускат в галоп. Тя е сигурна, че любимият ѝ е в хижата, където са се срещали тайно. В последния кадър тя потегля с каруцата, а шлейфът ѝ се развява зад нея.

Ако се изиграеше добре, сцената щеше да бъде трогателна и изпълнена с драматизъм. В противен случай обаче щеше да представлява карикатура на разказа, заради който Роджър едва не се бе простил с живота.

Касиди разговаря с Челси, на която предстоеше да влезе в катедралата. Знаеше, че трябва да извлече всичко, на което е способна тази психически лабилна жена. Мъката и терзанието наистина се оказаха скрити там, под пластове лъжи и гняв. Сетне Касиди се приближи до Бенино. След като се увери, че и двамата актьори са готови, Касиди даде знак на Рудолфо да започват.

Челси претича през локвите на площада.

— Кармело! — прошепна задъхано.

— Тук съм, зад фонтана — отговори Бенино.

Касиди бе работила дълго с него, но не остана доволна. Тя спря снимките и се приближи до актьора.

— Бенино, знаеш ли какво е сърцето ти да е разбито?

Той кимна.

— Разбира се, нали ти казах.

— Разкажи ми отново какво изпитваше.

— Искях да убия мъжа, който ми отне любимата.

— А какви бяха чувствата ти към нея?

Черните му очи блеснаха.

— Добре. Да започнем пак с появата на Офелия — каза Касиди.
— Челси, ти си в екстаз, че го виждаш! Отиваш при него, за да му съобщиш новината, че си избягала от олтара. Опасявала си се, че Кармело няма да е там, за да те отведе. Нямах търпение да се махнете колкото е възможно по-скоро!

Челси сякаш бе изпаднала в унес. Това беше изумително, дори малко страшно. Касиди не бе сигурна, че я слуша.

Започнаха да снимат отново. Офелия се приближи до Кармело, сложи ръка на рамото му и настойчиво зашепна:

— Трябва да тръгваме незабавно. Никой не знае, че съм избягала. Трябва да оставим всичко и да започнем отначало, както бяхме намислили.

Той не я поглеждаше.

— Какво има? Кажи ми, Кармело, какво се е случило? Дойдох, както обещах. Твоя съм.

— Късно е.

— Изслушай ме.

— Не, моя любов. Късно е.

Тя протегна ръка.

— Виждаш ли? Нямам венчален пръстен. Свободна съм! Трябва да заминем, преди баща ми да разбере, че съм избягала.

Кармело се облегна на фонтана и положи усилия да я погледне в очите. Касиди направи знак на оператора да приближи камерата.

— Ожених се... за София. Не можах да откажа. Баща й...

Офелия се вцепени. Вятърът — голям вентилатор — разнесе пръски вода и развя дантеления й шлейф. Русите й коси падаха на къдрици около съвършеното й сърцевидно лице.

Сцената ще бъде страхотна, помисли Касиди, направи знак на оператора да продължава да снима и застана на няколко крачки зад него.

В същия миг съзря приликата между Челси и Лана. Представи си майка си като Офелия и затвори очи, за да се съсредоточи единствено върху сцената, която снимаха.

— София! Но това е невъзможно. Тя ми е шаферка и в момента чака в катедралата.

Кармело поклати глава.

— Няма значение. Бях... много ядосан. Баща ти... Ние...

— И се ожени за най-добрата ми приятелка?

Сцената изискваше пауза, докато Офелия проумее тези думи и изясни чувствата си. За пръв път, откакто бяха започнали снимките, Касиди се съсредоточи върху Челси и действията й. Актрисата не само не страдаше, но и полагаше неимоверни усилия да не се изсмее.

Изведнъж Челси се вторачи в Касиди.
Касиди изстена. Не можеше да остане повече тук!
— Касиди! Къде отиваш, по дяволите? — извика Рудолфо.
— Ами... Пет минути почивка — заеквайки, обяви помощник-режисьорът.

* * *

Някой я хвана за ръката. Касиди гневно се обърна и видя Джак. Докосването му не беше нежно. Зелените му очи бяха неумолими.

— Какво ти става, по дяволите? — попита той.

— Нищо. Добре съм. Просто съм уморена.

— А снимките? Още един-два часа — и филмът ще бъде готов. Не можеш да си тръгнеш сега.

Касиди го погледна безмилостно.

— Вече не искаш да спечеля облога, нали?

Джак отвори широко очи.

— Какви ги говориш?

— Трябва да решиш веднъж завинаги, Джак, дали искаш да спечелиш, или да загубиш. Не може да имаш и двете. Ще напусна снимачната площадка и в полунощ филмът няма да бъде завършен. Е, да, Рудолфо може да режисира сцената. Разговаряхме за това. Но ще бъде нужно време, докато всички влезем във форма, затова пак няма да свършим до полунощ. И тогава ти ще спечелиш.

Джак отстъпи. Не знаеше какво да каже.

— Да... но всичко това...

Касиди не му позволи да довърши:

— Но ако се върна, ще спазим срока и аз ще спечеля облога. Кое от двете е по-изгодно за теб?

— В какъв смисъл?

— За да ме прецакаш! — изкрещя Касиди.

Искаше ѝ се да го зашлеви. С усилие потисна желанието си да го удари.

Преметна раницата на рамото си и се отправи към площада. Джак я последва.

— Би ли се успокоила? Не е ли по-добре да ми кажеш за какво става дума, вместо да се държиш като разглезено дете?

Последните му думи я ядосаха още повече. Тя се обърна и замахна да го удари с раницата.

— Проклетия ти план! Ето, за това става дума! Ти, Челси и кошмарният замисъл, който двамата съчинихте срещу мен и баща ми!

Джак пребледня:

— Злобната кучка! Изгаряла е от нетърпение да ти каже.

Касиди не можа да сдържи сълзите си.

— Поне имаш доблестта да го признаеш!

Той протегна ръка и докосна рамото ѝ.

Касиди се дръпна.

— Моля те, Касиди, позволи ми да ти обясня.

— Остави ме на мира. Не ме докосвай!

— Успокой се. — Той вдигна ръце в знак, че се предава, и отстъпи. — Признавам, че понякога тактиката ми е малко непочтена. Да, вярно, исках да спечеля облога, но това беше, преди ти и аз...

— Млъкни! Не искам да слушам!

Джак застина пред жената, която обичаше. Сърцето му се късаше.

— Не е тайна, че Роджър и аз сме съперници, дори врагове. Аз наистина исках той да загуби „Дезмънд Филмс“. Киностудията е важна част от „Колосал“ и аз исках да притежавам всичко. И когато се обзаложихме, предположих, че ти ще се досетиш за това. Челси беше идеалният избор за шпионин. Вече ми беше казала, че иска ролята. Бях убеден, че Челси ще съсипе филма. Тя беше моят „план Б“, така да се каже. Но за моя изненада ти съумя да изкараш най-доброто от нея. Роджър може да се гордее с последния си филм и да се пенсионира спокойно. А след три часа ти ще спечелиш облога. Ето защо, както виждаш, и двата ми плана се провалиха.

— Лъжеш! Ти не само се опита да отнемеш „Дезмънд Филмс“ от баща ми, но и измисли онази жалка история, че Челси е негова дъщеря.

— Какво? Не съм...

Джак беше искрено изумен и Касиди видя това.

— Лъжеш — повтори гневно.

— Касиди. — Той протегна ръка към нея, но тя се дръпна. — Нямам представа за какво говориш!

Беше убедена, че Джак казва истината, но не можеше да му позволи да разгадае чувствата ѝ. Стори ѝ се разумно да смени темата:

— Това може и да е вярно, но останалото...

— Цялата история започна по един начин и свърши по друг — побърза да я прекъсне Джак. — Ти беше пряката ми връзка с Роджър. В случай че не си забелязала, когато стане дума за теб, той е безпомощен. Знаех, че мога да се добера до него чрез теб. Но когато те опознах, нещо се случи. Първо, ти имаше смелостта и таланта да се включиш и да свършиш тази много трудна работа, а после... се влюбих в теб. Вече не искам да причиня неприятности на Роджър, нито да взема киностудията му, защото имам теб.

— Това ли каза и на майка ми? — срещна погледа му Касиди.

Не дочака отговор. Нямаше време. Краката ѝ сякаш сами я понесоха към снимачната площадка. Не смяташе да позволява на когото и да било да застане на пътя на „Опасни намерения“. Тя направи знак на Рудолфо, че всичко е наред, и продължиха оттам, откъдето преди петнайсет минути бяха прекъснали снимките. Оставаше само последната сцена и филмът щеше да бъде готов, а „Дезмънд Филмс“ — в ръцете ѝ. По дяволите Челси и Джак!

Касиди Инглиш, дъщерята на легендарните Роджър и Лана Търмейн, щеше да победи.

После щеше да се безпокои за бъдещето си.

— Извинете ме, колеги. Сигурно нервите ми вече не издържат... Справяте се отлично! Да се залавяме отново за работа! Не мога да ви опиша колко високо оценявам феноменалния труд, който положихте въпреки всички препятствия и неблагоприятни условия. — Касиди погледна Рудолфо, после Челси и Джак и продължи: — Най-важното е, че вие сте най-добрият екип, с който човек би желал да работи. Довечера на празненството ще изкажа официално благодарността си. А сега да започнем оттам, където Кармело казва на Офелия, че се е оженил за София. Това е последната сцена. Сигурна съм, че всички тук ще дадат най-доброто от себе си.

Работата продължи така, сякаш не беше прекъсвана. Касиди сновеше насам-натам и непрекъснато даваше указания и насърчаваше актьорите и екипа.

Сцената в катедралата вече беше нагласена и осветена, затова заснемането ѝ отне само час и половина. През това време докараха

каруцата и конете и подготвиха площада за финалните кадри край фонтана.

Изпълнението на Челси беше безупречно. В мига, в който каруцата се скри от погледа им, Рудолфо извика:

— Край.

Избухнаха аплодисменти. Екипът бе осъществил мечтата на Роджър Търмейн!

Касиди и Рудолфо се прегърнаха, Ели се присъедини към тях. Сетне Касиди се обърна към останалите:

— Благодаря от сърце на всички вас. Благодаря ви и от името на баща ми. Ще се видим довечера на бала.

Трябваше да напусне снимачната площадка, преди да се е разплакала. През последната седмица напрежението бе станало непоносимо. Трябваше да намери отдушник. Но не пред всички.

Касиди беше убедена, че „Опасни намерения“ ще пожъне огромен успех. Но в момента това нямаше значение. В съзнанието ѝ властваше само суровата реалност. Беше време за емоционално израстване, за голяма радост и силна болка. Едва сега осъзна, че е спечелила облога. „Дезмънд Филмс“ беше в нейни ръце!

Джак ѝ се усмихна. Стоеше на отсрещната страна на площада, но дори от това разстояние тя видя, че на лицето му е изписана тъга.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Скоро след като Касиди се прибра в хотела, по телефона се обади Рудолфо.

— Грубият монтаж е готов — каза той. — Защо не се отбиеш в апартамента ми преди празненството, за да изгледаме заедно материала?

Преструваше се, че нещата между тях не са се променили, но Касиди отказа да участва в тази игра.

— Може би по-късно — отговори тя.

Надяваше се, че в гласа ѝ не са прозвучали гневът и обидата, които чувстваше. Не бе забравила авантюрата му с Челси и не му вярваше. Особено след като бе разбрала колко силно е желанието на Челси да съсипе баща ѝ. Каква ли бе ролята на Рудолфо в плана ѝ?

— Добре. Но трябва да ти кажа, че постигнахме огромен успех. Толкова голям, че виждам „Оскар“ на лавицата в кабинета на Роджър — каза Рудолфо.

В момента Касиди не искаше да обсъжда филма. Единственото ѝ желание бе да прогони от съзнанието си „Опасни намерения“, Джек Кавели, Челси Хътън и дори Рудолфо. Мислеше само как ще се качи на самолета за Лос Анджелис. Празненството не я интересуваше. Е, разбира се, щеше да отиде за малко, защото, ако не отидеше, клюкарите щяха да се досетят, че нещо не е наред, и името ѝ отново щеше да се появи на първите страници на жълтата преса.

— Довечера мога да мина да те взема. Ще отидем заедно на карнавала.

— Не знам кога ще бъде готова. Трябва да се обадя на няколко души, преди да е станало много късно, и да подремна. Ще се срещнем в „Мадрид“.

Последва кратко мълчание, после Рудолфо каза: „Както искаш“, и затвори.

Касиди остави слушалката и уморено огледа костюма, окачен на вратата на дрешника. Бяха ѝ го донесли сутринта, преди да тръгне към снимачната площадка, но тя не изпитваше никакво желание да дръпне

ципа на найлоновия плик и да го разгледа. Знаеше, че Джак го бе избрал.

Припомни си всичко, което се бе случило през последните няколко седмици, особено дните, прекарани с Джак. Когато се връщаха във Венеция, той бе предложил да организира бал с маски и се бе радвал като дете. Касиди изгаряше от нетърпение да облече маскарален костюм, да пие шампанско и да се опиянява от славата. И преди да е свършила нощта, щеше да приеме предложението му за женитба. Но това беше тогава.

Сега Касиди твърдо бе решила да се изправи пред Джак и да научи истината за смъртта на Лана. После щеше да отиде при Челси, да я разобличи заради лъжите, да я накара да се почувства неудобно и да я унижи пред колегите ѝ. Беше крайно време някой друг да изпита силната болка от жестокото предателство, която чувстваше!

Погледна снимката на майка си на нощното шкафче и заплака. Днес се навършваха двайсет и три години от убийството.

Както и тогава, Касиди се почувства уплашена, самотна, неутешима.

* * *

Джак нервно крачеше из апартамента си. В ръката си държеше чаша уиски с лед. Третото. Не можеше да прогони от съзнанието си образа на Касиди, която сипеше обвинения срещу него. Обиденото ѝ изражение и разочарованието в очите ѝ бяха достатъчни, за да го накарат да падне на колене. Джак съвсем не бе предполагал, че ще изпитва подобни чувства, когато се впусна в това безумно приключение.

Погледна през прозореца, но не виждаше нищо.

— Е, това ли е посланието на Търмейн?

Джеймс кимна.

— В общи линии. Роджър иска да стоиш настрана от нея. Никакви контакти — нито лични, нито делови. Отсега до премиерата на филма сделките между „Колосал“ и „Дезмънд Филмс“ ще се осъществяват чрез мен. После ще видим. Може би в края на краищата идеята „Колосал“ да погълне „Дезмънд Филмс“ ще се окаже не

толкова лоша. Нали това искаше? Направи го. Само стой настрана от Касиди.

— Как пък не! — изкрещя Джак и разби чашата си о пода. — Аз притежавам „Колосал“. Аз съм „Колосал“! Търмейн ли ще решава кое е най-доброто за Касиди? Защо сега? През по-голямата част от живота ѝ той не ѝ обръщаше внимание!

После се засрами, че не е успял да запази спокойствие, събра стъклата и ги хвърли в кошчето. От показалеца му бликна кръв. Той извади бяла копринена кърпичка с монограм и го превърза, сетне погледна адвоката. Джеймс стоеше до вратата, сякаш за да излезе колкото е възможно по-бързо.

— Роджър ще управлява живота на Касиди, както постъпваше с Лана, така ли? — попита Джак, приближи се до него, погледна го в очите и заяви: — Общественото ми положение, парите и името ми означават власт в целия свят. Разбираш ли? Да оставим настрана всичките ми други компании и корпорации и да се съсредоточим върху „Колосал“. В момента това е най-голямата киностудия в индустрията. Номер едно. И аз решавам какво да стане! Мога да направя какъвто искам филм и да наема която и да е звезда, сценарист, режисьор или продуцент. И мога да контактувам пряко с подчинените си. Включително с Касиди Инглиш! Схващаш ли?

Джеймс кимна.

— Аз командвам всичко. Затова кажи на клиента си, твоя скъп приятел, че мога да разтърся шибания му свят винаги когато поискам. Предай му, че ако ми поставя условия...

— Не можеш да обвиняваш Роджър, че се държи по този начин — прекъсна го Джеймс. — Ти играеш някаква извратена, безумна игра и използваш за заложица една невинна млада жена. Това, което се случи между теб и Роджър, беше отдавна. Не можете ли да го забравите? Не е ли крайно време да се разделите с миналото и да погледнете напред? Не бяха ли наранени достатъчно много хора?

Джак не искаше да разсъждава, нито да обмисля думите на Джеймс. Губеше контрол. Бе допуснал чувствата да замъглят разума му. За миг го порази иронията на ситуацията — днес се навършваха двайсет и три години от приема в „Шепнещи ветрове“ по случай премиерата на „Укротената“. Двайсет и три години от деня, в който Лана бе убита! Но Джак не можеше да мисли за това. Трябваше да се

съвземе и да сложи всичко на мястото му, така както искаше и както трябваше да бъде.

Независимо дали им харесваше, или не, между Джеймс, Роджър, Лана, Касиди и Челси съществуваше неразривна връзка.

* * *

През целия си живот Джонатан Търмейн се бе чувствал като жертва. Каквото и да направеше и колкото и усилия да полагаше, накрая винаги губеше. Но вече нямаше да бъде така. Всичко, което бе искал и търсил, беше в ръката му. Джонатан стисна писмото от болницата.

Разменени бебета. Разбира се. Открай време знаеше, че мястото на Касиди не е в семейството му. Винаги бе настоявал, че тя е външен човек, а сега имаше и доказателство за това. Най-после разполагаше с оръжието, нужно му, за да разруши царството, което скъпият стар татко цял живот бе изграждал.

Когато Джонатан изиграеше коза си, от великата династия Търмейн нямаше да остане нищо!

Планът му беше елементарен. Направи четири копия на документите, които бе взел от стаята на Челси. Едното щеше да даде на Касиди, другото на Роджър, а третото щеше да запази като спомен за невероятната си детективска работа. Четвъртото копие щеше да бъде застраховката му. Ако на Роджър или на кучката Касиди им хрумнеше налудничавата идея да не му дадат каквото иска, Джонатан щеше да направи изявление пред пресата. Може би в „Лос Анджелис Таймс“ или в „Ю Ес Ей Тудей“.

А що се отнасяше до хитрата и коварна Челси Хътън, щеше да се справи с нея в зависимост от това, дали тя щеше да изпълни желанията му, или не. Ако Хътън се разкараше тихо и кротко, Джонатан може би щеше да я остави жива. В противен случай си подписваше смъртната присъда.

А добрият стар Джеймс за щастие не ходеше никъде без портативния си факс. Това даде възможност на Джонатан да направи необходимите копия. Единственият проблем беше, че тъпата крава се

събуди, преди той да успее да върне документите. Джонатан я чу да крещи на детето си.

* * *

Документите трябваше да са тук някъде. Челси опитваше да си спомни какво се бе случило през нощта, но винаги стигаше до един и същ момент — хапчетата и после мракът, който падна пред очите ѝ. Не можеше да си спомни нищо друго. Обзе я паника, когато установи, че документите са изчезнали. Беше като в кошмарен сън.

Внимателно огледа стаята, за да провери дали някой не е влизал с взлом.

— Това хлапе става все по-досадно — измърмори Челси, гледайки разплаканото лице на Изабел. — Ще те попитам още веднъж, за последен път. Чу ли някакъв шум през нощта? След като си легна, чу ли някой да ходи тук или вратата да се отваря и затваря?

— Не, мамо, спях... Кълна се... Аз...

Зарида неудържимо. Но Челси не я слушаше. Тя се нуждаеше от тези документи. Мина ѝ през ум, че Роджър или довереникът му Рентру е наел някой да ги открадне. Този негодник беше способен на всичко! Разтрепери се от гняв.

Какво да направи, по дяволите? Нямаше копия. Какво нехайство от нейна страна!

След като не съществуваха доказателства, Роджър щеше да се измъкне безнаказано, а тя — да бъде обявена за психопат. Освен ако... Изведнъж ѝ хрумна друга идея.

План Б. Документите можеше и да са откраднати и дори унищожени, но това не променяше факта, че Челси е дъщеря на Роджър и Лана Търмейн. Тя притежаваше необходимото доказателство — чудесното нещо, наречено ДНК.

* * *

— Не може да не отидеш! Всички ще разберат, че нещо не е наред! Помисли за пресата! Репортерите, телевизионните оператори,

папараците. Всички вече са там и чакат да видят главните герои, най-вече теб и Касиди.

Джеймс продължаваше да говори, макар че не беше сигурен дали Роджър го слуша.

— Това е само празненство по случай завършването на „Опасни намерения“, за бога. Не е шибана премиера. Проклетият филм дори още не е монтиран. — Роджър седеше на канапето. Беше облечен в тъмночервена копринена пижама и халат. — Пък и чия беше идеята за този бал с маски, при това точно тази вечер?

Джеймс вече се бе издокарал в морскосин смокинг.

— Няма значение чия е идеята, фактът е, че ти трябва да се появиш. Пресата ще...

— Майната ѝ! — гневно го прекъсна Роджър.

Джеймс оправя реверите си.

— Всъщност медиите не ме интересуват. Безпокоя се за Касиди. Как, мислиш, ще се почувства тя, ако не дойдеш? — Джеймс наблюдаваше в огледалото отражението на Роджър и видя, че е привлякъл вниманието му. — Тя вече преживя достатъчно. Онази история с Челси, а сега и с Джак. Защо да утежняваме нещастията ѝ?

Роджър въздъхна дълбоко и след няколко минути каза:

— Добре. Разбирам какво имаш предвид.

В съзнанието му нахлуха спомени за Лана, още по-болезнени заради годишнината от убийството ѝ. Колкото и да мислеше за това и с колкото и психиатри да се консултираше, Роджър не можеше да си спомни какво се бе случило в онази нощ, освен че я придружаваше сред гостите, изпълнили дома им, за да празнуват успеха на „Укротената“. Беше пил много. На сутринта Лана бе мъртва и полицаите дойдоха да го арестуват. Целуна Касиди за довиждане. „Утре ще си бъдеш вкъщи, татко — каза тя. — Обичам те.“

Рей я бе притиснала до себе си, докато полицаите го отвеждаха. Светкавиците на фотоапаратите проблясваха, от всички страни поднасяха микрофони към лицето му.

Дълго време Роджър мислеше, че наистина е убил Лана. Имаше достатъчно основания, пък и в онези дни пиеше много. После Джеймс обори тезата на обвинението и това обърка Роджър. Истината беше, че той не бе сигурен дали е убил Лана, или не. Ето защо тази вечер

съзнанието му трябваше да е ясно. Роджър нямаше намерение отново да преживява целия кошмар и този път жертвата да е Касиди.

* * *

От камбанарията на катедралата „Сан Марко“ излетя механичен гълъб, който обсипа тълпата с конфети. Участниците в карнавала — мимове, клоуни, жонгльори, музиканти, акробати и гълтачи на огън — се смесиха със снимачния екип и актьорите, облечени в ярки разноцветни костюми.

Замъкът „Мадрид“ беше внушителна тухлена сграда, издигаща се в единия край на площада. От шестте огромни прозореца на фасадата човек можеше да вижда всичко, както и да бъде видян. Никой нямаше представа как Джак е успял да резервира „Мадрид“ за празненството по случай завършването на „Опасни намерения“. Името Кавели наистина отваряше всички врати.

Докато гостите чакаха на опашка да влязат, стотици зрители, също облечени в костюми и с маски, се събраха да наблюдават веселието. Традиционните венециански герои — средновековни знахари в дълги черни мантии и островърхи бели шапки, папи, кардинали, Клементини в живописни рокли — танцуваха редом с по-съвременни същества, сред които яркооранжева пеперуда на тъмнолилави петна и три малки зелени човечета. Кралски шут се премятеше по червения килим пред входа, където четирима музиканти с фанфари приветстваха гостите.

Касиди бе приела предложението на шефа на охраната в „Чиприани“ да я откара с лодка и да ѝ осигури телохранител, също в карнавален костюм. Беше ѝ уредил и да влезе през служебния вход, за да не се блъска в тълпата.

Огромната бална зала беше осветена от стъклени полилеи. Стотина колоритно облечени гости празнуваха завършването на „Опасни намерения“. На естрада с формата на полумесец свиреше оркестър от двайсет и четирима музиканти.

Касиди съжали, че не е планирала да заснеме веселието. Може би щеше да намери начин да използва сцените във филма.

Спря на площадката на мраморното стълбище, което грациозно се виеше към дансинга, и огледа гостите, търсейки познато лице. Чувстваше се неловко в бялата булчинска рокля от осемнайсети век, украсена с дантели и сърма. Отначало мислеше да се появи със собствените си дрехи, но после осъзна, че единствената вечерна рокля, която имаше във Венеция, също е подарък от Джак. Ако багажът ѝ вече не бе изпратен в Калифорния, Касиди щеше да намери какво да облече. Наистина не ѝ се идваше, но добре знаеше, че дължи уважение на екипа за усилената работа.

Стисна чантичката си и усети отпечатъка на пръстена върху ръката си. Щеше да го върне на Джак, преди да е минала нощта.

— Касиди, ти ли си? — чу гласа на Рудолфо, който се бе маскирал като заек. — Не бях сигурен. Джак ми каза, че ще бъдеш в старинна булчинска рокля. Трябва да призная, че има страхотен вкус.

Касиди го изгледа гневно.

— Нямам предвид костюма. Джак ми каза, че ще те позная веднага щом те съзря. Думите му бяха, че ще бъдеш най-елегантното същество на бала. И наистина не се е шегувал. Прелестна си.

— Откъде взе този костюм, за бога?

— Джак ми го даде. Не можа ли да се досетиш? Ти си елегантна булка от осемнайсети век, а аз — глуповат комичен заек.

Касиди не можа да не се засмее.

— Баща ми дойде ли?

— С Джеймс се сблъскахме в бара преди двайсетина минути. Предполагам, че и баща ти е с него.

Очите ѝ продължиха да обхождат балната зала.

— А кралицата?

Рудолфо се засмя.

— Ако говориш за Челси, Нейно Величество още не ни е удостоила с присъствието си.

Касиди погледна часовника си. Наближаваше девет. „Кога ли ще мога да се измъкна оттук?“ — запита се тя.

— От три месеца работиш с тази примадона, Касиди. Би трябвало да знаеш, че Челси Хътън ще изчака, за да се появи с цялото си величие. Изненадан съм, че не е накарала рекламния си агент да уреди прожектор с розова светлина и специална музика.

Рудолфо имаше право. Касиди не смееше да си тръгне, преди Челси да се е превърнала в център на вниманието. Независимо дали ѝ харесваше, или не, трябваше да бъде там, за да стане свидетел на следващия етап на плана на Челси да я съсипе. Онези, които не знаеха за коварството на Челси, щяха да помислят, че Касиди изразява уважението си към актрисата заради великолепната ѝ игра.

— Засега празненството има огромен успех — продължи Рудолфо. — Струва ми се, че всички се забавляват отлично.

Касиди отново огледа залата. Рудолфо долови нервността ѝ.

— Хей, отпусни се! Нали ти казах, че ще разбереш, когато Челси пристигне.

Той, разбира се, не знаеше, че Касиди мисли за Джак и се пита в какъв костюм се е скрил.

— Дали можем да намерим някое тихо кътче? — попита Касиди. — Не понасям този шум.

Проправиха си път през танцуващата тълпа до една маса в ъгъла, далеч от врявата. Там вече бяха седнали Джон, помощник-режисьорът, и годеницата му, болезнено слаба манекенка, белгийка, която бе долетяла специално за бала. Отсреща се бяха настанили Роджър и Джеймс — вероятно единствените без карнавални костюми. Станаха, когато Касиди се приближи до масата. Тя избра стола, намиращ се най-далеч от тях, и седна до секретарката си Ели, издокарана в сребриста сатенена рокля и дълги ръкавици, с искряща диадема на главата.

Забеляза, че когато я видяха, Джеймс и Роджър прекратиха оживения си разговор.

— Да обсъдим ли набързо графика ти за Лос Анджелис? — попита Ели.

Касиди поклати глава.

— Не. Тази вечер няма да говорим за работа. Ще се тревожим какво ще правим в Лос Анджелис, когато пристигнем.

Ели извади тънко тефтерче от ръкавицата на лявата си ръка, прелисти го и каза:

— Пристигаме утре вечер в осем.

„Слава богу“ — помисли Касиди.

* * *

Всички клюкари обсъждаха аферата между Джак и Касиди.

— Това е класическият Кавели — заяви нисък и пълен мъж с маска на Бил Клинтън и вратовръзка с образа на Моника Люински. — Увери се, че парите му са на сигурно място. И спечели много от сделката. Обзалагам се на голяма сума, че ще зареже Инглиш веднага след премиерата.

„Колко жалка е Касиди“ — помисли Джонатан. Наистина ли вярваше, че Джак Кавели ще поддържа сериозна връзка с нея? В глупавия си пристъп на любовно блаженство тя вероятно мислеше, че двамата ще бъдат щастливи до края на живота си. Но нямаше да стане така и това му доставяше огромно удоволствие. Госпожица Инглиш вече бе изживяла петнайсетминутната си слава. Съюзът с Кавели би я направил един от най-влиятелните играчи в Холивуд. А това би било истинска катастрофа. За щастие Джак Кавели бе известен с липсата на сериозни връзки!

За изненада на Джонатан машинациите му не я бяха уплашили. Но бяха създали достатъчно неприятности, за да поддържат бдителността ѝ. Джонатан се усмихна, като си спомни песента, която бе пуснал в нощта, когато тя пристигна от Ню Йорк. Поздрав за добре дошла, за да я изнерви.

Изгорената снимка, манекенът на тавана, „олтарът“, посветен на Лана... Подслушвателното устройство в кабинета на Касиди. Гениални идеи! Така научи за облога ѝ с Кавели и това го наведе на мисълта за пожара на снимачната площадка.

Но не бе успял да прогони Касиди от Лос Анджелис и да я отстрани от филма. Е, поне причини душевни страдания и чувство на несигурност у тази кучка! Трябваше да го направи още преди години.

Сега може би Касиди щеше да разбере какво означава да си жертва, да губиш, да си черната овца в семейството и да живееш с отпадъците, подхвърлени от другите. Финалната завеса за Касиди най-после щеше да падне. Нямаше да има повече представления.

Покрай Джонатан мина двацет и няколко годишно момиче, облечено само в тога и сандали, с лъскава маска на лицето. За миг очите им срещнаха. Погледът ѝ го предизвикваше, но той устоя на изкушението. Моментът не беше подходящ за развлечения. Това можеше да почака. Ако нещата вървяха по план, Джонатан никога

повече нямаше да се тревожи за пари. Увеселения, кокаин, красиви жени — всичко щеше да бъде в ръцете му.

Челси, кралицата на лудостта, щеше да пристигне всеки момент. Всъщност Джонатан дори се вълнуваше от грандиозната ѝ поява. Направи знак на един сервитьор и му даде плик.

— Дай го на госпожица Инглиш. Спешно е.

* * *

Джак стоеше на разстояние от Касиди. Знаеше, че се чувства обидена. Но беше сигурен, че ще се съвземе. Само трябваше да намери правилния подход към нея. Джак се нуждаеше от време, за да реши как да постъпи. Това беше всичко. След като подаръците и извиненията бяха претърпели неуспех, може би дистанцията щеше да има ефект. Но нямаше да му е лесно да страни от нея, особено тази вечер.

Беше невероятно красива, зашеметяваща във великолепната рокля. Очите ѝ бяха изпълнени с тъга. На два пъти Джак се пребори с желанието да я притисне в обятията си и да я отведе далеч оттук.

Не бе искал да ѝ причинява болка. Но не можа да се сдържи. Също както преди двайсет и три години. Онова, което изпитваше към Лана, беше животинска страст. Присъствието ѝ го караше да се чувства безсилен и неконтролируем. Но с Касиди беше съвсем различно. Между двамата имаше духовна връзка. Джак беше зависим от нея, вече не бе господар на себе си. Без да съзнава, Касиди му бе дала нещо. Беше го направила пълноценен. Мисълта, че може да я загуби, заплашваше оцеляването му. Ами ако тя се влюбеше в друг? Ако се върнеше при Рудолфо? Тези мисли не му даваха покой.

* * *

Тази нощ би трябвало да бъде една от най-веселите в живота на Касиди. Прелестни орхидеи, великолепни костюми, романтична музика и невероятен пръстен, подарен ѝ от прекрасен, очарователен мъж, притежаващ неустоим магнетизъм, който ѝ бе признал, че я обича.

Но всъщност вечерта беше кошмарна.

Касиди се запита как Джак е събрал смелостта да се облече като Ерол Флин, капитан Храброст. Маската на най-прословутия женкар в Холивуд определено му прилягаше. Беше с тесен черен панталон, бяла копринена риза с широки ръкави, разкопчана до кръста, червен пояс и малка сабя, с мустаци и превръзка на окото.

От време на време Касиди улавяше погледа му, сетне Джак отместваше очи встрани, сякаш оглеждаше празнуващите. Слава, пари и власт се бяха събрали в едно помещение по негова воля. Касиди беше убедена, че това му доставя удоволствие. Джак бе мотивиран от властта. Потребността му да контролира беше невероятна. А тя бе повярвала, че е организиран това пищно увеселение като награда за екипа и за да покаже колко високо оценява добре свършената работа. Но всичко беше заради властта и контрола. Касиди не би се изненадала, ако разбереше, че Джак е резервирал „Мадрид“ и е уредил празненството в момента, когато бе одобрил плана ѝ да заснеме филма във Венеция.

„Спонтанното“ пътуване до Париж и Монте Карло, пръстенът и нежността в леглото, която Касиди погрешно бе изтъкувала като обич... Джак Кавели бе направил всичко това, за да се увери, че тя знае кой командва.

— Извинете — каза млад сервитьор с маска на Арлекин. — Вие ли сте госпожица Инглиш?

— Да.

— Това е за вас.

И ѝ подаде плик с надпис „Спешно“.

Изведнъж разговорите около масата утихнаха.

Касиди усети присъствието на Роджър и реши да прочете бележката, без той да я види. Но в момента, в който тя стана и се извини, в залата настъпи оживление.

Участниците в празненството, репортерите и фотографите, които бяха разкъсали кордона на охраната, се втурнаха към стълбището, за да видят по-отблизо известната личност. Някой направи знак на оркестъра да спре да свири.

— Кралицата пристига — отбеляза Рудолфо.

Любопитството надделя и Касиди се надигна на пръсти, за да види Челси Хътън. Не искаше да пропусне този миг.

Шумът утихна. Чуваха се само възклицания и неразбираем шепот. Очите на всички се стрелкаха ту към Челси, ту към Касиди.

До Касиди се приближи нисък мъж, облечен като Пикасо, и фъфлейки пиянски, попита:

— Ти ли го планира? Мисля, че номерът е страхотен.

Джонатан стоеше встрани от тълпата. Беше се облегал на една от колоните. По лицето му пробяга подигравателна усмивка. „Гениално“ — помисли той. Това бяха най-добре изразходваните петдесет долара в живота му. Беше ги дал на онази тръпнеща от сексуална възбуда млада прислужница, за да направи снимки на роклята, която Джак бе взел под наем за Касиди.

Роклята на Челси беше абсолютно същата.

Тя застана в средата на залата, вторачи се в Касиди и после се обърна към Джак.

Тълпата мълчеше.

— Виж ти. Изглежда, и някой друг иска да играе главната роля — каза Челси, стисна челюсти и войнствено сложи ръце на кръста си. — Е, и какво говори това? А, да. Подражателството е най-изисканата форма на ласкателство.

Тя се усмихна.

Касиди погледна баща си. На лицето му беше изписана болка. Беше убедена, че и той се чувства унижен като нея.

Обзе я гняв, че е позволила да й причинят това — всички те — Джак, Челси, Джонатан, дори Роджър.

Притисна ръка до лицето си. Беше й трудно да поеме дъх. Замоли се да не припадне, преди да е успяла да избяга.

Някой, вероятно Рудолфо, я спаси, като направи знак на оркестъра отново да засвири. След минута веселието продължи, сякаш не се бе случило нищо.

Касиди хукна навън.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Роджър също излезе от балната зала. Търсеше Джак. Съзря го в един ъгъл и се нахвърли върху него.

— Ти си отговорен за този възмутителен скандал, Кавели! Този път няма да ти се размине. Няма да позволя!

— Успокой се. Не усложнявай нещата. — Джеймс, застанал между двамата, говореше на Роджър, но не откъсваше поглед от Джак. — Той не заслужава това. Касиди се нуждае от теб. Иди при нея.

Джак оправи костюма си и каза:

— Да, върви! Видях я да се отправя към вътрешния двор.

— Ти направи достатъчно, негоднико. Стой далеч от дъщеря ми! — Роджър тръгна към изхода, после отново се обърна към Джак: — Ще те накарам да платиш за това, което стори.

* * *

Джак се приближи до Челси и я сграбчи за лакътя.

— Съжалявам, но после ще разговаряте със звездата — каза той на насъбралата се тълпа и се усмихна чаровно, после дръпна Челси в ъгъла и я разтърси за раменете: — Какво си намислила, по дяволите? Откъде намери тази рокля?

Страх прониза сърцето ѝ. Знаеше колко темпераментен е Джак. Когато беше ядосан, бе почти неконтролируем. Вирна глава и отговори:

— Ти... я изпрати. На картичката пишеше, че е от теб...

— Ти си извратена и опасна. Проклет да е денят, в който те срещнах!

Челси потрепери.

— Не говориш сериозно, нали, Джак? Ние сме екип!

Изведнъж се почувства безсилна пред гнева му. Болката в главата ѝ стана толкова силна, че едва не загуби съзнание.

— Не ти пука на колко хора ще причиниш страдания и колко тела ще прегазиш, нали?

Джак стисна още по-силно раменете ѝ.

— Предупредих те да не си играеш с мен! Знаеше правилата. Нарочно ги наруши. Сега ще си платиш за това!

* * *

Добре. Тя беше унижена. Той видя сълзите в очите ѝ. И да искаше, Джонатан не би написал по-сполучлив сценарий. Трябваше да признае и заслугата на онази психарка. Много я биваше. Челси беше хитра и коварна. Отстраняването ѝ от играта можеше да се окаже по-трудно, отколкото той предполагаше.

Но това нямаше значение. Обичаше предизвикателствата.

Джонатан изпи на един дъх остатъка от питието си и тръгна към тоалетната. Заклучи вратата и извади черна сатенена кесийка от джоба на самото си.

Внимателно изсипа белия прах върху малкото огледало, което също беше в кесийката, извади бяла сламка и силно смръкна. Кокаинът беше невероятен. Веднага усети прилив на енергия. По челото му избиха капки пот.

Беше време да довърши онова, което бе започнал. През тялото му премина гореща вълна. Трябваше да действа бързо.

* * *

Касиди тръгна по коридора. Искаше да се скрие. Слезе по стълбите и се озова на балкона. Въздухът беше хладен, шумът — приглушен, а гледката — невероятна. Водите в лагуната бяха спокойни и искряха като черно огледало, отразяващо разноцветните карнавални светлини. Яхтите в пристанището бяха украсени със знаменца и лампички. Долетял отдалеч смях я обезпокои.

* * *

Гласовете се усилиха. „Безполезна глупачко! Не можеш да направиш нищо както трябва!“ Главата я болеше, очите ѝ пареха. Желанието да избяга беше непреодолимо. Изражението на Джак, гневът в очите му, студеният му глас! Как можа да постъпи така! Беше очевидно, че Джак обича Касиди. И Роджър предпочиташе Касиди!

Челси се измъкна от тълпата. Не можеше да понася вторачените им погледи. Какво ще стане по-нататък? Това искаха да знаят лешоядите. Холивуд се хранеше със скандали. А като се имаше предвид историята на баща ѝ и майка ѝ, това, което се случи тази вечер, щеше да бъде начело в утрешните вестници, както и в устата на всички.

Тръгна по тихия коридор, отдалечавайки се от шума и смеха. „Чуй ги само! Смеят се на теб, глупачко!“

* * *

Досега не бе взимал толкова голяма доза. Болката стегна гърдите му като менгеме. Обля се в пот от главата до петите. Опита да поеме въздух, но не успя.

Джонатан блъсна вратата на тоалетната и се втурна в коридора. Главата му се замая. Подпря се на стената, за да запази равновесие, после, залитайки, тръгна към балната зала. Изведнъж му се зави свят. Отвори уста да извика, но от гърлото му не излезе звук. Строполи се по лице на студения мраморен под.

Дори когато сърцето му се опитваше да изпомпа кръв за последен път и поемаше последната си глътка въздух, Джонатан мислеше за кучката Касиди.

* * *

Той видя, че тя плаче. Тялото ѝ се тресеше от ридания на обида и унижение. Това беше хубаво. Въпреки че във вените ѝ течеше кръвта

на Лана и Роджър, тя никога нямаше да има право да предяви претенции към наследството им.

Той бе направил избора вместо Лана. Двете бебета лежаха едно до друго. Едното — болнаво и неподвижно, а другото — идеалното дете, което той се погрижи да стане дъщеря на Лана Търмейн.

Още от малка Касиди бе красива, очарователна и убедителна като майка си. Лана беше невероятен учител и Касиди попиваше стила ѝ. Всички, особено мъжете, мигновено попадаха в плен на чара ѝ. Тя оплиташе в мрежите си всеки, когото решеше да удостои с усмивка. Никой не устояваше на обаянието ѝ.

Да, Челси имаше гените на Лана. Тя бе наследила физическата ѝ красота, но и всичките ѝ отрицателни качества — честите промени на настроението, психическата лабилност, склонността към безразборни сексуални връзки, безмилостния, коварен характер и най-лошото — способността да манипулира хората.

Той бе наблюдавал и двете момичета, докато растат. Беше им нещо като втори баща и самоопределил се, любящ чичо на Касиди, особено докато Роджър беше в затвора. Наблюдаваше и Челси, макар и от разстояние. Той стана свидетел на болезнения ѝ път на самоунищожение и на мизерния ѝ, окаян живот. За него нямаше съмнение, че Челси е превъплъщение на лошата половина на Лана.

Касиди, от друга страна, беше съвършена. Тя беше законната наследница на Лана. Той се усмихна със задоволство.

За него нямаше съмнение, че в онази нощ преди трийсет и три години в родилното отделение на „Сийдърс-Синай“ е направил правилния избор.

От залива се зададоха черни облаци, заваяла слаб дъжд. Идеален фон за финала, който бе планирал.

Стоеше на прага и мълчаливо я наблюдаваше.

През френските прозорци повя студен вятър. Тя потрепери. Беше потънала в размисъл.

— Наистина ли мислеше, че можеш да дойдеш тук и да си върнеш живота?

Тя се обърна рязко към него, но той не можа да разгадае изражението ѝ. Златистата маска закриваше очите ѝ. Не каза нищо.

Джеймс направи крачка към нея и извади пистолет.

Уличната лампа над канала я осветяваше в гръб. Тя сякаш излъчваше сияние. Приличаше на ангел или на привидение.

— Челси, опасявам се, че дълбоко грешиш — сериозно каза Джеймс, вдигна ръка и се прицели в гърдите ѝ. — Майка ти, истинската, беше същата като теб. Твърдоглава. Своенравна. И винаги взимаше прибързани решения. Никога не съм я виждал да се замисля за нещо. В действията ѝ нямаше логика. Беше импулсивна и невъздържана.

От страх ли плачеше? Или от шока? Не можеше да отгатне.

Джеймс се замисли. Бе планирал всяка своя дума. Знаеше, че този миг е неизбежен. Знаеше го от момента, в който тя нахлу в кабинета на Роджър. Искаше да разкаже на някого цялата история. Това можеше и да е Челси. В края на краищата тя бе взела активно участие в нея.

— Навремето бях актьор. Играех незначителни роли. Пробивах си път в йерархията на Холивуд. Водех греховен живот, но изкупих вината си. Запознах се с изключително богата жена, адвокат. Тя стана моя покровителка. Накара ме да завърша право, после ме научи на тънкостите на законодателството в киноиндустрията. И тогава срещнах Лана. Това беше преди трийсет и шест години. Бях запленил от нея. Тя имаше такова въздействие върху мъжете. Убеден съм, че го знаеш от филмите ѝ. Никой не беше имунизиран срещу чара ѝ. Влюбих се от пръв поглед.

Тонът му омекна. Джеймс сякаш забрави, че държи пистолет в ръката си.

— Връзката ни продължи десет години. С прекъсване от време на време, разбира се. Лана така и не можа да реши кого предпочита — Роджър или мен. Не знаех какво да очаквам. Един ден ми каза, че е бременна и детето е от Роджър. Имах чувството, че ще умра. Мразех те още преди да си се родила. Ненавиждах всичко, което ти представляваше. Ако не беше ти, Лана щеше да остави Роджър. Предполагам, че най-лесното решение би било да се откажа от нея. Но не можех да ти позволя да я съсипеш. Бях убеден, че ще бъдеш увредена от алкохола и наркотиците в организма на Лана. Грижете за едно болно дете щяха да я унищожат. И Лана щеше завинаги да бъде далеч от мен. Не можех да позволя това да стане. Трябваше да измисля план.

Въздъхна, по устните му пробягна усмивка.

— Размяната на бебетата беше гениална идея. Не мислиш ли? Много пари и малко убеждения. Предполагам, че не знаеш за какво говоря. Нека ти обясня. Покойната госпожа Хенсън, медицинската сестра, беше алкохоличка. Беше, разбира се, и твърде алчна. Парите я убедиха лесно. Вероятно вече си се досетила, че я убих. Когато научих, че си разбрала за нея, трябваше да ѝ затворя устата. Загубата не е голяма! Хенсън беше стара и болна. И без това не ѝ оставаше много да живее! Не можех да допусна да се срещнете. Когато ти стана на десет години, от болницата се свързаха с мен заради оплакването, подадено от Мария Хътън. Заех се с въпроса от името на Роджър и не му казах за съдебното дело. И защо да му казвам? Нямаше да разбере за какво говорят. Мислех, че с течение на времето ще се стигне до кулминацията, но грешах.

Забеляза, че тя отмести поглед встрани. Трябваше да види лицето ѝ и да разбере дали е проумяла какво се е случило. Това му беше необходимо, за да приключи разказа си.

Но реши да не сваля маската от лицето ѝ. Ако видеше лицето ѝ, вероятно нямаше да може да натисне спусъка! Не трябваше да рискува. Бе казал твърде много.

— И така, Челси, детството ти можеше да е съвсем различно. Опитах се да постигна някакво споразумение с Мария. Но тя беше много религиозна жена. Не желаше да участва в никаква сделка. Искаше си истинското дете. Но, разбира се, това беше невъзможно. Мария беше бедна. Как би могла да заведе дело? И след като тя отказа, осъзнах, че ми е необходима застраховка. Изпратих ѝ чековете, но Мария така и не ги осребри, затова не се наложи да оправдавам разходите пред Роджър. Бях оставил писмени доказателства. Ако Мария наемеше адвокат, заподозреният щеше да бъде Роджър. Чувствам се виновен заради онова, което направих не само на теб, но и на баща ти. Ако Мария заведеше дело, всички доказателства щяха да водят към него. Аз бях най-добрият му приятел. И не само чуках жена му, но и прехвърлих вината върху него, в случай че историята с размяната на бебетата излезеше на бял свят. Той нямаше представа за всичко това. Лана и аз останахме близки. Тя тичаше при мен, когато Роджър не я разбираше или не се интересуваше от нея. Аз бях нейният рицар!

Беше се изморил от дългия монолог. Защо Челси не казваше нищо? Може би щеше да я накара да говори. Той се усмихна.

— Разбира се, знаех за другите. Но за разлика от Роджър не вдигах скандали. Справях се с проблема. Знаех, че най-много от всички Лана обича мен. Тя го доказа с Джак. Той беше влюбен до уши в нея, но тя не напусна Роджър заради него.

Челси ахна.

— О, не знаеше ли? Работеха заедно върху един филм. Всички ги виждаха като следващите Елизабет Тейлър и Ричард Бъртън. Роджър беше режисьорът и когато разбра за тях, побесня. Направи всичко, което беше по силите му, за да съсипе Джак. Баща ти не знаеше, че Лана е отказала на Джак, а аз не му казах истината. Роджър понасяше страхотни публични унижения заради „флиртовете“ ѝ. Щом подушиха, че между Лана и Джак има нещо, репортерите искаха да научат всичко. Но не можах да открият нищо определено. Нито един от другите ѝ любовници не беше знаменитост, дори не беше във филмовия бизнес. Пилот, с когото се бе запознала в Хавай, барман от „Уолдорф Астория“, банкер от Маями...

Гласът му постепенно заглъхна. Унесе се в спомени.

— Роджър знаеше, че изневерите на Лана са тайни, докато не се появи Джак. Беше бесен, но не толкова, че да я остави. Затова трябваше да се отърве от Джак. Аз измислих успешния гамбит, за да разтрогна договора на киностудията с Джак. „Творчески различия“. Колко оригинално!

Челси вдигна ръце. Джеймс отскочи назад.

— Спокойно, Челси. Нали не искаш pistolетът да произведе неволен изстрел!

Пръстите ѝ бавно смъкнаха маската. Джеймс се втрещи, когато видя лицето на Касиди. Застина безмълвно.

— Копеле! Ти си убил майка ми! Сивите обувки! О, боже!

Той отново заговори, но Касиди не го чуваше. Риданията ѝ заглушаваха думите му.

Някакъв шум я накара да се обърне. От сенките излезе Роджър. Силуетът му се очерта на лунната светлина. Стискаше в ръка писмото, което тя му беше дала по-рано вечерта. Настъпи ужасяваща, зловеща тишина.

Джеймс бе стъписан, отстъпи инстинктивно.

— Аз... Съжалявам. Не исках да... — Ужасен, Джеймс поглеждаше ту Касиди, ту Роджър. — Мислех, че ще намеря Челси тук сама. Проследих я от тоалетната. Много съжалявам, Касиди. Най-малко на теб исках да причиня болка. Всичко, което направих, беше за теб. Осигурих ти приказно детство...

— А после ми го отне, като уби майка ми! Не си изпитвал любов към нея, бил си обсебен!

Касиди се приближи до него. Роджър протегна ръка да я спре, но тя не му обърна внимание.

— Съзнаваш ли колко страдания си причинил? На баща ми, на мен, на Челси. Наистина ли мислеше, че можеш да оправдаеш постъпките си? Обичал си майка ми... затова си я убил. А аз ти вярвах! Ти ми беше като баща. Мислех, че държиш на мен и на семейството ми, а ти ни съсипа. — Касиди се обърна към Роджър: — През всичките тези години обвинявах теб. И себе си. Моите показания те изпратиха в затвора. Бях убедена, че ти си убил майка ми!

Роджър не беше в състояние да говори. Бе вторачил поглед в човека, на когото бе вярвал толкова години!

— Достатъчно! — наруши мълчанието Джеймс. Гласът му бе писклив. — Не мога да понеса това!

Насочи пистолета към сърцето на Роджър.

— Не исках да причиня болка на никого. Но сега не ми оставяте избор.

— Не можеш да ни убиеш. Не е възможно да си толкова коравосърдечен.

Касиди сякаш отново чу изстрелите от фаталната нощ.

— Ти не искаш да го направиш — тихо каза тя, опитвайки се да говори спокойно, въпреки че в очите ѝ напиреха сълзи. — Колкото и лошо да е положението, ще измислим нещо.

Но Джеймс не я чу, бе потънал в спомена за Лана.

Освободи предпазителя и натисна спусъка.

* * *

Гърмежът отекна хиляди пъти в каменните стени на замъка. Джак веднага разбра, че е изстрел. Касиди беше в опасност и той

трябваше да я намери. Нямаше време за губене. Беше убеден, че Челси е луда, че е способна на всичко, дори на убийство.

— Моля те, Господи, дано не съм закъснял! — прошепна.

В същия миг отекна още един изстрел.

* * *

Роджър събра всичките си сили, хвърли се върху Джеймс и го събори на студения влажен под. Бореше се като обсебен, ожесточено се мъчеше да избие пистолета от ръката на Джеймс.

— Копеле! — изкрещя Роджър, но Джеймс успя да се отскубне и да го удари с пистолета по главата.

Роджър загуби съзнание. Джеймс насочи оръжието към Роджър и се обърна към Касиди:

— Съжалявам. Не трябваше да става така.

— Татко! — изпищя тя.

В същия миг се разнесе изстрел. Касиди се вцепени от страх. През сълзи видя, че Джеймс залита назад. Какво стана? Кой стенеше? Кой крещеше? Джеймс бе насочил пистолета към неподвижното тяло на Роджър, но после се строполи на пода. От гърба му бликна кръв.

На прага стоеше тъмна фигура.

— Не можех да му позволя да убие баща ми — каза Челси. — Вече никой няма да застане между мен и Роджър. Включително и ти, Касиди! Ти го имаше трийсет и три години, но не го искаше.

Погледът на Челси беше унесен. Пъзелът сякаш сам се подреди в съзнанието на Касиди. Колко пъти бе виждала същото загадъчно изражение в очите на Лана? Колко пъти я бе чувала да говори несвързано? Приликата между Челси и Лана беше изумителна.

— Ти ми отне всичко, кучко! — продължи Челси. — Родителите ми, живота ми!

Каква ирония! Челси бе убила човека, виновен за нещастията на всички!

— Знам, че изглежда невероятно — каза Касиди, — но може да се опитаме да направим нещо...

— Млъкни! — изкрещя Челси и размаха пистолета. — Да опитаме, така ли? Искаш да се опитам да забравя мизерията, в която

израснах? Нещата, които трябваше да направя, за да се добера дотук? Много си закъсняла!

Бяха на сантиметри една от друга. Челси вдигна пистолета.

— Каква красота — измърмори. — Съвършени очи, нос и коси. Разбира се, само най-доброто, което може да се купи с пари!

— Моля те...

— Не говори. Сега е мой ред — заплашително изрече Челси, после се ухили истерично: — Опитах да уредя нещата. Дадох на татко възможност да поправи несправедливостта. Мислех, че той е виновен... че той е направил размяната. Всички доказателства водеха към него. Колко хитър е бил Джеймс! Истинската ти майка, Мария, беше толкова жалка. Толкова добродетелна и чиста. Също като теб. Тя и аз нямахме нищо общо. Едва дочаках смъртта ѝ. Имах чувството, че живя цяла вечност!

По лицето на Челси се стичаха сълзи, но тя продължаваше да се усмихва.

— А сега ще те убия. Този път нищо няма да застане между нас! Татко и аз ще живеем щастливо дълги години.

Сграбчи Касиди и я дръпна към себе си.

Касиди хвана пистолета за дулото, блъсна Челси, тя залитна, но не загуби равновесие. Енергията ѝ беше невероятна.

— Сбогом, Челси Хъгън — прошепна Челси и спря дулото на пистолета в тялото на Касиди.

Проехтя изстрел.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно

Нощта на „Оскар“-ите блестеше с цялото си великолепие. Знаменитостите слизаха от лимузините и се смесваха с развълнуваната тълпа на улицата. Звездите, издокарани в тоалети на прочути дизайнери и отрупани със зашеметяващи бижута, дефилираха пред камерите.

Касиди и Джак влязоха в залата след Гуинет Полтроу, която беше дошла с родителите си, и заеха местата си на втория ред до Стивън Спилбърг, Том Ханкс и Джордж Лукас.

„Колосал“ успя да събере двайсет и пет номинации. „Опасни намерения“ спечели одобрението на критиците и привлече многобройна публика. Всеобщото мнение беше, че ще спечели „Оскар“ за най-добър филм.

Джак, който бе смятан за „месия“, защото спаси киностудията, беше доволен и твърдеше, че дължи това на Касиди. „Опасни намерения“ беше нейният филм и това беше нейната нощ.

Джак не можеше да откъсне очи от съпругата си. Беше хипнотизиращо красива в елегантната си копринена рокля с цвета на слонова кост. От двете страни на пестеливо гримираното ѝ лице се спускаха дълги къдрици. Диамантът на пръстена ѝ отразяваше светлината от полилеите в залата и разпръскваше разноцветни искри.

Касиди и Джак се венчаха в малка църква в Бевърли Хилс месец след като се върнаха от Венеция. Касиди беше в кремава рокля, украсена с перли. Хванала Роджър под ръка, тя вървеше към олтара с високо вдигнато чело. Буйните ѝ гъсти коси бяха прибрани с платинена диадема. По лицето ѝ се стичаха сълзи на радост. Джак беше опиянен от щастие, че свързват завинаги живота си.

Холивуд жадуваше за поредната завладяваща любовна история — красива принцеса, властен титан, истинска обич, родени един за друг.

Дори Роджър Търмейн изглеждаше доволен от блаженството на дъщеря си. По време на приема той стана и вдигна тост за щастливата двойка, наричайки Джак „мой зъл гений, сега мой зет“. Гостите се засмяха, защото знаеха какви усилия са положили и Роджър, и Джак, за да забравят враждата си.

* * *

Изабел седеше от лявата страна на Джак и неспокойно се въртеше на мястото си. Тържествената церемония явно ѝ беше скучна. Прекрасната лилава рокля, която Касиди ѝ бе избрала, подхождаше на изумруденозелените ѝ очи. Изабел усети, че Джак я гледа, обърна се и се усмихна. Най-послед на лицето ѝ се изписа задоволство и спокойствие. Касиди щеше да бъде идеална майка на малката принцеса.

Сутринта Джак бе изненадал Касиди с последните документи за осиновяването. Бе отишъл чак при губернатора, за да ускори процедурата. Фактът, че покойният баща на Изабел нямаше близки роднини, които да възразят срещу осиновяването, помогна много. Разбира се, няколко безобидни лъжи влязоха в действие, за да дадат отговори на многото въпроси, особено за Челси.

Трагичното ѝ „самоубийство“ потресе Лос Анджелис. Роджър и Касиди се споразумяха да запазят репутацията ѝ, когато италианската полиция започна да разследва случая. Документите, които Джонатан бе откраднал от стаята на Челси, се оказаха безценни, защото потвърдиха истината за Касиди, Челси, Джеймс и Мария Хътн.

Вестниците, разбира се, ожесточено се нахвърлиха върху историята. Сега Челси беше холивудска легенда. Истинска Пепеляшка. Касиди каза само една лъжа — че Челси се е самоубила. Всичко друго би прозвучало твърде заплетено.

Джак стисна пръстите на Изабел и на Касиди. Цял живот бе чакал момента, когато ще има съпруга и дете, които безумно да обича. Погледна дъщеря си. Очите ѝ блуждаеха наоколо. Когато Лео ди Каприо спря да ги поздрави, Изабел се влюби от пръв поглед.

— Страхотен е — каза тя, когато той намигна и се отдалечи.

Джак благодари на звездите, че най-после е запълнил празнотата в душата си. „Колосал“, огромното богатство, властта и влиянието вече не му се струаха важни. Миналото беше безвъзвратно отлетяло. Време беше да мисли за бъдещето. Дори Лана — единствената жена, която Джак бе убеден, че някога е покорявала сърцето му — беше само спомен. Касиди беше реалността.

* * *

Роджър изправи рамене. Въпреки че „Опасни намерения“ бе номиниран за най-добър режисьор, най-добра актриса и най-добър филм, той искаше да си бъде вкъщи, на дивана, да гледа церемонията по телевизията и да яде пуканки. Холивуд му бе омръзнал.

Трагедията по време на бала по случай завършването на „Опасни намерения“ събуди спомените за убийството на Лана. Медите получиха обилен материал за спекулации, а хората в Холивуд, които му завиждаха, настървено се нахвърлиха върху него. Но след тази вечер никой в Холивуд нямаше да го види повече. Роджър щеше да си стои вкъщи и да се радва на внучката си.

Мерил Стрийп и Мел Гибсън прочетоха номинираните за най-добра актриса в главна роля и името на Челси предизвика най-бурните аплодисменти. В края на краищата това беше Холивуд — зрителите винаги бяха на страната на онеправдания. Роджър погледна Касиди. Искаше му се да може да разгадае мислите ѝ. Предполагаше, че още е потресена и озадачена както в онази ужасна нощ във Венеция.

Роджър знаеше, че възстановителният процес ще бъде дълъг. Касиди се нуждаеше от време, за да подреди парчетата на този абсурден пъзел.

Джеймс бе манипулирал живота на всички им, обсебен от един мит — Лана Търмейн. Отчаяните му постъпки бяха причинили страдания и болка на всички, особено на Касиди. Травмата от детството ѝ и разкритията сега бяха болезнени, но колкото и трудно да беше, Роджър знаеше, че тя ще го преживее. Касиди умееше да оцелява.

Роджър се замисли за Челси. Какво би станало, ако ѝ бе помогнал? Та нали тя беше негова биологична дъщеря? Но Челси му

беше абсолютно непозната, същество, което принадлежеше само на Холивуд... Също като Лана. Настъпи миг тишина, после водещият обяви:

— „Оскар“ за главна женска роля се присъжда на Челси Хътън. Роджър погледна Касиди.

* * *

Касиди взе статуетката, благодари на хората около нея и тръгна към подиума. Всички станаха на крака. Дъхът ѝ секна от бурните аплодисменти. Застана в средата на сцената и се обърна към морето от лица.

— Челси Хътън не искаше от живота нищо друго, освен да бъде актриса, звезда. Жадуваше светът да я види като Мерилин Монро, Ава Гарднър и Лана Търмейн — изрече тихо.

Едва сдържаше сълзите си. Притисна статуетката до гърдите си и за миг си спомни как двете с Челси се боричкаха за пистолета. Пръстите ѝ сякаш сами бяха намерили спусъка. Непрекъснато си повтаряше, че случилото се бе станало при самоотбрана, но това не намаляваше болката.

Касиди млъкна, в залата настъпи тишина.

Тя бе мислила много за странната жена, която притежаваше част от живота ѝ. Бе потърсила дълбоко в себе си връзката с Челси. Бе опитала да открие истинската Челси Хътън, дори бе преровила вещите и дневниците ѝ. Няколко страници бе взела със себе си, за да ги прочете тази вечер.

Отвори сгънатите листове и започна:

— „Винаги си проправям път със зъби и нокти през пламъците, които обгарят тялото ми, но същевременно ме привличат“, „Никой не знае по-добре от мен какво съм направила“, „Не съм способна да изпитвам чувства, затова раните в душата ми не могат да заздравеят“, „Виждала съм и добро, и зло“, „Бих направила всичко отново. Заслужаваше си.“

Вдигна високо статуетката и добави:

— Челси Хътън осъществи мечтата си — стана звезда.

Издание:

Виктория Готи. Последен кадър

Американска. Първо издание

ИК „Ера“, София, 2000

Редактор: Светла Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.